

Rettsavgjørelser om menneskehandel

Oversikt fra Koordineringsenheten
mot menneskehandel (KOM)

2025

Innhold

1	Om oversikten over rettsavgjørelser.....	4
2	Straffesaker.....	6
	2.1 Straffebestemmelsen	7
	2.2 Samlet oversikt for perioden 2003–2025	8
	2.3 Høyesterettsdommer	9
	2.4 Lagmannsrettsdommer	13
	2.5 Tingrettsdommer	36
	2.6 Frifinnelsesdommer	52
	2.7 Annen relevant rettspraksis – utilbørlig utnyttelse etter utlendingsloven § 108	63
3	Utlendingssaker.....	64
4	Dommer fra Den europeiske menneskerettsdomstolen.....	66
	4.1 Krenkelse av EMK artikkel 4 om slaveri og tvangsarbeid	67
	4.2 Ikke krenkelse av EMK artikkel 4 om slaveri og tvangsarbeid	84
5	Vedlegg – Tabelloversikt over straffesaker med fellende dom.....	86

Om oversikten over rettsavgjørelser

Oversikten over rettsavgjørelser om menneskehandel er utarbeidet av Koordineringsenheten mot menneskehandel (KOM). KOM er et av tiltakene i myndighetenes arbeid mot menneskehandel, med en overordnet funksjon å være pådriver for tverretatlig og tverrfaglig samarbeid. KOMs overordnede mål er å bidra til å redusere forekomsten av menneskehandel i Norge.

KOM skal

- være et virkemiddel for samordning mellom myndigheter og organisasjoner
- bistå med metoder for identifisering og mobilisering av bistand og beskyttelse til ofre
- bidra med tverrfaglig informasjonsutveksling og kompetanseheving

KOM behandler ikke enkeltsaker. KOM er administrativt underlagt Politidirektoratet (POD) og har et eget mandat fra Justis- og beredskapsdepartementet (JD). Denne oversikten inngår som del av oppdraget til KOM.

Du finner rapporter og verktøy fra KOM på politiet.no/menneskehandel. Her kan du også lese mer om menneskehandel, politiets arbeid og hjelpetiltak for de som kan være utsatt for slik utnytting.

Formålet med oversikten er å bidra til at KOMs ulike samarbeidsaktører får oversikt over relevante rettsavgjørelser på feltet. Rettsavgjørelsene gjelder

- straffesaker
- utlendingssaker
- dommer fra Den europeiske
- menneskerettsdomstolen (EMD)

KOM gjør oppmerksom på følgende:

- Oversiktsdokumentet **oppdateres** tertialvis.
- I punktet om **straffesaker** gir vi primært oversikt over fellende dommer, og vi har utarbeidet en **tabelloversikt** over disse i vedlegg. Referanse til nummer i tabelloversikten gis under omtalen av dommene. Vi har tilføyd enkelte frifinnelsesdommer og et begrenset utvalg av dommer knyttet til “utilbørlig utnyttelse” etter utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav b. Disse er samlet under egne punkter og er ikke tatt med i tabelloversikten.
- Vi har **gruppert** rettsavgjørelsene etter siste rettsinstans og herunder er dommene rangert etter dato (de nyeste dommene først). Strukturen er valgt slik at det blir enkelt å oppdatere oversikten.
- Dommene er **rettskraftige** såfremt ikke det motsatte er påpekt.
- **Overskrift** på dommene er valgt ut fra KOMs primære fokus på fornærmede.
- **Sammendrag** av dommer er delvis hentet fra Lovdata, delvis skrevet av KOM. Vi har kun skrevet kort om de enkelte dommene og har i hovedsak valgt å ikke sitere eller trekke ut prinsipielle forhold ettersom dokumentet er ment å gi oversikt til ulike målgrupper for ulike formål.
- Sammendragene har ingen selvstendig **rettskildeværdi**. Sammendragene er ment for å gjøre det lettere å få kjennskap til og sette seg inn i rettsavgjørelsene. Det er kun avgjørelsen i opprinnelig språk og form som er relevant rettskildefaktor.
- De fleste dommene er blitt anonymisert av **Lovdata** og gjort tilgjengelige på Lovdata Pro.¹ **Lenker gis til Lovdata Pro** for tilgang til dommene i sin helhet. Der det ikke er lagt inn lenke, er ikke dommen registrert i Lovdata. Flere av dommene er også tilgjengelige på Lovdatas åpne sider og kan søkes opp der.² Der dommene eller sammendrag av dommene er oversatt til engelsk, har vi også satt inn lenke til oversatt versjon.
- I sammendrag av **dommer fra EMD** gir vi lenke til menneskerettsdomstolen [HUDOC database](#).

¹ [Lovdata](#) er en privat stiftelse opprettet i 1981 av Justis- og beredskapsdepartementet og Det juridiske fakultet, Universitetet i Oslo. Formålet er å etablere og drive systemer for rettslig informasjon. På Lovdatas nettsted ligger viktige og sentrale rettskilder gratis tilgjengelig. Informasjonen omfatter gjeldende lover og forskrifter, samt nye avgjørelser fra Høyesterett og lagmannsrettene. Lovdata Pro er Lovdata sin betalingstjeneste for tilgang til rettsavgjørelser og andre rettskilder.

² Tingrettsdommer er gjort tilgjengelige på Lovdatas åpne sider fra september 2016. Skjæringspunktet for rettsavgjørelser på åpne sider er ett år. I tillegg er saker som omhandler barn unntatt fra åpne sider.

Straffesaker

Abstract geometric shapes in light orange, including a horizontal rectangle, a square, a long horizontal rectangle, another square, another horizontal rectangle, and a large rectangle with a smaller rectangle inside it.

2.

2.1 Straffebestemmelser

Forbudet mot menneskehandel ble innført i 2003 på bakgrunn av Norges ratifisering av Palermoprotokollen.¹ Ny straffelov trådte i kraft 1. oktober 2015. Menneskehandel rammes av straffeloven 2005 §§ 257 og 258. Bestemmelsen i gammel straffelov 1902 § 224 er gjeldende for saker der gjerningstidspunktet er forut for 1. oktober 2015.

I ny straffelov ble den tidligere straffebestemmelsen videreført med enkelte språklige endringer. Strafferammen for menneskehandel ble skjerpet fra 5 til 6 år, mens strafferammen for grov menneskehandel på 10 år ble videreført.

I ny straffelov ble alternativet "tvinger" tatt med i innledningen i § 257, og ordet "tvang" knyttet til ordene arbeid og tjenester ("tvangsarbeid" og "tvangstjenester") ble fjernet fra første ledd bokstav b. De språklige justeringene var ikke ment å innebære noen realitetsendring, men det skulle uttrykke bedre at utnyttelse til prostitusjon og andre seksuelle ytelser også kunne ha elementer av tvang i seg.² Vilkåret "arbeid eller tjenester" i første ledd bokstav b ble endret tilbake til "tvangsarbeid eller tvangstjenester" ved lovendring som trådte i kraft 1. januar 2021.³

Straffebestemmelsen i straffeloven 2005

§ 257. Menneskehandel

Den som ved vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig atferd tvinger, utnytter eller forleder en person til

- a) prostitusjon eller andre seksuelle ytelser,
 - b) tvangsarbeid eller tvangstjenester, herunder tigging,
 - c) krigstjeneste i fremmed land, eller
 - d) å samtykke i fjerning av et av vedkommendes indre organer,
- straffes for menneskehandel med fengsel inntil 6 år.

På samme måte straffes den som

- a) legger forholdene til rette for slik tvang, utnyttelse eller forledelse som nevnt i første ledd ved å anskaffe, transportere eller motta personen,
- b) på annen måte medvirker til tvangen, utnyttelsen eller forledelsen, eller
- c) gir betaling eller annen fordel for å få samtykke til en slik handlemåte fra en person som har myndighet over den fornærmede, eller som mottar slik betaling eller fordel.

Den som begår en handling som nevnt i første eller annet ledd mot en person som er under 18 år, straffes uavhengig av om vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig atferd er anvendt. Den som var uvitende om at fornærmede var under 18 år, straffes hvis han på noe punkt kan klandres for sin uvitenhet.

§ 258. Grov menneskehandel

Grov menneskehandel straffes med fengsel inntil 10 år. Ved avgjørelsen av om overtredelsen er grov skal det særlig legges vekt på om den som ble utsatt for handlingen var under 18 år, om det ble brukt grov vold eller tvang og om handlingen har medført betydelig utbytte. Den som var uvitende om at fornærmede var under 18 år, straffes hvis han på noe punkt kan klandres for sin uvitenhet.

¹ Se [Ot.prp. nr. 62 \(2002–2003\)](#) og [LOV-2003-07-04-78](#).

² Se [Ot.prp. nr. 22 \(2008–2009\)](#).

³ Se [Prop. 66 L \(2019–2020\)](#).

2.2 Samlet oversikt for perioden 2003–2025

KOM gjør oppmerksom på at straffesakene kan omhandle flere ofre (vitner/fornærmede) og flere gjerningspersoner (tiltalte), og at en og samme sak kan bli behandlet i flere rettsinstanser.

Siden innføringen av straffebestemmelsen om menneskehandel i 2003, er det etter KOMs oversikt avsagt totalt **56 fellende dommer**. 55 av dommene er rettskraftige.

- 17 av straffesakene omfatter utnyttelse av **mindreårige**.
- 44 av straffesakene gjelder utnyttelse til **prostitusjon eller andre seksuelle formål**.
 - 11 av sakene omfatter utnyttelse av mindreårige.
 - Majoriteten av sakene gjelder utnyttelse av kvinner over 18 år til prostitusjon. Noen av sakene gjelder også utnyttelse innen au pair-liknende forhold. I disse sakene har det vært en kombinasjon av seksuell utnyttelse og arbeid i hjemmet, men i retten er det den seksuelle utnyttelsen som er blitt vektlagt.
- 11 av straffesakene gjelder utnyttelse til **tvangsarbeid eller tvangstjenester**.
 - 3 av sakene gjelder utnyttelse til tvangsarbeid (innen steinlegging, sesongarbeid og dagligvarehandel). Alle de fornærmede var voksne.
 - 8 av sakene gjelder utnyttelse til tvangstjenester. 6 av disse sakene omfatter utnyttelse av mindreårige. Sakene omfatter vinningskriminalitet, narkotikakriminalitet, utnyttelse til tigging, eller en kombinasjon av disse. I flere av disse dommene refereres det både til begrepene tvangsarbeid og tvangstjenester.
- 1 av straffesakene gjelder en **kombinasjon** av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjeneste (prostitusjon i massasjesalong og tvangsarbeid i restaurant og massasjesalong).

Oversikt pr. år i perioden 2021–2025 (inkludert ankesaker fra tidligere år)

- I **2025** resulterte 1 straffesak i fellende tingrettsdom for menneskehandel. Dommen er ikke rettskraftig.
- I **2024** resulterte 3 ulike straffesaker i fellende dom for menneskehandel, alle var tingrettsdommer. Den ene saken ble rettskraftig i 2024 (ikke anket), mens de to andre sakene ble rettskraftige etter lagmannsrettsdommer i 2025.
- I **2023** var det ingen dommer om menneskehandel.
- I **2022** var det ingen dommer om menneskehandel.
- I **2021** resulterte 3 ulike straffesaker i fellende dom for menneskehandel, 1 var lagmannsrettsdom og 2 tingrettsdommer. Lagmannsrettsdommen og den ene tingrettsdommen ble rettskraftige i 2022, og den andre tingrettsdommen resulterte i frifinnelse i lagmannsretten i 2022.

¹ I ny straffelov 2005 § 257 ble "tvang" fjernet fra alternativet "arbeid eller tjenester". Vi har imidlertid brukt begrepene tvangsarbeid og tvangstjenester i oversikten ettersom disse begrepene er brukt gjennomgående i rettspraksis i perioden denne lovteksten var gjeldende. Begrepene "tvangsarbeid og tvangstjenester" ble gjeninnført ved lovendring som trådte i kraft 1. januar 2021, se punkt 2.1.

2.3 Høyesterettsdommer

Det er avsagt **9 høyesterettsdommer**. 4 av de 9 straffesakene omfatter utnyttelse av mindreårige.

Tre indiske menn (sesongarbeidere) utnyttet til tvangsarbeid

[HR-2017-1124-A](#), 2017-06-07

(se tabelloversikt nr. 36)

To indiske menn ble i Høyesterett dømt til fengsel i hhv. fire år og seks måneder, og tre år og to måneder for grov menneskehandel til tvangsarbeid (den såkalte Gartneri-saken). De tiltalte fikk indere til Norge for å arbeide som sesongarbeidere i deres gartnerier. De fornærmede arbeidet lange dager til minimal lønn, og retten kom til at de tiltalte utnyttet de fornærmedes sårbare situasjon til tvangsarbeid. I Borgarting lagmannsrett ([LB-2015-137689](#), 2016-11-25) ble den ene tiltalte dømt til fengsel i fem år og tre måneder for menneskehandel, trygdebedrageri, overtredelser av arbeidsmiljøloven, overtredelse av bokføringsloven og merverdiavgiftsloven. Den andre tiltalte (svigersønnen) ble dømt til fengsel i tre år og ti måneder, for menneskehandel, trygdebedrageri og overtredelser av arbeidsmiljøloven. Den tidligere ektefellen til den ene av de tiltalte ble i lagmannsretten frifunnet for menneskehandel, men ble funnet skyldig i grov utroskap overfor banken hun var ansatt i og ble dømt til fengsel i ett år (se dommen fra Drammen tingrett tingrett [TDRAM-2014-182097](#), 2015-07-02). Dommen ble opprettholdt av Høyesterett, med noe reduserte straffer.

Det er første gang Høyesterett har behandlet en sak om tvangsarbeid. Under henvisning til internasjonale og nasjonale rettskilder gir dommen en inngående redegjørelse for begrepene menneskehandel og tvangsarbeid (se punktene 23–36 og 39–50). Høyesterett mener under noe tvil at mennene ble utnyttet til tvangsarbeid på gartneriene, slik at saksforholdet er vurdert ved den nedre grensen (se punkt 46–47). Ved den konkrete vurderingen ble det blant annet vist til at arbeiderne var grovt underbetalt, måtte tåle meget tyngende arbeids- og livsforhold, var uten reell handle- og bevegelsesfrihet, ikke forsto norsk og var uten egne penger. De visste at de deltok i et ulovlig opplegg vis-a-vis norske myndigheter, og at det kunne være risikabelt å påkalle myndighetenes bistand. De var i realiteten helt bundet til og avhengige av arbeidsgiverne. At avtalene om sesongarbeid i utgangspunktet var inngått frivillig, var da ikke avgjørende. De fornærmede ble tilkjent 30 000 kroner hver i oppreisningserstatning. De ble også tilkjent erstatning for tapt lønn. Dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#). Oversatt versjon er også tilgjengelig på Høyesteretts nettsider, se [her](#).

Tre bulgarske kvinner utnyttet til prostitusjon

[HR-2016-2491-A](#), 2016-12-08

(se tabelloversikt nr. 37)

I Borgarting lagmannsrett ([LB-2015-169347](#), 2016-05-10) ble tre menn og en kvinne fra Bulgaria dømt for utnyttelse av tre bulgarske kvinner. Hovedmannen fikk straff på fem år og seks måneder, en straffeskjerpelse fra dommen i Oslo tingrett ([TOSLO-2015-40246](#), 2015-09-28). Handlingene hadde skjedd som ledd i aktivitetene til en organisert kriminell gruppe. I perioden 2012–2013 ble kvinnene utnyttet til prostitusjon i Oslo, ved misbruk av deres sårbare situasjon og ved vold. De ble transportert til Norge i regi av bakpersonene, som forlangte at de skulle prostituere seg og gi fra seg mesteparten av det de tjente til dem. Bakpersonene innlosjerte dem i en leilighet og kjørte dem til og fra prostitusjonsområdet, bestemte hvor og når de skulle prostituere seg og fastsatte prisene for de seksuelle tjenestene. De tiltalte utøvde vold mot kvinnene ved gjentatte anledninger i perioden. Kvinnene kom fra vanskelige forhold i hjemlandet, hadde ingen tilknytning til Norge eller kunnskap om det norske hjelpeapparatet, de snakket verken norsk eller engelsk, hadde ikke egne penger og hadde således ingen reell og akseptabel mulighet til å motsette seg utnyttelsen.

Anken, som ble behandlet av **Høyesterett** gjaldt straffutmåling for hovedmannen og en av medvirkerne, der straffen ble opprettholdt. Anken reiste videre spørsmål om de fornærmede hadde krav på tilbakebetaling av inntektene de hadde hatt fra prostitusjonen, og som urettmessig var fratatt dem. Høyesterett kom til at mottakerne pliktet å restituere pengene til de fornærmede og tilkjente således kvinnene de tapte prostitusjonspengene. Det ble ikke ansett avgjørende at kravet sprang ut av en uønsket virksomhet og vist til at salg av seksuelle tjenester ikke er ulovlig. Høyesterett tar i dommen imidlertid ikke stilling til det generelle spørsmålet om erstatningsrettslig vern for prostitusjonsinntekter. To av de fornærmede ble tilkjent 200 000 kroner i oppreisningserstatning, og en av de fornærmede 100 000 kroner. Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#).

Norsk kvinne utnyttet til prostitusjon

[HR-2015-1355-A – Rt-2015-810](#), 2015-06-26
(se tabelloversikt nr. 31)

En norsk mann ble dømt til fengsel i fem år for utnyttelse av psykisk sykdom til seksuell omgang, utnyttelse av sårbar situasjon til prostitusjon (menneskehandel) og brudd på besøksforbud. Han hadde ved flere anledninger utnyttet en psykisk syk kvinne til å skaffe seg samleie og til prostitusjon. Noen av samleiene lå nær opp til voldtekt. Domfelte hadde dessuten brutt ilagt besøksforbud mange ganger. Høyesterett behandler særlig spørsmålet om straffutmåling. Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#). Saksgang: Sør-Trøndelag tingrett TSTRO-2013-154678 – Frostating lagmannsrett [LF-2014-39428](#).

To filippinske kvinner (au pairer) utnyttet til seksuelle formål

[HR-2013-2115-A – Rt-2013-1247](#), 2013-10-09
(se tabelloversikt nr. 23)

En mann fra USA bosatt i Norge ble dømt for menneskehandel og seksuell omgang oppnådd ved misbruk av overmaktsforhold til fengsel i to år, hvorav seks måneder betinget med en prøvetid på to år. Han hadde utnyttet to filippinske au pairer til seksuelle formål. Utnyttelsen skjedde ved misbruk av kvinnes sårbare situasjon. Tiltalte hadde selv rekruttert dem, bistått med reisedokumenter og betalt for reisen til Norge. Høyesterett uttalte at straffebestemmelsen om menneskehandel kan anvendes også overfor den som selv har utnyttet fornærmede seksuelt, og at offerets subjektive opplevelse av situasjonen er en del av totalbildet ved vurderingen av om han eller hun har befunnet seg i en sårbar situasjon.

Retten fant at saken skilte seg fra saksforholdet i [Rt-2011-1127](#) (utnyttelse av ukrainske mindreårige jenter til seksuelle formål, se frifinnelsesdommer), først og fremst ved at domfelte kombinerte rollen som bakmann og mottaker (se punkt 15-18). Tiltaltes samboer ble frifunnet for menneskehandel, men dømt for seksuell omgang oppnådd ved misbruk av overmaktsforhold, til seks måneders betinget fengsel med to års prøvetid. De to fornærmede ble tilkjent oppreisningserstatning på hhv. 130 000 og 100 000 kroner. Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#). Saksgang: Oslo tingrett TOSLO- 2011-68460 – Borgarting lagmannsrett LB-2012-63028.

Litauiske mindreårige (en gutt og tre jenter) utnyttet til tvangstjenester (tyveri)

[HR-2013-104-A – Rt-2013-39](#), 2013-01-18
(se tabelloversikt nr. 22)

To litauiske menn ble dømt til fengsel i henholdsvis fem år, og fire år og seks måneder for å ha utnyttet mindreårige til tvangstjenester. De hadde fraktet fire mindreårige (en

gutt og tre jenter) fra Litauen til Norge og her tvunget dem til å begå omfattende tyverier. Høyesterett viste til at det må foreligge et misforhold mellom de tiltalte og de fornærmede for å konstatere utnyttning, og til at tvangsarbeid forutsetter at det er utvist en form for press, selv om det ikke stilles strenge krav til den tvangen som må være utøvd. Disse vilkårene var oppfylt. Ved straffutmålingen la Høyesterett vekt på utnyttningen av mindreårige og at den mobile vinningskriminaliteten var omfattende og hadde et organisert preg. Det ble vist til at de mindreårige var i en svært sårbar situasjon og hadde følt seg presset til å begå tyveriene. Dommen gir en prinsipiell redegjørelse for begrepet tvangsarbeid (se særlig punkt 30). Oppreisningsbeløpene til hver av de fire fornærmede ble fastsatt til 40 000 kroner. Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#). Saksgang: Bergen tingrett TBERG-2011-95525 – Gulating lagmannsrett [LG-2011-183102](#).

Albansk mindreårig jente utnyttet til prostitusjon

[HR-2010-982-A – Rt-2010-733](#), 2010-06-09

(se tabelloversikt nr. 13)

Tre albanske menn ble dømt til fengsel i hhv. to år og ni måneder, og tre år og tre måneder for grov menneskehandel til prostitusjon. De hadde fraktet en albansk jente under 18 år til Norge på falske papirer, for så å tvinge henne til prostitusjon. Hun kom fra en relativt ressurs svak familie og sluttet tidlig på skolen for å være med på å forsørge familien. Ankesaken i Høyesterett gjaldt straffutmåling for grov menneskehandel. Høyesterett la vekt på at fornærmede var under 18 år, og at hun befant seg i en sårbar situasjon. Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#). Saksgang: Bergen tingrett – Gulating lagmannsrett [LG-2009-112226](#).

Brasiliansk kvinne utnyttet til prostitusjon

[HR-2009-1368-A – Rt-2009-911](#), 2009-06-30

(se tabelloversikt nr. 10)

En nigeriansk mann ble av Borgarting lagmannsrett ([LB-2008-179726](#), 2009-02-24) funnet skyldig i to tilfeller av grov menneskehandel og hallikvirksomhet overfor flere kvinner fra Brasil. I hans bopel og andre steder, ved misbruk av kvinnes og kvinnes families vanskelige økonomiske situasjon, utnyttet han dem til prostitusjon og andre seksuelle formål ("webshow"). Han sørget blant annet for annonsering med bilde og profil på internett, foreslo priser samt hva slags seksuelle tjenester de skulle utføre og mottok mesteparten av utbyttet fra prostitusjonen.

Handlingen ble ansett som grov menneskehandel idet det særlig er lagt vekt på at den gav betydelig utbytte.

Borgarting lagmannsrett fastsatte straffen til fengsel i tre år. Oppreisningsbeløpet for de to fornærmede etter menneskehandelen ble fastsatt til hhv. 125 000 og 75 000 kroner. I Høyesterett ble dommen opphevet for ett av de to tilfellene av grov menneskehandel, slik at straffen ble noe redusert. Straffen for ett tilfelle av grov menneskehandel og hallikvirksomhet overfor fem fornærmede ble satt til fengsel i 2 år og 6 måneder.

Anken i Høyesterett gjaldt forståelsen av alternativet "forleder" i straffebestemmelsen om menneskehandel, om dette handlingsalternativet har selvstendig betydning ved siden av de andre handlingsalternativene. Høyesterett kom til at straffalternativet "forleder en person" forutsetter at det måtte ha skjedd vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig atferd.

Høyesterett kom altså til at det utilbørlige ligger innebygget i handlingsalternativet forledelse. Når tiltalte hadde forledet to kvinner til "å la seg bruke" til prostitusjon innebar dette at tiltaltes adferd var utilbørlig. Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#). Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2008-115972.

Thailandsk mindreårig gutt utnyttet til seksuelle formål

[HR-2008-1856-A - Rt-2008-1403](#), 2008-10-28

(se tabelloversikt nr. 8)

En norsk mann ble dømt til forvaring med en tidsramme på syv år og med en minstestraft på fire år, for en rekke seksuelle overgrep mot barn og unge gutter i Thailand, for produksjon og innførsel av overgrepsmateriale, og for ett tilfelle av menneskehandel. Overgrepene ble fotografert og ved ett tilfelle filmet og lagt ut på internett. Han ble dømt for medvirkning til menneskehandel for anskaffelse; etter selv å ha misbrukt en av guttene under fjorten år, overlot han gutten til en annen mann i sitt pedofile kontaktnett slik at også denne mannen hadde seksuell omgang med gutten. Høyesterett viser til at den domfelte har begått flere alvorlige forbrytelser mot barn, forbrytelser som må ventes å ha sterke skadelige virkninger. Overgrepene skjedde over en periode på mer enn et år. Virksomheten hadde et målrettet preg; den domfelte samarbeidet med en thailandsk hallik som skaffet ham guttene mot betaling. Barna som ble utnyttet var utpreget ressurssvake, de var gatebarn som holdt til på jernbanestasjonen i Bangkok, og hadde ikke foreldre eller andre foresatte til å se etter seg. De var svært fattige og kunne lett lokkes med penger. Noen av dem misbrukte rusmidler. En av de fornærmede fikk tilkjent 60 000 i oppreisning. Saksgang: Oslo tingrett – Borgarting lagmannsrett [LB-2007-124738](#).

En mindreårig jente og fem kvinner fra Estland utnyttet til prostitusjon

[HR-2006-222-A - Rt-2006-111](#), 2006-02-07

(se tabelloversikt nr. 2)

En estisk og en norsk mann ble dømt til fengsel i henholdsvis fem og tre år for grov menneskehandel til prostitusjon. De hadde vært med på å få seks estiske kvinner, den yngste mindreårig, til prostituere seg i Trondheim ved å utnytte deres sårbare situasjon eller utvist annen utilbørlig atferd. Forholdene var utøvd som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe. Virksomheten, som pågikk i vel ett år, hadde en omsetning på ca. 1,8 millioner kroner. De fornærmede kom fra Estland, hvor de levde under til dels svært vanskelige økonomiske og sosiale forhold. En av jentene var 16 år, uten arbeid og bolig. Høyesterett uttalte at karakteristikken "misbruk av sårbar situasjon" må bygge på en samlet vurdering av en rekke forhold, herunder offerets livssituasjon før hun utnyttet, og omstendigheter ved den situasjon hun under utnyttelsen bringes inn i. Sentralt står hennes reelle valgmuligheter (se punkt 16–17). Ifølge Palermoprotokollen artikkel 3 bokstav b) skal ikke samtykke fra offer for menneskehandel være av betydning hvor noens sårbare stilling er misbrukt (se punkt 18–23). Saksgang: Trondheim tingrett – Frostating lagmannsrett [LF-2005-71379-2](#).

Notater

2.4 Lagmannsrettsdommer

Det er avsagt **20 lagmannsrettsdommer. 5 av de 20** straffesakene omfatter utnyttelse av mindreårige.

Norsk mann utnyttet til tvangstjenester

Borgarting lagmannsrett [LB-2024-45307](#), 2025-01-16
(se tabelloversikt nr. 53)

En norsk mann ble i lagmannsretten dømt til fengsel i fire år og seks måneder for grov menneskehandel og en rekke andre lovbrudd. Dommen for grov menneskehandel gjaldt utnyttelse av en annen norsk mann til tvangstjenester (pirattaxikjøring og ulike tjenester for tiltalte) gjennom bruk av trusler. De andre lovbruddene gjaldt ran (overføring av penger og bil fra fornærmede mot grove trusler), narkotika- og dopingovertridelser, motarbeiding av rettsvesenet (truet fornærmede til å gi uriktig forklaring og dermed pådra seg straffansvar for noe han ikke har gjort), trusler (rettet mot fornærmedes sønn), samt brudd på våpenloven (ble endelig avgjort ved tingrettens dom).

I **Oslo tingrett** (TOSL-2023-99538, 2024-01-17) ble han dømt til fengsel i fem år. Domfellelsen for grov menneskehandel omfattet en lengre tidsperiode enn det lagmannsretten la til grunn og omfattet således tvang og utnyttelse av fornærmede til oppbevaring og omsetning av hasj og dopingmidler, i tillegg til pirattaxikjøring og ulike tjenester for tiltalte. Videre vurderte tingretten at tiltalte, i tillegg til bruk av trusler, utnyttet fornærmede ved misbruk av sårbar situasjon og annen utilbørlig atferd.

Tingretten la til grunn at tiltalte tvang og utnyttet fornærmede til å oppbevare og overlevere narkotika (til sammen 5,5 kilo hasj) og en større mengde anabole steroider for seg. Tingretten la også til grunn at fornærmede ble tvunget og utnyttet til å kjøre pirattaxi for deretter å levere alt det han tjente til tiltalte.

Tingretten konkluderte med at fornærmede hadde nedsatt evne- og fungeringsnivå, og at tiltalte hadde utnyttet dette. Retten viser videre til at den tiltalte hadde fremsatt voldstrusler, trusler om spredning av bilde av intim karakter, og trusler om vold mot fornærmedes unge sønn, for å tvinge fornærmede til å utføre handlingene. Tiltalte hadde også utsatt fornærmede for inngripende kontroll.

Ved å tvinge og utnytte fornærmede, la tingretten til grunn at tiltalte mottok et pengebeløp på tilsammen minst 500 000 kroner over en periode på omtrent 1,5 år. Tingretten vurderte forholdet som grov menneskehandel, med særlig vekt på at handlingen har medført betydelig utbytte. Etter en konkret vurdering mente tingretten at overtrudelsen av menneskehandelsbestemmelsen isolert sett lå på nærmere 3,5 års fengsel.

Tingretten viste til **sakens foranledning**, politiets skjulte etterforskning i et større **narkotikakompleks** i Oslo politidistrikt. Politiet mistenkte omsetning av større mengder narkotika, og det ble i 2018/2019 satt i gang skjult etterforskning mot flere personer. Under skjult etterforskning, ble en av de mistenkte observert ved overlevering av hasj til tiltalte på hans adresse. Tiltalte hadde straffehistorikk med hasj og steroider, og politiet gjennomførte ransaking og pågrepelse av tiltalte i juni 2019. En uke senere meldte fornærmede seg til politiet. Han tok i avhør på seg skylden for alle funnene på tiltaltes adresse (narkotikaregnskap, steroider, hasj og kontanter) og ble siktet for forholdene.

I oktober 2020, før påtalespørsmålet mot fornærmede ble avgjort, endret saken karakter. Fornærmede møtte opp hos politiet sammen med foreldrene sine og innga anmeldelse mot tiltalte for alvorlige trusler, utpressing og psykisk terror over tid. De **nye opplysningene**

foranlediget at politiet begynte etterforskningen på nytt, inkludert nye ransakinger, beslag, pågripelser, vitneavhør og tekniske og økonomiske undersøkelser. Fordi påtalemyndigheten mente at det var benyttet tvang mot fornærmede, ble straffesaken mot ham for doping- og narkotikakriminalitet senere **henlagt** i medhold av non-punishment-prinsippet etter Europarådets konvensjon mot menneskehandel artikkel 26.

I likhet med politiet, viser tingretten til at forklaringen om skyld som fornærmede ga i sitt første avhør i juni 2019 bærer preg av å være tilpasset tiltaltes forklaring og oppkonstruert, og at den på flere punkter fremstår svært lite troverdig eller gir lite mening. Det vises til at tiltalte tvang fornærmede til å gå til politiet og ta på seg skylden, og en av tiltalepostene gjaldt derfor motarbeiding av rettsvesenet. Retten legger fornærmedes forklaring som følge av anmeldelsen i oktober 2020 til grunn som bevist. Retten finner det hevet over enhver rimelig og fornuftig tvil at tiltalte har forholdt seg som beskrevet i tiltalebeslutningen, og at han har handlet forsettlig.

Tingretten viser til at fornærmede og tiltalte tidligere hadde jobbet sammen på salgs-/kjøreoppdrag. De var mye sammen og hadde felles interesser i trening. Tiltalte var sjefen i vennskapet, og ville være en "storkar" som sendte bilder på Snapchat av penger. Fornærmede forstod etter hvert at tiltalte drev med omsetning av steroider.

Fornærmede forklarte at **tvangssituasjonen** startet med at han sendte et nakenbilde som tiltalte brukte til å presse ham for penger. I september 2018 hadde fornærmede blitt kontaktet av en ukjent jente på Instagram. Fornærmede sendte henne på forespørsel et nakenbilde ("dick-pick"). Et par dager etterpå var profilen hennes borte. Tiltalte fortalte et par måneder senere at fornærmede måtte ta opp 500 000 kroner i forbrukslån og betale til "noen pakistanske bakmenn", ellers ville disse spre bildet til familien og på nettet. Fornærmede mistenkte at tiltalte samarbeidet med disse personene. Tiltalte truet også flere ganger med at dersom fornærmede gikk til politiet med saken om nakenbildet, ville tiltalte sprøyte heroin i kroppen til fornærmedes sønn. Tiltalte truet etter hvert også med å knuse alle beina i hånden til fornærmede, knekke dem og bruke hammer og å klippe fingrene hans. Han truet videre med å sende fornærmede til "pakistanerne" hvis han ikke gjorde det tiltalte sa. Fornærmede var veldig redd både for tiltalte og pakistanerne, og tiltalte hadde forklart at de samarbeidet med "Young Guns", og at tiltalte hadde kontakter i "Hells Angels".

Fornærmede følte han ikke hadde noe annet valg med tanke på truslene som var fremsatt og var redd familien og samboeren skulle få vite om bildet. Han sendte flere lånesøknader og fikk kun låne 100 000 kroner. Tiltalte sa han skulle prate med pakistanerne og ga deretter beskjed om at han fremover måtte betale månedlige avdrag på 5 000 kroner, noe han kun klarte et par måneder via kredittkort. Tiltalte fortsatte å presse fornærmede til å forsøke å ta opp mer forbrukslån. Siden fornærmede ikke klarte å betale mer via forbrukslån og månedlige avdrag, ble han bedt om å **oppbevare og omsette steroider og hasj** for tiltalte. Han mottok ikke noe for dette. Han turte ikke annet på grunn av truslene. Tiltalte truet også med at dersom fornærmede tystet på ham ville tiltalte ta det "oppover". Fornærmede visste at det han drev med var ulovlig. Etter tingrettens syn er det ingen tvil om at det er tiltalte som har drevet omsetning av steroider og hasj med eget kundenettverk, og at han ved trusler har tvunget fornærmede til å håndtere den synlige delen av dette med postforsendelser, kundemøter og mottak av penger.

Da tiltalte ble løslatt etter pågripelsen i juni 2019, ba tiltalte fornærmede om å grave ned steroider og hasj som han oppbevarte for tiltalte. Senere fikk han beskjed av tiltalte at alt var ødelagt fordi det var blitt vått, og tiltalte derfor tok fornærmedes bil og sa at gjelden steg til 1,5 millioner kroner.

Tiltalte sa også at fornærmede måtte ta på seg skylden for beslaget hos tiltalte. Fornærmede opplevde ikke at han hadde noe valg. Tiltalte hadde tvunget ham til å oppsøke politiet i juni 2019, og dagene før avhøret instruerte tiltalte ham i hva han skulle si.

Etter sommeren 2019 var det mindre omsetning av steroider og hasj for tiltalte. Tiltalte fortsatte å fortelle fornærmede at han måtte skaffe penger til å betale ned gjelden og sa at han skulle kjøre **pirattaxi**. Tiltalte krevde at han kjørte inn 12 000 kroner i uken og betalte dette kontant til tiltalte. Hvis han ikke klarte inntjeningen måtte han låne penger av foreldrene sine. Fornærmede fikk ikke bruke av kjørepengene til å fylle drivstoff, så han måtte fylle bensin og dra uten å betale. Han hadde også store utgifter til bompenger som han ikke klarte å betale.

Fornærmede fikk etter hvert beskjed av tiltalte om å sove i bilen utenfor huset der tiltalte bodde. Han bodde i bilen i flere måneder, det var traumatiserende, kaldt og manglende hygienemuligheter. Mot slutten av perioden måtte han komme innom tiltaltes leilighet hver 3–4 time og gi fra seg penger. Tiltalte sa også at han skulle be om penger fra familien sin og gi beskjed om at han ikke ville ha mer kontakt med dem hvis han ikke fikk penger.

Tiltalte sa senere at han måtte komme seg bort fra familien da de ikke stilte opp for ham. Tiltalte hadde også sagt at de som samarbeidet med tiltalte hadde krevd at han ikke hadde kontakt med sin mor, og at gjelden ville øke med 10 000 kroner dersom han snakket med moren. Fornærmede opplevde det som psykisk terror.

Tingretten viser til flere andre situasjoner der tiltalte utsatte fornærmede for **tvang og inngripende kontroll**. Hans økonomi, bevegelser og sosiale liv ble kontrollert eller forsøkt kontrollert av tiltalte.

Tiltalte nektet ham å ha dating applikasjoner. Han måtte ta skjermbilde av kontaktene sine på Snapchat og sende til tiltalte, og han måtte slette alle damekontaktene da tiltalte ville at han bare skulle fokusere på kjøring og inntjening. Tiltalte ville videre ha kontroll på e-post mv. (han måtte gi tiltalte informasjon om brukernavn og passord). Tiltalte gikk også fysisk gjennom telefonen for å sjekke at han ikke snakket med noen og overvåket fornærmedes bevegelser via Snapmap.

Tiltalte ville at fornærmede skulle få arbeidsavklaringspenger (AAP) så han kunne være tilgjengelig hele tiden. Han måtte dikte opp historier om problemer og sa til legen at han hadde sosial angst. Han fikk AAP etter oppfølging fra psykologspesialist fra desember 2019 til juli 2020 pga. alvorlig depresjon, sosial angst og panikkanfall.

Tiltalte tvang også fornærmede til å lage en bruker på "Realescort" for å selge seksuelle tjenester der for å tjene penger. Tiltalte mente fornærmede var bifil og kunne gjøre det, men fornærmede klarte ikke gjennomføre det. Han fylte ut annonse, sendte inn bilder av seg med lite klær, og betalte for annonse. Han fikk noen henvendelser, og besvarte noen, men møtte aldri noen kunder fysisk før han stanset opplegget og slettet annonsen.

Tingretten viser til at fornærmede i tiden før han anmeldte forholdet høsten 2020 hadde et selvmordsforsøk, til bekymringer hos moren og offentlige instanser for hans livssituasjon, til et avbrutt forsøk på anmeldelse på grunn av frykt, og til en nedbrutt psykisk helsesituasjon.

Tingretten er ikke i tvil om at tiltalte forstod at fornærmede hadde **redusert fungering og evnenivå** (en kjønnskromosomforandring som gir betydelige kognitive vansker), og at tiltalte har utnyttet dette. Fornærmedes fungering med betydelige kognitive vansker og dårlig hukommelse, evne til refleksjon og problemløsning mv. har gjort ham særlig sårbar

for trusler, påvirkning, utnyttelse og manipulasjon. Retten finner det ikke uforenlig med fornærmedes forklaring at ikke menneskene rundt ham oppdaget tvangsregimet han hadde levd i. Han hadde selv skjult dette og hatt lite sosialt nettverk i perioden, utover kontakt med foreldrene om penger.

Tingretten er ikke i tvil om, etter en helhetlig vurdering av fornærmedes situasjon, at situasjonen ga ham lite valg til å bryte ut. Det ville vært uforholdsmessig byrdefullt for ham å handle annerledes, for eksempel å gå til politiet, nekte å gjøre som tiltalte sa eller flykte. Han hadde ikke noe annet realistisk valg enn å gjøre arbeidet og tjenestene tiltalte tvang ham til å gjøre, sett i lys av truslene som ble fremsatt og fornærmedes oppfatning av disse.

Aktor la ned påstand om at tiltalte dømmes i samsvar med tiltalebeslutningen til fengsel i syv år, samt inndragning av 886 000 kroner. I tingrettens vurdering av **straffutmåling** isolert sett for grov menneskehandel (nærmere 3,5 år), viser retten blant annet til at utnyttningen gjelder kriminelle handlinger med risiko for å bli oppdaget. Retten viser til at tiltaltes handlinger har påført fornærmede store psykiske belastninger. Fornærmede har forsøkt å ta livet sitt i mangel på andre handlingsalternativer. Han har fått den økonomiske situasjonen sin vesentlig forverret grunnet tiltaltes handlinger. Fornærmede er ikke mindreårig, men er etter rettens syn sårbar som følge av syndromet sitt, og retten viser til at tiltalte utnyttet hans fungering. Tiltalte ble videre dømt for inndragning på 786 000 kroner. Fornærmede ble tilkjent 100 000 kroner i oppreisningserstatning og 480 000 kroner i erstatning. Dommen ble anket.

Borgarting lagmannsrett opprettholdt domfellelsen for grov menneskehandel til "tvangsarbeid eller tvangstjenester", men avgrenset gjerningsperioden til et kortere tidsrom: kun til perioden etter juni 2019 da fornærmede ble tvunget og utnyttet til å kjøre pirattaxi og gjøre diverse private tjenester for tiltalte.

Lagmannsrettens vurdering av pirattaxikjøringen og ulike tjenester for tiltalte:

Retten viser til Høyesteretts dom i sak om indiske sesongarbeidere utnyttet til tvangsarbeid (HR-2017-1124-A), der det fremgår at "tvangsarbeid" må forstås på bakgrunn av en **helhetlig vurdering** av den konkrete situasjonen. Høyesterett viser her til situasjoner der alternativene til arbeidet "alt i alt vil være uforholdsmessig byrdefulle", og "at det vil kunne foreligge tvangsarbeid selv om vedkommende i og for seg ville ha kunnet bryte ut, dersom situasjonen realistisk bedømt likevel ga lite valg" (jf. avsnitt 25 og 35).

Lagmannsretten påpeker at det samme klart må gjelde arbeid eller tjenester som ligner på ordinært arbeid eller tjenesteyting, også om det skjer på siden av det regulerte. Retten anser det således ikke tvilsomt at pirattaxikjøringen og de øvrige tjenestene som tiltalte presset fornærmede til å utføre for ham, er aktivitet som anses som arbeid eller tjenester etter bestemmelsen om menneskehandel.

Til den helhetlige vurderingen av om det forelå "tvangsarbeid eller tvangstjenester", legger lagmannsretten til grunn som bevist at tiltalte mot slutten av 2019 og ut over i 2020 la et stadig større **psykisk press** på fornærmede med utgangspunkt i truslene og kravet om betaling. Han etablerte et **underordnings- og avhengighetsforhold** som bar preg av at tiltalte forlangte og fikk stadig større kontroll over fornærmede.

Lagmannsretten kan ikke se at fornærmedes fungering var svekket i slik grad at det er spørsmål om menneskehandel ved **utnyttelse av sårbar situasjon**. Hans fungering har imidlertid en viss betydning i vurderingen av om han var underlagt tvangsarbeid. Lagmannsretten mener spørsmålet i saken er om tiltalte har tvunget fornærmede til

tvangsarbeid eller tvangstjenester gjennom **trusler**. Lagmannsretten mener det ikke er tvilsomt at det foreligger trusler som er "egnet til å fremkalle alvorlig frykt", jf. straffeloven § 263 om trusler.

Lagmannsretten er altså overbevist om at pirattaxikjøringen skjedde under trusler fra tiltalte om vold mot fornærmede selv og sønnen hans, og at han på samme måte ble tvunget til å gi pengene fra kjøringen til tiltalte. Lagmannsretten er også overbevist om at han ble truet til å utføre ulike tjenester for tiltalte, blant annet handle og kjøre søppel.

Lagmannsretten mener at tiltalte etablerte et **underordningsforhold** der det var et vedvarende jag etter penger. Lagmannsretten legger til grunn som bevist at tiltalte krevde at han skulle kjøre inn 12 000 kroner i uken og betale dette kontant. Hvis han ikke klarte å kjøre inn så mye, måtte han skaffe pengene på annen måte. Han fikk ikke bruke av kjørepengene til å fylle drivstoff, og han foretok derfor "pumpestikk" (fylte bensin og dro uten å betale), noe som førte til mange krav i etterkant, samt høye krav for bompasseringer. Lagmannsretten legger grunn at fornærmede ble presset til å kjøre lange perioder i strekk på nattestid, med lite hvile. Det samlede utbyttet ble vurdert å være til minst 450 000 kroner.

I den tiden pirattaxikjøringen foregikk, senest fra desember 2019 til oktober 2020, var situasjonen at tiltalte hadde etablert et underordnings- og avhengighetsforhold som innebar at han hadde nær full **kontroll over** alle deler av fornærmedes liv. Fornærmede måtte bruke all tiden sin på å kjøre inn penger til tiltalte og gjøre tjenester for ham, og tiltalte hadde i praksis full kontroll over økonomien hans. Fornærmede var underlagt begrensninger i bevegelsesfriheten, først ved at tiltalte forlangte oversikt over hvor han var gjennom posisjonsdeling på telefonen, og mot slutten av perioden ved at han tvang fornærmede til å sove i bilen utenfor boligen sin.

Lagmannsretten finner det bevist at tiltalte allerede fra tidlig 2019 forlangte å ha oversikt over hvor fornærmede var, ved at han måtte dele posisjonen sin i "snapmap". Retten legger til grunn at fornærmede sov i bilen utenfor leiligheten til tiltalte fra sensommeren 2020 og frem til han forlot Oslo i oktober 2020, og at tiltalte tvang ham til dette for å ha større kontroll over ham. Tiltalte gikk fysisk gjennom telefonen til fornærmede, og hadde tilgang til epostkontoen hans. Tiltalte påvirket fornærmedes relasjoner til familien, og begrenset muligheten til å innlede nye relasjoner ved å nekte ham å ha dating-apper. Lagmannsretten mener at presset som tiltalte utsatte ham for, også var bakgrunnen for at han sa fra seg foreldreretten for sønnen. Lagmannsretten mener videre at tiltalte påvirket fornærmede til å bytte navn for å ta avstand fra familien sin. Han påvirket ham også til å tatovere seg med store gotiske bokstaver på magen sommeren 2020, en forstørret versjon av en tatovering tiltalte hadde ("ACAB" – All Cops Are Bastards). Lagmannsretten påpeker at det også har betydning at fornærmede etter hendelsene i juni 2019 ikke kunne gå til politiet uten å risikere å inkriminere seg selv.

I tillegg til omfanget av og omstendighetene rundt pirattaxikjøringen, viser lagmannsretten til at det er dokumentert at fornærmede betalte 55 euro for en annonse på nettsiden realescort.com. Han har forklart at han avtalte å møte en mann på et Radisson-hotell i Oslo, men at han ikke klarte å gjennomføre. Retten påpeker at det ikke er tatt ut tiltale for forsøk på menneskehandel til prostitusjon, og at lagmannsretten ikke har bevismessig grunnlag for å domfelle for dette. Annonsen viser imidlertid at fornærmede var desperat etter penger.

Underordnings- og avhengighetsforholdet var etablert med utgangspunkt i truslene om vold mot fornærmede selv og sønnen hans, og lagmannsretten finner at fornærmede **ikke uten urimelige oppofrelser kunne bryte ut** fra forholdet. I det virkelighetsbildet tiltalte hadde

skapt for fornærmede, fremsto det som nærmest umulig for ham å gjøre noe annet enn å følge tiltaltes føringer. Tiltalte forsto dette. Det forelå derfor menneskehandel i straffelovens forstand. Det er ikke tvil om at tiltalte handlet forsettlig.

Lagmannsrettens vurdering av fornærmedes deltakelse i narkotikaomsetning:

Retten viser til Høyesteretts dom i sak om litauiske mindreårige utnyttet til tyveri (HR-2013-104-A – Rt-2013-39) og anser det som avklart at i alle fall **kriminell aktivitet** av lignende karakter som tyverier anses som arbeid eller tjenester i bestemmelses forstand. Det vises videre til Eidsivating lagmannsretts dom i sak om nederlandske mindreårige jenter utnyttet til innførsel av narkotika (LE-2013-190528), der det ble lagt til grunn at også innførsel av narkotika er å anse som arbeid eller tjenester etter bestemmelsen.

Imidlertid påpeker lagmannsretten at det ikke er nødvendig å ta endelig stilling om det er rettslig grunnlag for å domfelle for menneskehandel til narkotikaomsetning. Selv om tiltalte brukte trusler for å presse fornærmede til å håndtere narkotika, doping og utføre enkelte andre tjenester for ham i perioden til juni 2019, er det ikke nødvendigvis tale om tvangsarbeid i straffelovens forstand. Spørsmålet om det forelå tvangsarbeid i straffelovens forstand beror på en **helhetsvurdering** av om det var umulig eller uforholdsmessig byrdefullt for fornærmede å bryte ut.

Lagmannsretten har kommet til at det i denne perioden ikke er tilstrekkelig bevist at det forelå et **underordnings- eller avhengighetsforhold** i slik grad at det var **uforholdsmessig byrdefullt** for fornærmede å bryte ut. Dette gjelder selv om det legges til grunn at fornærmede hadde redusert evne til problemløsning. Lagmannsretten viser til at det i liten grad var tale om uttrykkelige eller implisitte begrensninger i bevegelsesfriheten i denne perioden. Fornærmede hadde egen bolig og egen bil, og selv om fornærmede ble presset til å utføre tjenester, mener retten at omfanget var noe begrenset. I vurderingen av i hvilken grad fornærmede var utsatt for maktbruk og ulike former for underordnings- eller avhengighetsforhold, legger lagmannsretten også vekt på at fornærmede hadde frihet til å innlede et kjæresteforhold. Lagmannsretten legger til grunn at det var mindre salg av hasj og steroider etter ransakingen i juni 2019. Etter noe tid "minnet" imidlertid tiltalte om at han skyldte penger, og truslene ble gjentatt. Forholdet til kjæresten tok slutt rundt november 2019 og fornærmede sa også fra seg foreldreansvaret for sønnen din. Fra slutten av 2019 mottok han arbeidsavklaringspenger og fornærmede begynte å kjøre pirattaxi.

Lagmannsretten finner altså ikke tilstrekkelig bevismessig grunnlag for å konkludere med at fornærmede i den perioden han domfelles for ble tvunget til å delta i narkotikaomsetning. Måten han skaffet penger til tiltalte på var i det alt vesentlige gjennom kjøring av pirattaxi. I tillegg måtte han gjøre diverse private tjenester for tiltalte.

Lagmannsrettens vurdering av straff:

Ved avgjørelsen av om forholdet skal anses som **grov menneskehandel**, legger lagmannsretten til grunn at handlingen har medført betydelig utbytte (minst 450 000 kroner i den aktuelle perioden).

Retten viser til at den grove menneskehandelen er bærende for **straffutmålingen** (jf. samlet straff satt til fengsel i fire år og seks måneder). Lagmannsretten mener at det for straffen har særlig betydning at tiltalte med grunnlag i alvorlige trusler etablerte et underordningsforhold preget av utstrakt kontroll og betydelig psykisk press for å kjøre inn penger. Lagmannsretten viser til det som er funnet bevist om omfanget av kjøringen og mangelen på hvile i perioder, det vedvarende jaget etter penger, og at han ble tvunget til å bo i bilen utenfor tiltaltes bopel. Lagmannsretten mener derfor at den

grove menneskehandelen isolert tilsier en straff av fengsel i to år og ni måneder. Fra dette utgangspunktet skal det i henhold til straffskjerpelsesprinsippet gis et tillegg for de øvrige straffbare forholdene.

Videre ble tiltalte dømt til å tåle **inndragning** av 963 000 kroner, hvorav inntil 570 000 kroner kan anvendes til dekning av erstatningskrav fra fornærmede. Fornærmede ble etter dette tilkjent **erstatning** for økonomisk tap med 495 554 kroner. Lagmannsretten mener at **oppreisningen** bør settes til 100 000 kroner, som tilkjent i tingretten. Dette gjelder selv om tingretten fant det bevist at det forelå menneskehandel allerede fra høsten 2018. Retten legger særlig vekt på at fornærmede i over ti måneder levde i en situasjon preget av utstrakt kontroll og betydelig psykisk press, herunder at han ble tvunget til å bo i bilen utenfor tiltaltes bopel i minst to måneder.

Dommen ble anket av tiltalte både hva gjaldt saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffeutmålingen. Anke til Høyesterett over straffedommen ble ikke tillatt fremmet ([HR-2025-841-U](#)). Dommen er således rettskraftig.

Norsk mindreårig jente utnyttet til prostitusjon og andre seksuelle formål

Eidsivating lagmannsrett [LE-2024-60673](#), 2025-01-07

(se tabelloversikt nr. 54)

En norsk mann ble i lagmannsretten dømt til fengsel i 15 år for en rekke grove seksuallovbrudd mot mindreårige jenter, og for en av dem også for menneskehandel. Dommen for menneskehandel gjaldt utnyttelse av en norsk mindreårig jente, som var 17 år på gjerningstidspunktet, til prostitusjon og andre seksuelle ytelser.

I **Østre Innlandet tingrett** (TOIN-2023-149178 – TOIN-2023-159528, 2024-02-08) ble tiltalte dømt til forvaring i 15 år med en minstetid på ti år. Lagmannsretten viser tingrettens beskrivelse av faktum, men lagmannsrettens flertall mener at han skal ikke idømmes forvaring.

Tingretten viser til at tiltalte, en 24 år gammel mann på domstidspunktet, hadde kontakt av seksuell karakter med mange mindreårige jenter i perioden 2020 frem til han ble pågrepet i mars 2023. Til sammen 21 jenter er fornærmet i saken, den yngste jenta var 12 år på gjerningstidspunktet. Kontakten har stort sett oppstått på **sosiale medier**, særlig Snapchat. Mange av de fornærmede har aldri møtt tiltalte fysisk, noen var venninner. Bevisene i saken er i vesentlig grad forklaringer fra de fornærmede jentene, utskrift fra chattelogger og bilder- og videofiler som er funnet på de fornærmedes enheter eller lagret på Snap kontoer. Det var ved gjennomgang av tiltaltes Snap kontoer at politiet kunne identifisere mange av de fornærmede i saken. Bare et fåtall av forholdene er meldt til politiet via foreldre/tillitsperson.

Retten viser til at tiltalte sin intensitet og hans trykk i møte med unge sårbare jenter er gjennomgående i saken. Bevisene bygger opp under et **handlingsmønster** hos tiltalte, der han har hatt en konkurranse på Snap som gikk ut på at jenter kunne vinne penger eller ting (som telefon eller en Mac). For å få poeng i konkurransen, måtte en sende nakenbilde til tiltalte eller chatte om seksuelle temaer. Den tekstbaserte kommunikasjonen omfatter det som blir kalt "fake stories", å chatte om seksuelle temaer han var opptatt av, blant annet om sex med eldre slektninger. Underveis i chatten har mange av jentene sendt bilder av seg selv. Retten finner det blant annet bevist at tiltalte har lagret store mengder overgrepsmateriale på sine lagringsenheter, tvunget jenter til å selge seksualiserte bilder av seg selv, truet jenter til å ha seksuell omgang med hverandre, til annen seksuell omgang eller seksuelle handlinger, og til at flere av jentene ble voldtatt av tiltalte, fysisk og over nettet.

Tingretten viser til gjennomført rettspsykiatrisk undersøkelse, der sakkyndige har erklært høy risiko for gjentatte overgrep av seksuell karakter. Dette på grunnlag av at tiltalte tilfredsstiller kriteriene for pedofili og blandet **personlighetsforstyrrelse**. Retten mener det på tross av ung alder er tilstrekkelig grunnlag for å konkludere med at faren for nye seksualiserte lovbrudd mot barn er både nærliggende og høy.

Under hovedforhandlingen, ble forholdet for en av de fornærmede (etter hennes forklaring i retten) endret til å gjelde **menneskehandel**. Retten viser til at tiltalte utnyttet den mindreårige jenta, som var 17 år på gjerningstidspunktet, til prostitusjon og andre seksuelle ytelser.

Tiltalte og fornærmede møttes på nett i september/oktober 2022. Deres dialog var raskt av seksuell karakter. Tiltalte introduserte fornærmede til "fake stories", og han ba om nakenbilde. Tiltalte og fornærmede innledet et kjæresteforhold. De chattet/snakket på telefon et par uker, før de møttes første gang i oktober 2022 på et hotell. Tiltalte hadde bestilt rom og planlagt at de skulle treffe andre menn, for at begge skulle ha sex med fremmede. Det er ikke holdepunkter for at det var gjort avtaler om seksuelle tjenester mot betaling. Retten legger til grunn at det først og fremst handlet om å leve ut tiltaltes seksuelle fantasier og preferanser. Det ble ikke gjennomført slike treff fordi familiemedlemmer kom for å hente fornærmede. Tiltalte kom senere på besøk til fornærmede to ganger, og utover dette var all kontakt på Snap og telefon. De var kjærester frem til tiltalte ble pågrepet i mars 2023, og også etter at han var varetektsfengslet.

Tingretten legger til grunn at tiltalte har vært intens overfor henne angående den seksuelle kontakten. Tiltalte likte at hun skrev lange historier på Snap, og hun visste hva han likte. Han ville tidlig i kontakten at hun skulle skrive om at hun hadde sex med andre, og han ville høre om da hun var yngre og hadde sex med eldre. Hun forsto at han fikk nytelse av dette. Tiltalte spurte på Snap om de skulle ha "slave play". Dette innebar at han eide henne og bestemte over henne. Hun skulle gjøre seksuelle ting som han bad om. Retten viser til at fornærmede syntes det var rart og ikke likte det, men hun var dårlig på å si nei. Fornærmedes opplevde at det meste av kontakten, som var nærmest daglig, handlet om tiltaltes seksuelle preferanser. Hun kunne være sliten og gruet seg etter hvert til det hun måtte, men var med på det han ønsket. Han gav henne mange komplimenter, og dette betød mye for henne.

Tiltalte ville videre at fornærmede skulle møte andre menn mot betaling. Hun forsto at han tente seksuelt på det, og slik ble det til at hun gikk med på det. Hun likte ikke det hun gjorde, men hun sa ikke det til tiltalte. Hun ville ha ros fra ham, og hun opplevde at han ble veldig glad. Hun møtte fremmede menn for seksuell kontakt, både fysisk og på nett. Tiltalte ville helst se på, men de fleste gangene ble det bare til at han hørte på, ved at hun hadde telefonpropper i ørene. I perioden fra angivelig oktober 2022 til februar 2023 hadde tiltalte, via nettstedene Sugardaters.com, Omegle.com og Gaysir.no, kontakt med personer og avtalte hvilke seksuelle tjenester som skulle tilbys fra den fornærmede jenta, eventuell pris og møtestedet. Ved et tilfelle mottok han 5 592 kroner. Hun solgte også noen bilder av seg selv via Sugardaters, og tiltalte bestemte at hun skulle ta 500 kroner for hvert bilde, og han fikk pengene.

Tingretten mener det er bevist ut over rimelig tvil at tiltalte fikk den mindreårige jenta til å prostituere seg. Ved vurdering av om det er tale om en **utnyttelse** etter menneskehandelsbestemmelsen, legger retten til grunn at tiltalte aktivt har tatt initiativ til at fornærmede skulle møte fremmede menn for å ha sex med dem. Tiltalte har aktivt medvirket til å opprette profiler for henne på ulike datingsider, og han gjorde avtaler for henne. Hun har møtt menn både fysisk og på nettet, for å yte seksuelle tjenester, både mot betaling og uten betaling. Tiltalte har mottatt penger hun har tjent på prostitusjonen.

Retten er ikke i tvil om at tiltalte har utnyttet fornærmede, ved press og overtalelse. Det ingen holdepunkter for bruk av tvang. Retten viser til at **handlinger overfor mindreårige** er straffbare, uavhengig av bruk av vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig atferd.

For at det skal være en utnyttelse etter straffeloven § 257, må tiltalte ha oppnådd en **fordel**. Slik tingretten ser det, har tiltalte først og fremst oppnådd **seksuell tilfredsstillelse** gjennom fornærmede sin prostitusjon og sex med andre, både ved å være administrator og tilskuer. I tillegg fikk han et økonomisk utbytte.

Tingretten vurderer den **samlede straffen** til fengsel i 15 år. Tingretten mener videre det er godt dokumentert at vilkårene for **forvaring** er oppfylt, og at forvaring fremstår som nødvendig for å verne barn og andre sårbare personer mot tiltalte. Tingretten fastsetter forvaringstiden til 15 år, med ei minstetid på ti år. Tingretten idømte videre kontaktforbud i fem år overfor fornærmede i saken om menneskehandel, med vekt på at tiltalte over tid har vist en grenseløs framferd overfor henne, og at fornærmede har forklart at hun har vanskeligheter med å stå imot tiltalte. 15 av de 21 jentene i saken ble tilkjent oppreisningserstatning, der fornærmede i saken om menneskehandel ble tilkjent 250 000 kroner.

Deler av dommen ble anket, herunder domfellelsen for menneskehandel. I tillegg anket domfelte over straffeutmålingen.

Eidsivating lagmannsrett påpeker at saken dreier seg om en omfattende og alvorlig sak knyttet til overgrep mot 21 jenter i alderen 12 til 17 år. Mange av overgrepene er begått via Internett. Lagmannsretten finner bevist utover rimelig tvil at tiltalte er skyldig etter tiltalen.

Hva gjelder tiltalen om **menneskehandel**, er lagmannsretten ikke i tvil om at tiltalte utnyttet fornærmede, ved press og overtaling for selv å oppnå en økonomisk fordel, og også for egen seksuell tilfredsstillelse. I likhet til tingretten finner lagmannsretten ingen holdepunkter for at tiltalte benyttet tvang overfor henne. Han hadde en rolle som bakmann, ved at han tilbød fornærmedes seksuelle tjenester til andre menn. Fornærmede var særlig sårbar med hensyn til påvirkning fra tiltalte. Det er for lagmannsretten ikke tvilsomt at handlingen rammes av straffeloven § 257 og at tiltalte har handlet forsettlig.

Om **straffutmålingen** viser lagmannsretten til at overgrep over Internett på samme måte som fysiske overgrep kan ha alvorlige skadevirkninger. Selv om gjerningspersonen fysisk ikke befinner seg på samme sted, kan han eller hun ha en sterkt kontrollerende og invaderende rolle overfor fornærmede. Bruk av sosiale medier er for de fleste unge mennesker integrert i deres hverdag. De er derfor til enhver tid og uansett hvor de befinner seg tilgjengelig for gjerningspersonens press. Ved beregningen av tidsbestemt fengselsstraff skal overgrep over Internett ikke straffes mildere enn fysiske overgrep. De fornærmede er 12–17 år gamle. Seksuelle overgrep mot barn er svært alvorlige forbrytelser, og lagmannsretten legger dette til grunn for den videre vurdering av de enkelte lovbruddene.

Etter en samlet vurdering mener lagmannsretten at straffen kvalifiserer til fengsel i 15 år. Det dreier seg om svært alvorlige forhold som er begått gjennom flere år og som har et stort skadepotensial for de fornærmede. Lagmannsretten er enig i tingrettens vurdering av straffutmåling isolert sett for menneskehandel til fengsel i 8 måneder og viser til tingrettens begrunnelse.

Ved vurderingen av om tiltalte skal idømmes **forvaring**, er lagmannsretten enig i de sakkyndiges vurderinger og konklusjon om at tiltalte befinner seg i en klart forhøyet risikogruppe for nye seksuelle overgrep. Retten er ikke i tvil om at det er en nærliggende fare

for at tiltalte begår nye alvorlige lovbrudd. Ved spørsmålet om forvaring er nødvendig av hensyn til samfunnsvernet, delte lagmannsretten seg imidlertid i et flertall og mindretall.

Med henvisning til tidligere rettspraksis (HR-2007-883-A – Rt-2007-791) påpeker retten at, for unge mennesker over 18 år, vil lav alder tilsa en viss varsomhet med å benytte forvaring. Tiltalte var 25 år på domstidspunktet. Flertallet finner at det er for stor usikkerhet til at forvaring kan benyttes. Selv om karakteren av de lovbruddene tiltalte domfelles for og hans pedofile legning trekker i retning av at en tidsbestemt straff ikke vil gi tilstrekkelig samfunnsvern, mener retten det må det kreves klarere holdepunkter for at tidsbestemt straff på 15 år ikke gir tilstrekkelig samfunnsvern.

Anke over sivile krav og inndragning av 5 592 kroner (penger som tiltalte hadde fått ved å fremme fornærmede sin prostitusjon) ble forkastet. Lagmannsretten slutter seg herunder til tingrettens vurdering der fornærmede i saken om menneskehandel ble tilkjent 250 000 kroner i **oppreisningserstatning**.

Lagmannsrettsdommen ble ikke anket.

Fem pakistanske menn utnyttet til tvangsarbeid

Borgarting lagmannsrett [LB-2018-102939-2](#), 2021-09-10

Jf. [LB-2020-22495](#), 2021-06-18 (dom i atskilt sak for en av de tiltalte)

(se tabelloversikt nr. 46)

Den såkalte **Lime-saken** er en særdeles omfattende sak om menneskehandel, arbeidsmarkeds-kriminalitet og økonomisk kriminalitet. Sakskomplekset ble etterforsket av Øst politidistrikt, men Kripas, Økokrim, fire politidistrikter, Skatt Øst og Nav har i tillegg vært involvert i etterforskningen. Høsten 2014 aksjonerte politiet og flere andre etater mot 20 butikker i Lime-kjeden i Rælingen, Oslo, Bærum, Asker, Sandefjord, Larvik og Ski. Gjennom etterforskningen ble det konkludert med at tvangselementet overfor flere pakistanske borgere som arbeidet i butikkene falt inn under definisjonen av menneskehandel. Politiet fant glidende overganger til annen nærliggende kriminalitet.

Hovedmannen rekrutterte flere av de fornærmede ved tilbud om å arbeide i dagligvarebutikker (Lime-kjeden) og å få oppholdstillatelse i Norge. De fleste av de fornærmede i tiltalen kom til Norge som lønnspecialister og hadde betalt penger til hovedmannen for visum. Limebutikkene var eid og primært drevet av hovedmannen. De fornærmede arbeidet lange dager (12–14 timer hver dag, uten fridager) mot ingen eller svært lav lønn, og flere bygget seg opp gjeld gjennom arbeidsforholdet. Det var et over-/underordningsforhold mellom de tiltalte og de fornærmede, både i arbeidet, sosial og kulturelt. Flere av de fornærmede utførte også private tjenester for enkelte av de tiltalte, som innebar en fordel for dem. Sakskomplekset var svært omfattende, og tiltalen i tingretten omfattet nærmere 1000 straffbare forhold, herunder brudd på straffeloven og arbeidsmiljøloven. Brudd på merverdiavgiftsloven, ligningsloven, regnskapsloven, bokføringsloven og utlendingsloven i sakskomplekset ble behandlet i separate saker.

Saken er omtalt som den største menneskehandelssaken i Norge. Saken gikk for Oslo tingrett fra januar til desember 2016, og i Borgarting lagmannsrett fra september 2019 til september 2020. I lagmannsretten ble de tolv tiltalte forsvart av til sammen 25 advokater, aktoratet bestod av to statsadvokater, en politiadvokat og to bisittere fra politiet, og det var oppnevnt tre bistandsadvokater og fire tolker. Den omfattende lagmannsrettsdommen er på 1 248 sider.

I **Oslo tingrett** ([TOSLO-2015-105037-3](#), 2018-06-22) var totalt 13 personer tiltalt i saken, hvorav 12 til grov menneskehandel. 11 ble dømt for grov menneskehandel. De 11 og en annen

tiltalt ble også dømt for en rekke andre straffbare forhold, og en av de tiltalte ble frifunnet. Tiltalen om menneskehandel i tingretten gjaldt ti fornærmede fra Pakistan (åtte menn og to kvinner). De tiltalte ble i tingretten domfelt for å ha utnyttet syv av de ti fornærmede (seks menn og en kvinne).

I **Borgarting lagmannsrett** var 12 personer tiltalt i sakskomplekset, 11 av dem for grov menneskehandel. Syv ble dømt for menneskehandel i lagmannsretten, samtlige for grov menneskehandel, jf. straffeloven (1902) § 224 fjerde ledd. De samme syv, i tillegg til fire andre tiltalte i saken, ble videre dømt for en rekke andre straffbare forhold, blant annet brudd på arbeidsmiljøloven og flere grove bedragerier. En av de tiltalte ble frifunnet. De fire som ble frifunnet for menneskehandel i lagmannsretten var i tingretten dømt for hovedhandling (menneskehandel til tvangsarbeid) og/eller medvirkning. Den ene av dem (hovedmannens svigerfar) fikk saken behandlet separat på grunn av helseproblemer, slik at frifinnelsen for tiltalen om medvirkning til grov menneskehandel forelå i juni 2021 ([LB-2020-22495](#), 2021-06-18). Tiltalen om menneskehandel i lagmannsretten gjaldt de samme ti fornærmede som i tingretten. De tiltalte ble i lagmannsretten domfelt for å ha utnyttet fem av de ti fornærmede (fem menn) til tvangsarbeid ved misbruk av deres sårbare situasjon og annen utilbørlig atferd. Alle de fem fornærmede kom til Norge som lønsspesialister. Det ble frifinnelse for fem andre tilfeller (tre fornærmede menn og to fornærmede kvinner), tre av disse kom til Norge som lønsspesialister.

Hovedmannen ble i lagmannsretten dømt for hovedhandling (menneskehandel til tvangsarbeid) overfor de fem fornærmede og for det vesentligste av de øvrige tiltalepostene. Forholdene var utøvd som ledd i en omfattende organisert kriminell virksomhet. Han ble imidlertid frikjent for en rekke av tiltalepostene. De øvrige domfelte for menneskehandel (blant annet hovedmannens foreldre, bror, søster og tidligere kjæreste) ble hovedsakelig domfelt som medvirkere til tvangsarbeid, men tre ble også domfelt for hovedhandling overfor enkelte av de fornærmede. Seks av de domfelte for menneskehandel er norske statsborgere (fire menn og to kvinner), og en kvinne er svensk statsborger, de fleste har pakistansk bakgrunn. Flere av de fornærmede i saken kommer fra, eller har tilknytning til, samme by som hovedmannen og flere av de andre domfelte.

Hovedmannen ble dømt til åtte års fengsel, ett år mindre enn i tingretten. Han ble også dømt til inndragning av over 26 millioner kroner, et lavere beløp enn i tingretten (42,6 millioner kroner), samt fradømt for alltid retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet, retten til å være daglig leder eller inneha annen ledende stilling i noe selskap, og retten til å sitte i noe selskaps styre. Hovedmannen var allerede dømt til fengsel i 2 år og 9 måneder i en annen sak tilknyttet sakskomplekset Lime (skilt ut ved Oslo tingretts beslutning 19. september 2016, saken gjaldt spørsmålet om uriktige opplysninger i samordnede meldinger og årsregnskap til Brønnøysundregistrene, jf. [LB-2018-103786](#), 2019-03-18 og [HR-2019-1788-A](#), 2019-09-26). Hovedmannen ble således samlet dømt til fengsel i 10 år og 9 måneder i sakskomplekset (aktors påstand i lagmannsretten var 12 år som en fellesstraff med dommen fra 2019). De øvrige seks domfelte for menneskehandel ble dømt til fengsel fra ett år til to år og ni måneder, mens de øvrige domfelte i sakskomplekset ble dømt til fengsel fra 120 dager til to år og seks måneder. Samtlige av de domfelte fikk lavere straffer i lagmannsretten enn i tingretten, og betydelig lavere straffer enn aktors påstand.

I likhet med tingretten, viser lagmannsretten til drøftelser i den såkalte Gartneri-saken (HR-2017-1124-A) og viser til at Lime-saken inneholder mange av de samme elementene. Det ble inngått arbeidsavtaler med tiltalte før de kom til Norge, og retten legger til grunn at de fornærmede reiste frivillig. Lagmannsretten viser til at de fornærmede kom fra relativt alminnelige kår på den pakistanske landsbygda. De led ingen nød, men de fleste hadde ikke høyere utdanning, hadde begrensede muligheter på arbeidsmarkedet og små økonomiske

ressurser. De hadde alle et sterkt økonomisk motiv for å emigrere. Det forespeilede formålet med opplegget var at de fornærmede skulle få permanent oppholdstillatelse i Norge etter tre år.

Det ble ikke brukt fysisk makt, innestenging mv. for å hindre dem til å reise tilbake til Pakistan. Det var heller ingen restriksjoner på de fornærmedes bevegelsesfrihet i Norge. Selv om de fornærmede ikke ble direkte lurt inn i situasjonen, ble arbeidshverdagen annerledes og langt mer krevende enn de var forespeilet. De fleste av de fornærmede hadde lite nettverk i Norge utover hverandre og de tiltalte eller de tiltaltes familie. De snakket lite norsk og hadde begrensede engelskkunnskaper, og de hadde svært begrensede kunnskaper om det norske samfunnet. Noen bodde i leiligheter eid eller disponert av hovedtiltalte og hvor husleien og andre utgifter til livsopphold ble til gjeld. Oppholdstillatelsen var knyttet til arbeidsgiver, og de fornærmede visste at det var oppgitt uriktige opplysninger til norske myndigheter. De kunne miste tillatelsen dersom myndighetene ble kjent med deres reelle arbeids- og lønnsvilkår.

Hovedtiltalte var uforutsigbar og utsatte de ansatte for ydmykelser, trusler om avskjedigelse mv. Han opptrådte krenkende og truende overfor arbeidstakerne, var oppfarende og brukte grovt språk der han kjeftet, bannet og omtalte de fornærmede i sterkt nedsettende vendinger, som "hund", "bondeknøl" mv. For de fornærmede var truslene om avskjedigelse særlig skremmende fordi de ikke kunne ta arbeid hos andre arbeidsgivere og derfor ville miste oppholdsgrunnlaget. Det var forespeilet at de kunne søke om permanent oppholdstillatelse etter tre år, og det ble stadig vanskeligere for dem å bryte ut av forholdet. De fornærmede og deres familier var i en økonomisk situasjon, der det å oppnå en permanent oppholdstillatelse i Norge ville ha stor betydning for den enkeltes og familiens velferd. Flere opplevde derfor et press fra familien for å reise og for å bli når de først var kommet. Lagmannsretten antar at det ville vært sosialt belastende for dem å reise tilbake. Retten legger også til grunn at deres økonomiske situasjon ville være vanskelig ved en retur.

Lagmannsretten viser til tingrettens vurdering om at det forelå flere innlåsnings effekter, ved investeringen i oppholdstillatelsen gjennom arbeidsinnsats, at mange fortløpende opparbeidet seg gjeld til flere av de tiltalte, og at det ble tatt opp lån/kredittkort i de fornærmedes navn i diverse banker og kjøpt biler i deres navn. Innlåsnings effekten ble også sterkere jo mer tid og arbeidsinnsats de fornærmede la ned, og gjennom den gjelden de opparbeidet seg. Hovedmannen hadde konstruert et system som la et kraftig press på de fornærmede om å holde ut når de først var kommet. Det var ikke et alternativ for de fornærmede å slutte i arbeidet og bli i Norge. De måtte i så fall returnere til Pakistan eller i alle fall ta opphold i et annet land. Flere forhold sto i veien for dette. De manglet penger til returbillett og var avhengig av bistand fra hovedmannen eller andre, og to av dem hadde ikke tilgang på eget pass.

Det helt sentrale for lagmannsrettens vurdering på dette punktet er imidlertid at hovedmannen hadde konstruert et system som la et kraftig press på de fornærmede om å holde ut når de først var kommet. Hvis de fornærmede ikke fikk permanent oppholdstillatelse, ville alt de og deres familier hadde investert vært forgjeves. De fleste fornærmede og familiene hadde betalt betydelige beløp i visumpenger som ville være tapt om de fornærmede forlot arbeidet før de hadde fått permanent opphold, to av de fornærmedes familier hadde betalt til hovedmannen for å dekke skatt og arbeidsgiveravgift, mens de øvrige fornærmede ville ha hovedmannens trussel om gjeld hengende over seg. Ved å forlate arbeidet ville også all gratis arbeidsinnsats være forgjeves, fordi de fornærmede ville miste grunnlaget for opphold som lønns spesialist og dermed utsiktene til permanent oppholdstillatelse.

Disse **tvangselementene** – visumpenger, tilbakebetaling av skatt og arbeidsgiveravgift, eventuelt gjeldsoppbygging og investert arbeidsinnsats – skapte en kraftig innlåsnings effekt, som ble stadig sterkere gjennom kontraktperioden. Retten viser således til at det var et

press i systemet som gjorde at de ikke frivillig kunne komme seg ut av arbeidsforholdet. Det var ikke et reelt og akseptabelt alternativ for dem å forlate arbeidet frivillig når de først var kommet til Norge. Sett i lys av deres egne og familiens investeringer for å oppnå permanent oppholdstillatelse, ville dette alt i alt være uforholdsmessig byrdefullt. De domfelte var klar over disse forholdene som skapte innlåsing og tvangssituasjonen.

Ved vurderingen av om de fornærmede var i en **sårbar situasjon** er de samme tvangselementene av betydning. I tillegg kommer at de ikke kunne norsk og hadde begrensede kunnskaper om det norske samfunnet. Flere av de fornærmede hadde et visst familienettverk her, men dette kunne i liten grad hjelpe dem til å forlate arbeidsforholdet. Familien hadde på samme måte som de fornærmede investert i muligheten for permanent oppholdstillatelse og var dermed selv i en presset situasjon.

Lagmannsretten mener det ikke er tvilsomt at menneskehandelen er **grov** på grunn av utnyttelsens organiserte karakter og varighet og den store økonomiske fortjenesten. Handlingene ga et betydelig utbytte i form av sparte lønnskostnader og visumpenger. Utnyttelsen var planmessig og pågikk overfor flere av de fornærmede over flere år.

Lagmannsrettens flertall begrunner to av **frifinnelsene for medvirkning** til menneskehandel med at det ikke er bevist at de har opptrådt forsettlig, altså at de tiltalte forsto eller holdt det for mest sannsynlig at de fornærmede var ofre for menneskehandel. Lagmannsretten mener det ikke er bevist at de tiltalte kjente til at det betydelige beløpet de fornærmede hadde betalt for å komme til Norge, tilbakebetalingsordningen som innebar at de fornærmede i realiteten ikke fikk noen lønn, at de opparbeidet seg gjeld, eller hvor mye de fornærmede arbeidet. Det forelå derfor tvil om de tiltalte kjente til at de fornærmede ble utnyttet i en slik grad det må anses som menneskehandel etter straffeloven. Retten vurderte således at det ikke var holdepunkter for de tiltalte kjente til de innlåingsmekanismene som gjorde seg gjeldende for de fornærmede, og som innebar at de ikke hadde noe annet valg enn å la seg utnytte av hovedmannen. Retten mener de har vært klar over omstendigheter som har satt de fornærmede i en presset situasjon, men ikke forstått at det ville være så byrdefullt å forlate arbeidet at de i realiteten ikke hadde noe annet valg enn å fortsette. Rettens mindretall er uenig og mener de opptrådte forsettlig i medvirkning til tvangsarbeid.

De to andre **frifinnelsene** som gjaldt **hovedhandling** (menneskehandel til tvangsarbeid), og for en av de tiltalte også medvirkning til tvangsarbeid, begrunnes med at de tre fornærmede de samlet sto tiltalt for å ha utnyttet, ikke var utnyttet til tvangsarbeid ved misbruk av en sårbar situasjon. Det samme gjaldt to andre fornærmede i saken. Lagmannsretten mener alle de fem var utnyttet i arbeidsforholdet og befant seg i sårbare situasjoner, men at arbeidsomfang, graden av press til å arbeide i butikkene og kontroll/innlåsing fra hovedmannen samt familienettverk og økonomisk stilling, skilte seg fra de fem som ble vurdert utsatt for menneskehandel. Lagmannsretten mente det ikke er bevist at de fem fornærmede var i en situasjon der de realistisk bedømt ikke hadde noe annet valg enn å fortsette å arbeide.

Av **sivile krav**, fremmet de fornærmede i tiltalen om menneskehandel krav om oppreisnings-erstatning, krav om erstatning for manglende lønnsgodtgjørelse og feriepenger, krav om tilbakebetaling av visumpenger og krav om erstatning for skatt og arbeidsgiveravgift for to av de fornærmede. De fornærmede som ble vurdert av lagmannsretten som utsatt for menneskehandel ble tilkjent oppreisningserstatning på mellom 20 000 kroner og 70 000 kroner, mens tingretten tilkjente mellom 20 000 kroner og 60 000 kroner. I tingretten ble de tiltalte dømt til å betale erstatning for manglende lønnsgodtgjørelse, manglende feriepenger og betalte visumpenger til alle de fornærmede i tiltalen. Tingretten mente det ville gi et urimelig resultat dersom de tre fornærmede som ikke ble vurdert som ofre for menneskehandel, skulle bli avskåret fra å kreve opparbeidede inntekter fra de som hadde utnyttet dem. Lagmannsretten mente krav om erstatning for økonomisk tap ved manglende lønnsgodtgjørelse og feriepenger

kun var oppfylt der retten hadde kommet til at fornærmede har vært utsatt for menneskehandel eller straffbare brudd på arbeidsmiljølovens arbeidstidsbestemmelser (manglende overtidsgodtgjørelse). I lagmannsretten fikk de fem fornærmede som var vurdert å ha blitt utnyttet til tvangsarbeid erstatning for tapte lønnsinntekter på mellom 147 895 og 1 511 456 kroner. De fornærmede der det ble frifinnelse for tvangsarbeid, ble ikke tilkjent full erstatning for utført arbeid, kun for manglende overtidstillegg. Lagmannsretten mente det ikke foreligger noe erstatningsrettslig grunnlag for kravet om tilbakebetaling av visumpenger for noen av de fornærmede.

Dommen ble anket til **Høyesterett** både hva gjaldt lovanvendelsen, straffeutmålingen og de sivile kravene. Anker til Høyesterett over straffedommen ble ikke tillatt fremmet ([HR-2022-523-U](#), 2022-03-04). Anker over sivile krav ble heller ikke tillatt fremmet ([HR-2022-528-U](#), 2022-03-04). Dommen er således rettskraftig.

Thailandsk kvinne utnyttet til prostitusjon og tvangsarbeid

Hålogaland lagmannsrett [LH-2020-114183](#), 2020-11-17
(se tabelloversikt nr. 51)

En svensk kvinne, opprinnelig fra Thailand, ble i Nord-Troms tingrett ([TNHER-2020-3561](#), 2020-07-06) dømt til fengsel i tre år for grov menneskehandel til prostitusjon (massasjesalong) og tvangsarbeid (restaurant og massasjesalong). Hun ble også dømt for å ha fremmet andres prostitusjon og for brudd på utlendingsloven. Kvinnens norske samboer ble dømt til fengsel i 45 dager for å ha leid ut lokaler til thaimassasjesalongen og ha utvist grov uaktsomhet i forhold til at lokalene ble brukt til prostitusjon.

Hålogaland lagmannsrett opprettholdt domfellelsen for forsettlig grov menneskehandel til prostitusjon og tvangsarbeid. Domfellelsen for forsettlig å ha fremmet andres prostitusjon (den delen av prostitusjonsvirksomheten som gjaldt andre kvinner enn fornærmede) og for brudd på utlendingsloven (hjulpet utlending til ulovlig å reise inn i riket) ble rettskraftig avgjort av tingretten, men lagmannsretten ankebehandlet den samlede straffutmålingen. Straffen for den tiltalte kvinnen ble satt til fengsel i to år og ti måneder. Kvinnens norske samboer ble domfelt for ved grov uaktsomhet å ha medvirket til utleie av lokaler til prostitusjon. Han ble dømt til fengsel i 60 dager, hvorav 37 dager ubetinget.

Lagmannsretten viser i hovedsak til tingrettens vurderinger og beskrivelse av hendelsesforløp:

Den tiltalte kvinnen og fornærmede er fra samme område i Thailand og kjenner hverandre fra oppveksten. Fornærmede kom til Sverige på turistvisum i juni 2017. I perioden fra juli 2017 til desember 2018 i Årjäng i Sverige fikk tiltalte henne til å jobbe på en restaurant som hun drev sammen med sin mor. Fornærmede fikk 200 svenske kroner per dag og jobbet 6–7 dager i uken. Det var ikke unormalt med 10 timers arbeidsdag, det vil si 20 kroner per time. Fra desember 2018 til mars 2019 i Tromsø fikk tiltalte henne blant annet til å jobbe på en massasjesalong. Hun fikk 200 kroner for hver kunde hun masserte. Videre fikk tiltalte den fornærmede til å yte seksuelle tjenester til kundene på massasjesalongen mot betaling.

Fornærmede hadde økonomiske forpliktelser i Thailand, blant annet overfor egne barn. Hun var videre avhengig av tiltalte idet hun ikke hadde kjennskap til skandinaviske samfunnsforhold, ikke behersket språket, og manglet nettverk og penger. Fornærmede hadde ikke arbeidstillatelse i noen av landene og for den vesentligste perioden, heller ikke oppholdstillatelse. Hun ble forledet til å tro at hun kunne få oppholdstillatelse dersom hun klarte å oppholde seg ulovlig i landene i to år.

Etter uoverensstemmelser mellom tiltalte og fornærmede, ønsket fornærmede å reise fra Tromsø. Tiltalte ordnet flybillett til Oslo i mars 2019. Her kontaktet fornærmede den thailandske ambassaden for å få hjelp til reise til hjemlandet. Ambassaden mistenkte at fornærmede kunne ha vært utsatt for menneskehandel, varslet politiet og formidlet kontakt med krisesenter og hjelpetiltaket Rosa, som bistår offer for menneskehandel.

Tingretten fant at det ikke er bevismessig dekning for å si at fornærmede var i en sårbar situasjon hjemme i Thailand. Hun hadde etter det opplyste dårlig økonomi, var hovedforsørger for to barn i tillegg til at hun tok seg av en syk mor, hun hadde vært utsatt for vold i et tidligere ekteskap, hadde ikke egen bopel og bodde hos sin søster. Retten mener imidlertid det ikke er holdepunkter for at fornærmede var i noen kritisk situasjon i hjemlandet, eller levde i stor fattigdom selv om hun måtte greie seg med lite. Hun var heller ikke utsatt for noen tvang i hjemlandet, og retten kan ikke se at hun ville risikert noen spesielle belastninger i hjemlandet ved en retur, annet enn å fortsatt være i en vanskelig økonomisk situasjon.

Retten er likevel kommet til at fornærmede ble utnyttet og forledet til tvangsarbeid ved restauranten. Dette skjedde ved at tiltalte misbrukte den sårbare situasjonen fornærmede etter hvert befant seg i. Hun hadde ikke arbeidstillatelse og levde i frykt for å bli pågrepet av politiet. Hun var videre avhengig av det tilbudet hun fikk fra tiltalte om å bo og spise på arbeidsstedet. Fornærmede var grovt underbetalt og måtte tolerere lange arbeidsdager og usle boforhold i det som i realiteten var et lager uten vindu i kjelleren under restauranten, hvor hun bodde i nær ett år og fire måneder i strekk. Etter retten syn ligger det et betydelig press og "tvangselement" i den situasjonen fornærmede kom opp i, som gjorde at hun ikke hadde noe annet realistisk valg enn å arbeide under de kritikkverdige forholdene.

Videre var det ikke mulig for fornærmede å ha noen inntjening av betydning uten å drive prostitusjon. Tiltalte var også tydelig på at dersom de skulle få kunder ved salongen og fornærmede skulle greie å tjene penger og ha noe å sende hjem til barna, måtte hun selge sex. Situasjonen ga fornærmede lite valg, og reelt sett lå det et press fra tiltalte om sexsalg.

Lagmannsretten slutter seg til tingrettens vurdering av at fornærmede ikke var i en sårbar situasjon fra hun ankom Sverige og at fornærmede åpenbart har hatt et økonomisk insentiv med reisen og oppholdet i Sverige, men at hun etter hvert befant seg i en sårbar situasjon. Samtlige av lagmannsrettens medlemmer er enige om at fornærmede har vært i en sårbar situasjon. Retten har imidlertid delt seg i synet på fra hvilket tidspunkt den sårbare situasjonen forelå, med kun betydning for straffutmålingen:

Flertallet kom til at fornærmede var i en sårbar situasjon fra visumet utløp 31. juli 2017. Fra dette tidspunktet finner lagmannsrettens flertall det bevist at tiltalte misbrukte fornærmedes sårbare situasjon til å utnytte og forlede henne, først til arbeid ved restauranten, deretter til salg av seksuelle tjenester i Tromsø. Lagmannsrettens flertall slutter seg også til tingrettens vurdering av at den tiltalte kvinnen misbrukte fornærmedes sårbare situasjon til å forlede henne til å arbeide og prostituere seg, ved å gi henne uriktig informasjon om at hun kunne få oppholdstillatelse dersom hun oppholdt seg i landene i to år.

Lagmannsrettens mindretall har kommet til at fornærmede først befant seg i en sårbar situasjon etter at hun ikke benyttet returbilletten som hadde avreisedato 15. november 2017, altså på et noe senere tidspunkt enn flertallet. Mindretallet slutter seg for øvrig til flertallets vurdering av misbruk av den sårbare situasjonen, utnyttelsen og forledelsen, men da fra den senere dato.

Lagmannsretten vurderte forholdet som grov menneskehandel, med særlig vekt på at handlingen har gitt tiltalte betydelig utbytte, langt over 100 000 kroner. Fornærmede ble tilkjent 190 000 kroner i oppreisningserstatning og erstatning for manglende lønn med 860 497 kroner. Dommen ble rettskraftig ved Høyesteretts beslutning HR-2021-354-U,

2021-02-19. Anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet.

Bulgarsk kvinne utnyttet til prostitusjon og andre seksuelle formål

Gulating lagmannsrett [LG-2018-122568](#), 2019-01-25

(se tabelloversikt nr. 47)

En bulgarsk mann ble dømt til fire års fengsel for menneskehandel. Fra oktober 2016 til juni 2017 (åtte måneder) utnyttet han en bulgarsk kvinne til prostitusjon og seksuelle formål for seg selv, ved misbruk av hennes sårbare situasjon og annen utilbørlig adferd. Tiltalte har siden 2008 hovedsakelig bodd i Norge. I begynnelsen av 2016 ble han venn med fornærmede via Facebook. Kvinnen var gift og hadde tre barn, kom fra fattige kår og familien ble delvis forsørget med penger som fornærmedes svigerfar tjente ved tigging i Østerrike. Lagmannsretten viser til at kvinnen utviklet følelser for tiltalte, og at han ga uttrykk for det samme overfor henne. Tiltalte forespeilet henne at de skulle gifte seg og få barn sammen, at de skulle få jobb og bolig, og at hun skulle få et bedre liv.

Kvinnen forlot sin familie for å flytte til tiltalte i Norge. Han møtte henne i Bulgaria i oktober 2016, og de reiste først sammen til Polen. Som følge av manglende språkkunnskaper og svært begrensede lese- og skriveferdigheter var fornærmede helt avhengig av tiltaltes bistand i tilnærmet alle gjøremål som krevde en viss orienteringsevne og evne til kommunikasjon med andre. Fornærmede fikk etter kort tid i Polen beskjed av tiltalte om at hun måtte jobbe som prostituert. Hun arbeidet som prostituert langs en motorvei, frem til de i mars 2017 reiste videre til Stavanger, der tiltaltes familie bodde (kone, barn, foreldre). Også i Stavanger satte tiltalte henne i prostitusjon. Tiltalte styrte aktivt og kontrollerte hennes prostitusjonsvirksomhet. Det var han som bestemte prisene og hvor mye hun skulle arbeide, og fornærmede måtte levere alle pengene hun tjente til tiltalte. Tiltalte snakket ofte nedsettende til fornærmede og tidvis brukte han også vold mot henne. Politiets etterforskning av saken ble innledet etter at kvinnen ble oppsøkt av politiet på gaten tidlig i april 2017.

Lagmannsretten fant det bevist at kvinnen var i en sårbar situasjon da kontakten med tiltalte ble etablert, og at dette vedvarte i hele den perioden som er omfattet av tiltalebeslutningen. Tiltalte utnyttet bevisst denne sårbarheten til å skaffe seg selv en økonomisk fordel i form av utbytte fra hennes prostitusjonsvirksomhet. Retten er videre ikke i tvil om at fornærmede, på grunn av følelsesmessig og materiell avhengighet av tiltalte, var helt prisgitt ham, og at hun hadde ikke hadde noen annet reelt og akseptabelt valg enn å forbli i den situasjonen som tiltalte hadde brakt henne inn i. Retten finner det ikke avgjørende ved bevisvurderingen at fornærmede endret forklaring fra politiavhør og legger til grunn at dette hadde sammenheng med frykt for tiltalte og hans familie. Samtidig hadde fornærmede fortsatt følelser for tiltalte, og retten viser til at det i denne type saker ikke er uvanlig at offeret forsøker å dekke over og hjelpe gjerningspersonen.

Lagmannsretten opprettholdt tingrettens straffutmåling ([TSTAV-2018-34153](#), 2018-07-17) og påpeker at allmennpreventive grunner tilsier at det skal reageres strengt på denne type lovovertridelser. Menneskehandel til prostitusjon er en type forbrytelse som i særlig grad rammer unge, fattige og ressurssvake kvinner.

Forbrytelsene krenker ofrenes personlige frihet og integritet og kan medføre store skadevirkninger. Samtidig er denne form for kriminalitet vanskelig å avdekke, uten bruk av betydelige etterforskningsressurser. Retten viser videre til at fornærmede var utsatt for utnyttelsen i nærmere 8 måneder, og at hun hele denne perioden fullt og helt var prisgitt

tiltalte. Lagmannsretten legger videre til grunn ved straffutmålingen, at fornærmede i ettertid har fremvist symptomer på PTSD. Tiltalte ble frifunnet for kravet om inndragning av utbytte på 40 000 kroner, men ble dømt til å betale erstatning (restitusjon av tapte inntekter) til fornærmede med 30 000 kroner og oppreisning på 150 000 kroner. Lagmannsrettsdommen ble ikke anket.

Fire bulgarske kvinner utnyttet til prostitusjon

Eidsivating lagmannsrett [LE-2016-209073](#), 2017-05-31
(se tabelloversikt nr. 39)

Glåmdal tingrett dømte fire bulgarske statsborgere til fengsel mellom to og syv år for grov menneskehandel og heleri ([16-05987IMED-GLOM](#), 2016-11-24). Handlingene var utøvd som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe. De tiltalte, to menn og to kvinner, var forbundet gjennom slektskap og samboerskap. De utnyttet fire bulgarske kvinner til prostitusjon i Oslo i tidsrommet 2011–2015, ved misbruk av deres sårbare situasjon, vold, trusler og annen utilbørlig adferd. Kvinnene kom fra vanskelige forhold i hjemlandet og var forespeilet en forbedret økonomisk tilværelse for seg og sine familier da de ble transportert til Norge. De tiltalte satte dem i prostitusjon og forlangte at de ga fra seg mesteparten av det de tjente til dem. De innlosjerte dem i leilighet, kjørte dem til og fra prostitusjonsområdet, bestemte hvor og når de skulle prostituere seg og fastsatte prisene for de seksuelle tjenestene. Ved flere anledninger slo de kvinnene og truet med at de ville skape vanskeligheter for dem og deres familier dersom de rømte eller lignende. Kvinnene hadde ingen tilknytning til Norge eller kunnskap om det norske hjelpeapparatet, snakket ikke norsk og svært begrenset engelsk og hadde ikke egne penger. Etterforskning av saken startet etter at politiets nødnummer ble oppringt av en av kvinnene i januar 2015. Samtlige fornærmede ble tilkjent oppreisningserstatning (100 000–150 000 kroner) og erstatning for tapte prostitusjonspenger, hvorav det høyeste beløpet var tre millioner kroner.

Domfellelsen for grov menneskehandel ble opprettholdt av **Eidsivating lagmannsrett** med noe reduserte straffer for tre av de domfelte, hhv. seks år for den ene tiltalte kvinnen, fem år og seks måneder for den andre kvinnen, og fem år for den ene tiltalte mannen. Den andre mannen som ble domfelt i tingretten frfalt anken før ankeforhandlingen startet (dømt til fengsel i to år i tingretten). Anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet, HR-2017-1576-U.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Gulating lagmannsrett [LG-2016-87784](#), 2016-12-02
(se tabelloversikt nr. 32)

En norsk statsborger (opprinnelig fra Nigeria) ble dømt til fengsel i fire år og seks måneder for menneskehandel, trusler, tvang og grovt heleri. I tingrettsbehandlingen av saken ble også en nigeriansk kvinne (tidligere offer for menneskehandel) dømt i samme sak til fengsel i tre år ([TBERG-2014-59467](#), 2014-06-30, hun anket ikke). De tiltalte la til rette for utnyttelse av en nigeriansk kvinne til prostitusjon, etter forutgående avtale eller forståelse med flere personer i Nigeria og/eller Norge.

Kvinnen kom fra fattige kår i Nigeria, var uten arbeid og ble høsten 2011 forledet av andre til å reise til Europa for å få arbeid. Forut for reisen til Norge måtte hun delta på et voodoo-lignende ritual, der hun ble badet i dyreblod og måtte sverge på at hun skulle adlyde det de sa til henne. Hun ble voldtatt i Nigeria, holdt innesperret på et hotellrom i Spania og fortalt at hun skulle prostituere seg, og hun ble utsatt for trusler om represalier mot nære familiemedlemmer i Nigeria om hun ikke gjorde som hun ble bedt om. Ved ankomst til Norge, var hun uten returbillett og penger til livsopphold. Hun søkte hjelp fra politiet da hun først kom til Norge og søkte da asyl

og flyttet på mottak. Her ble hun kontaktet flere ganger og fortalt at hennes mor i Nigeria var kidnappet og ville bli holdt fanget inntil hun gikk med på å arbeide som prostituert i Bergen og betale 65 000 euro i gjeld til bakpersonene. Hun ble utnyttet til prostitusjon i perioden 2011–2012. Handlingene var utøvd som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe; retten viser til at det var bygget opp et helt nettverk av personer i Nigeria, Sør-Europa og i Norge med det formål å drive menneskehandel. Fornærmede ble tilkjent 200 000 i oppreisningserstatning. Domfeltes anke over straffutmålingen ble ikke tillatt fremmet for Høyesterett, HR-2017-228-U.

Rumenske menn og kvinner utnyttet til tvangstjenester (vinningskriminalitet), tigging og tvangsarbeid

Borgarting lagmannsrett [LB-2015-64887](#), 2016-04-06
(se tabelloversikt nr. 35)

En serbokroatisk mann ble dømt til fengsel i to år og seks måneder for å ha utnyttet åtte personer fra Romania (to kvinner og seks menn) til tvangsarbeid. I tingrettsbehandlingen av saken ble også en annen rumensk mann dømt i samme sak (TOSLO-2014-46545, 2015-01-19, han anket ikke).

Lagmannsretten la til grunn at de fornærmede befant seg i en sårbar situasjon, og at de ble utnyttet til tvangsarbeid i form av stjeling, tigging og panting av flasker. Saken gjaldt også domfellelse for to tilfeller av frihetsberøvelse.

I løpet av juli 2012 i Oslo, utnyttet bakmennene de fornærmede til å stjele eller tigge for seg, ved å misbruke deres sårbare situasjon og ved å utøve trusler og vold. De ble forespeilet jobb i Norge og ble transportert med minibuss fra Romania til Oslo. Reisen ble finansiert av tiltalte. Før ankomst til Oslo tok de tiltalte identifikasjonspapirene deres, deretter ble de sluppet av på gaten uten arbeid eller et sted å bo, eller med tilbud om opphold i leilighet i Oslo på kreditt, og de fikk beskjed om å tilbakebetale reiseutgiftene på 200 euro. De tiltalte truet dem blant annet til å stjele diesel og tigge, stjele kobber og mobiltelefoner, og for kvinnene eventuelt til prostitusjon. Truslene bestod i at de blant annet skulle hente flere folk og banke dem, drepe dem eller lignende dersom de ikke betalte. Ved flere anledninger utøvde de vold mot flere av de fornærmede. Dommen gir en grundig gjennomgang av vilkårene i bestemmelsen. De fornærmede ble tilkjent 40 000 kroner hver i oppreisningserstatning.

Rumensk mindreårig jente utnyttet til tvangstjenester

Gulating lagmannsrett [LG-2015-65106](#), 2015-12-08
(se tabelloversikt nr. 33)

En rumensk mann ble dømt til fengsel i ett år for grov menneskehandel og hvitvasking/heleri av penger som var utbytte av straffbare handlinger. Tiltalte og hans kone hadde sommeren 2010 tvunget en 13 år gammel jente til å inngå ekteskap med deres felles sønn etter romfolkets tradisjon ved å betale fornærmedes far (10 000 euro). I september/oktober samme år forledet de henne til å reise fra byen Valcea i Romania via Sverige til byer i Norge, herunder Bergen og Stavanger. De truet, presset og/eller utøvde vold mot henne for å få henne til å stjele fra forretninger, tigge penger, tilby seksuelle tjenester og selge falske gullvarer i Norge. De la også til rette for utnyttelsen ved å betale og besørge transport fra Romania til Norge, besørge overnatting i bilen og i telt, og ga henne falske gullvarer.

Jenta hadde ikke kommet frivillig inn i arbeids- eller tjenesteforholdet, og kunne ikke komme frivillig ut av det, på grunn av vold eller trusler og ekteskapet med sønnen, hennes avhengighet til de voksne, hennes lave alder, mangelfulle skolegang og språkkunnskaper og

mangel på penger til mat, returbillett, sted å bo og kjennskap til det norske hjelpeapparatet. Av skjerpende omstendigheter la retten til grunn at fornærmede, som var 13 år, hadde blitt kynisk utnyttet i en kriminell virksomhet og var blitt satt i dels potensielt farlige situasjoner. Tiltalte ble idømt kontaktforbud og måtte betale 60 000 kroner i oppreisning til fornærmede. Ved straffeutmålingen legger tingretten stor vekt på at saken er blitt fire år gammel, noe som skyldes dels at arbeidet med å få tiltalte utlevert fra Romania har tatt tid.

Lagmannsretten understreker at helhetsbildet er en "klassisk" grov menneskehandelssak der offeret har vært fullstendig prisgitt over griper i et fremmed land og blitt grovt misbrukt og påført store personlige skader og tap. Lagmannsretten antar at straffen i en situasjon som dette trolig ville ligge høyere enn normalstraffen for en voldtekt som er på fire år. Domfelte har imidlertid unndradd seg etterforskning og straffefølgelse i Norge ved å ta opphold i Romania hvorfra han ikke er blitt utlevert. Ved straffutmålingen viser lagmannsretten til at han i sitt fravær fra riket ikke kan dømmes til mer enn ett års fengsel.

Saksgang: Bergen tingrett [TBERG-2014-32299](#), 2014-10-14.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon og andre seksuelle formål

Borgarting lagmannsrett [LB-2014-204146](#), 2015-04-30

(se tabelloversikt nr. 34)

En norsk mann ble dømt for å ha utnyttet sin "papirløse" nigerianske samboer til prostitusjon og andre seksuelle formål. I løpet av sommeren/høsten 2011, etter forutgående kontakt via internett, flyttet kvinnen inn i domfeltes bolig. Kvinnen fra Nigeria befant seg i Norge uten pass og oppholdstillatelse. I perioden september 2011 til juni 2013 utnyttet han kvinnen til prostitusjon ved "at han opplevde fordeler ved å kommunisere per e-post og på nettet med mange andre om hennes seksuelle tjenester, blant annet ved bruk av bilder og filmer av henne". Han utnyttet henne også til andre seksuelle formål, herunder til selv å ha sex med henne på en rekke måter og sammen med andre mens det ble filmet og tatt bilder av. Bildene ble lagt ut på nettsteder og/eller sendt til andre per e-post uten kvinnens vitende. Han ble også domfelt for flere seksualforbrytelser, blant annet seksuell omgang med og voldtekt av datterens venninne (dels under, dels over 16 år). Han tok også nakenbilder av henne og la ut på ulike nettsteder. Han var også i besittelse av omfattende overgrepsmateriale, noe av det beslaglagte var egenprodusert. Samlet straff ble satt til fengsel i seks år. Saksgang: Drammen tingrett [TDRAM-2014-131457](#).

Filippinsk mindreårig gutt utnyttet til seksuelle formål

Gulating lagmannsrett [LG-2013-186438](#), 2014-04-30

(se tabelloversikt nr. 29)

En norsk mann ble dømt til fengsel i tre år for menneskehandel, seksualforbrytelser og besittelse av overgrepsmateriale. Han hadde forledet en 16 år gammel filippinsk gutt fra Italia til Norge, betalt for livsopphold, skole, gitt gaver mv. og samtidig hatt seksuell omgang med ham ved en lang rekke anledninger. Den tiltalte kom i kontakt med gutten på et nettsted. Gutten bodde da i Italia sammen med sin familie. I perioden desember 2010 til mai 2012, utnyttet han gutten til seksuelle formål ved å misbruke hans sårbarhet og fullstendige avhengighet av ham.

Lagmannsretten kom til at det forelå et klart misforhold mellom tiltalte og fornærmede og derved utnyttelse til seksuelt formål. Mannen ble kjent skyldig i å ha skaffet seg den seksuelle omgangen ved utnyttelse av et avhengighetsforhold og tillitsforhold. Oppreisning ble tilkjent med 125 000 kroner. Saksgang: Jæren tingrett [TJARE-2013-65726](#). Anken til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet, [HR-2014-1135-U](#) og [HR-2014-2386-F](#).

To nederlandske mindreårige jenter utnyttet til tvangstjenester (smugling av khat)

Eidsivating lagmannsrett [LE-2013-190528](#), 2014-01-24

(se tabelloversikt nr. 27)

En nederlandsk statsborger, bosatt i London, ble dømt til fengsel i ti måneder for å ha utnyttet døtrene sine til å bistå ham til innførsel av til sammen ca. 82 kilo khat. Selv om barna hadde blitt med frivillig på turen, kom lagmannsretten til at de hadde blitt utsatt for et visst press, og at utnyttelse til narkotikavirksomhet også rammes av straffeloven om menneskehandel. Innførselen av khat ville isolert sett medført fengsel i ca. 60 dager. Ved straffutmålingen ble det bl.a. lagt vekt på hva slags press som var blitt utøvd, samt straffverdigheten av primærforbrytelsen. Saksgang: Øvre Romerike tingrett TOVRO-2013-135203.

Filippinsk kvinne utnyttet til seksuelle formål

Gulating lagmannsrett [LG-2014-25124](#), 2014-06-18

(se tabelloversikt nr. 28)

En norsk mann ble funnet skyldig i flere voldtekter og seksuelle handlinger mot to filippinske kvinner samt for å ha utnyttet en av kvinnene til seksuelle formål. De fornærmede var au pairer som hans familie var vertsfamilie for i to ulike perioder. Straffen ble fastsatt til fengsel i syv år og seks måneder. Tiltalen om menneskehandel gjaldt en av kvinnene. Mannen hadde fått henne til å flytte fra Filippinene til Norge for å bo og arbeide hos seg som au pair. Han utnyttet henne til seksuelle formål ved å tiltvinge seg seksuell omgang fra oktober 2011 til februar 2012, da politiet hentet henne hjemme hos tiltalte. Politiet hadde fått varsel fra en annen filippinsk au pair om mulige vanskelige forhold for kvinnen.

Retten beskriver at forholdet bærer preg av en form for sexslaveri. Kvinnen var i en sårbar situasjon, idet hun var fra fattige kår og hennes familie hadde behov for penger hun sendte dem. Hun var videre uten midler og sosialt nettverk i Norge, var ukjent med samfunnsforholdene, og det ble opplyst at hun skyldte tiltalte penger for reisen til Norge. Pass, reisedokumenter, mobiltelefon og tilgang til internett ble i perioder fratatt henne. Retten viser til tiltaltes trakasserende, manipulerende og kontrollerende trekk, og at kvinnen levde i frykt for ham. Retten viser også til hennes sårbare stilling som au pair i hans familie. Retten vurderer at det for kvinnen ikke var noen reelle alternativer til det regimet hun levde under hos tiltalte og fant det bevist at tiltalte misbrakte kvinnens sårbare situasjon til seksuelle formål.

Det ble vurdert straffeskjerpende at tiltalte i løpet av et kort tidsrom begikk forbrytelser mot to au pairer som hans familie var vertsfamilie for. I tingrettsdommen vises det i tillegg til allmennpreventive hensyn i vurderingen av strafferammen. Retten viser til utnyttelsesmuligheten som ligger i at mange unge kvinner fra fattige kår vil være villige til å strekke seg meget langt for å oppnå en bedre økonomisk fremtid, samt at det er lav oppdagelsesrisiko innenfor en lovlig ordning som aupair-ordningen, og i et privat hjem. Kvinnen ble tilkjent 200 000 kroner i oppreisningserstatning. Saksgang: Stavanger tingrett TSTAV-2013-90605. Anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet, HR-2014-1683-U.

Brasiliansk mann utnyttet til prostitusjon, andre seksuelle formål, tvangsarbeid og tvangstjenester

Gulating lagmannsrett [LG-2012-173499](#), 2013-06-25

(se tabelloversikt nr. 25)

En norsk mann ble dømt til fengsel i tre år, hvorav to år ble gjort betinget, for å ha utnyttet en yngre brasiliansk mann til prostitusjon og andre seksuelle formål i saunaen mannen drev. Domfelte måtte betale tilbake den del av inntektene av prostitusjonsvirksomheten som han

hadde mottatt fra fornærmede (kr 300 000). Samme beløp ble inndratt som utbytte av straffbar handling. Fornærmede ble tilkjent 200 000 kroner i oppreisningserstatning. Saksgang: Bergen tingrett TBERG-2012-27006. Anke til Høyesterett over straffekravet ikke tillatt fremmet, HR-2013-2003-U. Anke til Høyesterett hevet for så vidt gjelder det sivile kravet, HR-2014-1137-F.

To kenyanske kvinner utnyttet til seksuelle formål

Borgarting lagmannsrett [LB-2010-136899](#), 2011-11-03
(se tabelloversikt nr. 15)

En norsk mann ble dømt til fengsel i ett år og seks måneder for ved misbruk av sårbar situasjon å ha utnyttet to kenyanske kvinner til seksuelle formål. Han innledet forholdene til de to kvinnene i Nairobi i Kenya i hhv. 2006 og 2007. Under løfte om at de skulle få gå på skole og få en bedret økonomisk tilværelse, bistod han dem med å skaffe flybillett og nødvendige reisedokumenter til Norge. Han forlangte at kvinnene hadde seksuell omgang med andre kvinner og menn for at han selv kunne overvære eller høre på de seksuelle handlingene. De ble utsatt for vold og trusler når de protesterte. Hans egen seksuelle omgang med kvinnene ble ikke rammet av menneskehandelsbestemmelsen. Kvinnene ble tilkjent hhv. 200 000 og 100 000 kroner i oppreisningserstatning. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2009-149187. Anken til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet, HR-2012-1015-U og HR-2013-129-U.

Litauisk kvinne utnyttet til prostitusjon

Borgarting lagmannsrett [LB-2011-8761](#), 2011-05-19
(se tabelloversikt nr. 20)

En mann fra Litauen ble dømt til fengsel i fem år for utnyttelse av en kvinne fra Litauen til prostitusjon. Han ble også dømt for hallikvirksomhet og voldtekt. En annen mann fra Litauen ble også dømt for hallikvirksomhet og voldtekt i samme sak. De fornærmede i saken var to kvinner som ble forespeilet jobb i Oslo, transportert og innlosjert, kontrollert og utsatt for vold og voldtekt som hhv. utnyttelse til prostitusjon og hallikvirksomhet i perioden juli 2009–oktober 2009. Oppreisningserstatningen som ble tilkjent for menneskehandelen var på 100 000 kroner. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2010-130307.

To slovakiske kvinner utnyttet til prostitusjon

Gulating lagmannsrett [LG-2010-111760](#) og [LG-2010-119397](#), 2011-01-21
(se tabelloversikt nr. 14)

En mann fra Slovakia ble dømt til tre års fengsel for omfattende hallikvirksomhet og menneskehandel (ansett for å ligge i bestemmelsens nedre sjikt), samt ett tilfelle av medvirkning til forsøk på falsk forklaring. Oppreisning til de to fornærmede ble satt til kr 40 000 for hver. Saksgang: Stavanger tingrett TSTAV-2010-32711.

Tolv mindreårige gutter (fra fem ulike land) utnyttet til seksuelle formål

Gulating lagmannsrett [LG-2010-24938](#), 2010-10-07
(se tabelloversikt nr. 17)

En norsk mann og tidligere politiansatt ble dømt til forvaring med en lengstetid på ti år for alvorlige seksuelle overgrep i Norge og utlandet (seksuell omgang med barn under 14 og 16 år, produksjon og besittelse av overgrepsmateriale), og for menneskehandel (medvirkning til utnyttelse av mindreårige til prostitusjon eller andre seksuelle formål). Den

seksuelle omgangen var i flere av tilfellene utført på en særlig krenkende måte, og ved flere anledninger var omgangen utført mot vederlag. De fornærmede var 12 gutter fra Brasil, Norge, Romania, Sri Lanka og Tsjekkia. Oppreisning til to fornærmede ble satt til kr 60 000–150 000. Saksgang: Bergen tingrett TBERG-2009-112135. Anken til Høyesterett ble nektet fremmet, HR-2010-2083-U og HR-2011- 1554-F.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Gulating lagmannsrett [LG-2009-9070-2](#), 2009-06-24
(se tabelloversikt nr. 12)

En nigeriansk kvinne ble dømt til tre år og to måneders fengsel for å ha hentet en annen nigeriansk kvinne til Norge med falske identitetspapirer, og ved grov vold og trusler tvunget henne til prostitusjon. Saksgang: Bergen tingrett. **Høyesterett** behandlet **tilleggsdom om erstatning og oppreisning**, se [HR-2010-2139-A](#) 2010-12-14. Kvinnen ble tilkjent 150 000 i oppreisningserstatning. Tiltalte måtte også betale tilbake 400.000 kr som tilbakebetaling av ulovlig ervervede midler.

To russiske kvinner utnyttet til prostitusjon

Borgarting lagmannsrett [LB-2005-58617-1](#), 2005-11-08
(se tabelloversikt nr. 1)

Fire menn (fra Georgia, Norge/Tyrkia og Litauen) ble dømt til fengsel i hhv. 11, 5, 4 og 3 år for gruppevoldtekt, voldtekt, medvirkning til menneskehandel, medvirkning til prostitusjonsvirksomhet, legemsbeskadigelse og legemsfornærmelse. To russiske kvinner ble fraktet fra Litauen via Latvia, Estland og Sverige til Norge i desember 2001. Kvinnene ble ved gjentatte trusler, vold og voldtekter tvunget til prostitusjon og ble utsatt for en umenneskelig behandling. Flere av voldtektene ble begått av flere i fellesskap og på en særlig krenkende måte. Det ble ikke brukt prevensjon. Kvinnene var underlagt et volds- og trusselregime som var tilstrekkelig til å få gjennomført overgrepene og har fått store psykiske plager etter overgrepene. Oppreisning ble tilkjent med 200 000 kroner og 150 000 kroner samt erstatning for lidt og fremtidig økonomisk tap med 730 000 kroner og 630 000 kroner. Saksgang: Oslo tingrett 2005-02-15 – Anke til Høyesterett nektet fremmet, HR-2006-531-U.

Notater

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

2.5 Tingrettsdommer

Det er avsagt **27 tingrettsdommer. 8 av de 27** straffesakene omfatter utnyttelse av mindreårige.

Ukrainsk mindreårig jente utnyttet til prostitusjon

Sør-Rogaland tingrett [TSRO-2025-85698](#), 2025-09-19
(se tabelloversikt nr. 56)

Dommen er ikke rettskraftig.

En polsk og en norsk mann ble dømt til fengsel i hhv. 2 år og 9 måneder og 3 år og 3 måneder for å ha utnyttet en mindreårig jente fra Ukraina til prostitusjon eller andre seksuelle ytelser, eller medvirket til dette, jf. straffeloven § 257 jf. § 258. Overtredelsen er grov fordi det særlig legges vekt på at den som ble utsatt for handlingen var under 18 år. Begge ble også dømt for hallikvirksomhet, der forholdet gjaldt flere kvinner. En kvinnelig tiltalt ble frifunnet for hallikvirksomhet (aktor frafalt tiltalen under hovedforhandlingen).

I tidsperioden fra 28. april 2023 til 29. juni 2023 ble fornærmede utnyttet til prostitusjon i Sandnes og flere byer i Norge av et **nettverk** der sentrale personer befant seg i utlandet, blant annet en kvinne som ledet nettverket (heretter kalt bakkvinnen).

I april 2023, da jenta var 16 år og 1 måned, **rekrutterte** bakkvinnen henne i Ukraina til å starte med prostitusjon. Hun ble sendt via Polen til Norge, og nettverket innlosjerte henne i forskjellige leiligheter, satte henne i prostitusjon, og mottok deler av pengene hun tjente.

Den ene tiltalte la forholdene til rette for og medvirket til utnyttelsen ved at han, uten å gjøre nærmere undersøkelser av hennes alder, lot henne ta opphold i en kjellerleilighet i hans bolig og prostituere seg fra denne. Tiltalte bisto også bakkvinnen og prostitusjonsnettverket med å formidle beskjeder til henne.

Den andre tiltalte medvirket til utnyttelsen ved at han på oppdrag fra bakkvinnen, på ulike steder i Norge og uten å gjøre nærmere undersøkelser av hennes alder, hentet den andelen av inntektene fra prostitusjonen som skulle videre til bakkvinnen eller andre i nettverket. Han medvirket også ved å levere kondomer i forbindelse med hennes prostitusjon og bistod således bakkvinnen og hennes nettverk.

Jenta hadde **ingen tilknytning** til Norge og snakket ikke norsk eller engelsk. Kommunikasjonen med andre skjedde stort sett via mobiltelefonen, ved bruk av Google Translate. Hun hadde heller ikke familie eller bekjente i Norge. Retten legger til grunn at hun ikke hadde egne penger med seg av betydning, slik at hennes livsopphold måtte finansieres gjennom prostitusjon. Ved et tilfelle, mens hun oppholdt seg i Tromsø, ga nettverket henne penger til mat.

Retten viser til at bakkvinnen og hennes nettverk **annonserte på nettet** for å få kunder til fornærmede. Jenta hadde ingen innflytelse på hvilke kunder hun skulle ha, når hun skulle betjene disse eller omfanget av kunder den enkelte dag. Bakkvinnen og hennes nettverk krevde at jenta ga dem 50 prosent av de inntektene hun fikk som prostituert. Hun ble plassert i boliger hvor hun skulle drive prostitusjonen fra, og nettverket besørget transporten av henne mellom de ulike stedene hvor prostitusjonen foregikk. Retten legger til grunn at fornærmede ikke hadde hatt samleie før hun startet som prostituert. Retten legger videre til grunn at hun hadde prøvd cannabis i Ukraina før hun reiste, og at hun utviklet et narkotikamisbruk mens hun var prostituert.

Prostitusjonsnettverket avsluttet forholdet da hun forsov seg ved et tilfelle hvor hun skulle ha en kunde. Fornærmede har forklart at hun hadde ruset seg og ikke kom seg opp ved

dette tilfellet. Fornærmede ble som følge av dette **kastet på gaten** og overlatt til seg selv. Hun fikk hjelp av en hotellansatt til å komme i kontakt med politiet, hvor hun ble tatt hånd om og kom under barnevernets omsorg.

Retten viser i sin vurdering til de tiltaltes påstand om at de ikke hadde kunnskap om at jenta var 16 år. Slik retten vurderer de tiltaltes manglende undersøkelser av hennes **alder** fremstår dette som grovt uaktsomt, på grensen til det forsettlig.

Retten legger til grunn at fornærmede ikke er blitt truet eller utsatt for vold eller lignende for å prostituere seg. Det spørsmål retten tar stilling til er om hun er "utnyttet til prostitusjonen", og om de tiltalte i tilfelle har medvirket til dette.

Retten viser til Høyesteretts dom i sak om litauiske mindreårige utnyttet til tyveri (HR-2013-104-A – Rt-2013-39), der det fremgår at det i begrepet utnytter ligger at man bruker en person for å oppnå en fordel for seg selv, typisk vil dette være en økonomisk fordel. Dersom partene er likeverdige, for eksempel at de deler utbytte likt eller tar like stor risiko, foreligger det som regel ikke noen utnytting. Poenget er at det må foreligge et visst **misforhold** mellom den som utnytter, og den som blir utnyttet. Det må være et misforhold mellom de tiltalte og de fornærmede for å konstatere utnytting (avsnitt 27–28). Videre uttales det at det skal mindre til enn ellers for å konstatere utnytting dersom fornærmede er **under 18 år** (avsnitt 29).

Tingretten mener det ikke foreligger noen tvil om at begge de tiltalte har hatt **økonomisk utbytte** av fornærmedes prostitusjon.

Retten viser videre til at fornærmede på dette tidspunktet var 16 år, og at bestemmelsen om **grov menneskehandel** kommer derfor til anvendelse.

Om **straffutmåling**, påpeker retten at det av allmennpreventive grunner utvilsomt skal reageres strengt overfor grov menneskehandel hvor et sårbart barn på 16 år er utnyttet til prostitusjon, for andres profitt. Retten legger videre stor vekt på at utnyttelsen har påført fornærmede alvorlige og sammensatte psykiske skader, herunder langvarige traumesymptomer og betydelige funksjonsvansker.

Med henvisning Høyesteretts dom i sak om albansk mindreårig utnyttet til prostitusjon (HR-2010-982-A – Rt-2010-733), legger tingretten til grunn at det generelle straffenivået for overtredelse av den karakter saken gjelder ligger rundt 3 års fengsel. Retten fastsetter så straffenivået i tråd med aktors påstand, ut fra de tiltaltes roller og deres medvirkning også til hallikvirksomhet.

De tiltalte ble dømt til **inndragning** på hhv. 93 000 og 90 000 kroner for inntekter tjent på prostitusjon.

Fornærmede ble tilkjent **oppreisningserstatning** på 320 000 kroner fra hver av de tiltalte. Retten viser til at grov menneskehandel, med utnyttelse av et barn til prostitusjon, er en omfattende krenkelse.

Med henvisning til Høyesteretts dom i sak om bulgarske kvinner utnyttet til prostitusjon (HR-2016-2491-A), fremsatte bistandsadvokaten krav om at de tiltalte betaler fornærmede inntektene fra prostitusjonen som hun ga til prostitusjonsnettverket. Retten legger til grunn at de to tiltalte var del i et handlingsfellesskap som forårsaket at fornærmede ble fratatt sine inntekter. Retten påpeker at det foreligger noe usikkerhet i forhold til hvor mye penger fornærmede måtte gi fra seg til prostitusjonsnettverket de to tiltalte var en del av, men legger til grunn at det i alle tilfelle utgjør kr 62 200 kroner. De tiltalte ble dømt til i fellesskap å betale fornærmede **erstatning** for lidt økonomisk tap med denne summen.

Begge de tiltalte har anket dommen.

Norsk mindreårig jente utnyttet til prostitusjon og andre seksuelle formålTrøndelag tingrett [TTRO-2024-127230](#), 2024-12-17

(se tabelloversikt nr. 55)

En norsk mann ble dømt til fengsel i 8 år og 10 måneder for en rekke seksuallovbrudd mot mindreårige jenter under seksuell lavalder, og for en av dem også for forsøk på grov menneskehandel.

Retten viser til at tiltalte, en 20 år gammel mann på domstidspunktet, begikk lovbruddene i perioden mars 2023 til januar/februar 2024. Til sammen 8 jenter er fornærmet i saken, og den yngste jenta var 12 år i gjerningsperioden. Tiltalte fikk kontakt med jentene på ulike steder, blant annet på en fritidsklubb og på sosiale medier (Snapchat). Noen av de fornærmede var venninner, og han begikk flere av overgrepene mot jentene samtidig. Tiltalte var kjent med jentenes alder og hadde også kunnskap om andre personlige forhold som gjorde dem særlig sårbare. En av de fornærmede kontaktet politiet i januar 2024 om at tiltalte var i ferd med å organisere salg av seksuelle tjenester fra hennes venninne på 12 år. Politiet iverksatte umiddelbart etterforskning som ledet til alle forholdene i tiltalen.

Tiltalte ble dømt for **grov voldtekt av barn under 14 år** overfor den yngste fornærmede, som i gjerningstidsperioden var 12 år og 3–6 måneder. Retten vurderer forholdet som grov voldtekt, med særlig vekt på at lovbruddet har skjedd på en særlig krenkende måte, fornærmedes alder, og at det har skjedd gjentatte overgrep.

For denne fornærmede ble tiltalte også dømt for **forsøk på grov menneskehandel**, ved at han har forsøkt å utnytte eller forlede henne til prostitusjon eller andre seksuelle ytelser. Retten viser til at overtredelsen er grov, med særlig vekt på at hun var under 18 år. Handlingen ble ikke fullbyrdet, idet barnevernet tok hånd om jenta kort tid før avtalene skulle gjennomføres.

Tiltalte ble videre dømt for **voldtekt til samleie av barn under 14 år**, og for **seksuell omgang med barn mellom 14 og 16 år** (fire forhold). Videre ble tiltalte dømt for **kjøp av seksuelle tjenester fra mindreårige** (tre forhold). Han betalte med penger, sigaretter og snus for samleie med tre av de mindreårige jentene, hvorav den ene var den fornærmede på 12 år omtalt ovenfor. Retten bemerker som skjerpende at tiltalte brakte barn under seksuell lavalder inn i salg av seksuelle tjenester, og at tjenesten besto i samleie. Overtredelsen er således ikke i nedre sjikt av bestemmelsens anvendelsesområde, som omfatter kjøp av seksuelle handlinger fra barn opptil 18 år. Tiltalte ble også domfelt for **hallikvirksomhet**. Den fornærmede, en jente på 15 år, sendte poseringsbilder av seg selv som tiltalte publiserte på Snapchat. Formålet var å formidle salg av sex. I annonsen la han inn et annet navn, at hun var 16 år, en ny jente inn, og at det var en prislister tilgjengelig på privat story. Han ble for øvrig frifunnet for et forsøk på seksuell omgang med barn under 14 år overfor en av de fornærmede.

Nærmere om forsøket på grov menneskehandel:

Den fornærmede jenta på 12 år ble introdusert for tiltalte gjennom en venninne, som også er fornærmet i saken. Hun og tiltalte hadde jevnlig kontakt fra november 2023 til begynnelsen av februar 2024. Fra midten av desember 2023 var kontakten mellom dem omfattende og fornærmede ble følelsesmessig knyttet til tiltalte. Tiltalte hadde ved seksuell omgang med fornærmede overtrådt straffebestemmelsen om voldtekt ved minst seks anledninger. Første gang, i november, fikk hun penger som betaling, og ved flere anledninger var også andre jenter til stede. Han brukte ikke kondom, og fornærmede brukte ingen form for prevensjon. På et tidspunkt ble fornærmede bekymret for at hun var gravid, og tiltalte fant grunn til å kjøpe graviditetstest.

I januar 2024 forledet og utnyttet han den fornærmede til å godta at hun skulle selge sex til andre. Dette gjorde han dels ved å utnytte hennes alder, sårbarhet, behov for penger og

følelser for ham. Hvilke seksuelle tjenester som ble avertert og skulle tilbys, sted, tidspunkt og pris ble bestemt av ham. Selv skulle han motta halvparten av vederlaget. Tiltalte mottok henvendelser fra potensielle kunder og foresto avtaleinngåelse. Fornærmede ble plassert i beredskapshjem av barnevernstjenesten før hun ble utsatt for overgrep mot slik betaling som var avtalt.

På grunn av hennes alder og karakteren av de avtalte seksuelle ytelsene, ledet tiltaltes handlinger mot menneskehandel som anses grov. Gjennom den nære relasjonen mellom tiltalte og fornærmede, og tiltaltes kunnskap om at fornærmede ønsket å tjene penger, påvirket han jenta til å gå med på å tilby ulike seksuelle tjenester, inkludert seksuell omgang og samleie, for penger. Fornærmede, som da var 12 år og 6 måneder og gikk i 7. klasse på barneskolen, hadde ikke forutsetninger for å vurdere konsekvensene disse tjenestene ville ha for henne. Ved å få henne til å utføre seksuelle tjenester, ville tiltalte motta en andel av betalingen. Det er ikke tvilsomt at han "utnyttet" og "forledet" henne til å være villig til prostitusjon eller andre seksuelle ytelser.

Tiltalte hadde gjort de sentrale forberedelsene gjennom annonsering, fysisk møte med kunde og avtaleinngåelser. Det som gjenstod på tiltaltes side, var å møte kundene sammen med fornærmede til avtalt tid. Retten mener det ikke er tvil om at tiltalte hadde en sterk gjennomføringsvilje og underbygger dette med at han annonserte flere jenter på Snapchat. Selv om fornærmede ennå ikke hadde møtt kundene, var hun gjennom 3–4 dager innforstått med to konkrete avtaler om seksuell omgang med ukjente menn i bytte mot penger.

Retten viser til at allmenn kunnskap om barns utvikling tilsier at dette kan være svært uheldig for fornærmedes utvikling. At tiltalte ikke brukte tvang til å få fornærmede til å gå med på avtalene, kan ikke være en formildende omstendighet på grunn av hennes svært unge alder. Retten viser til at straffebestemmelsen om menneskehandel kommer til anvendelse uavhengig av om vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig adferd er brukt som middel. Retten påpeker at oppdagelsesrisikoen for denne type utnyttning eller forledelse av sårbare mindreårige er lav, og at allmennpreventive hensyn gjør seg gjeldende i sterk grad. Retten mener at tiltalebeslutningen om menneskehandel isolert sett tilsier en fengselsstraff på 2 år.

I sin vurdering av samlet **straffutmåling** viser retten til at domfellelsen omfatter flere integritetskrenkelser. Straff for forholdet som gjelder grov voldtekt av barn under 14 år ble satt til fengsel i ca. 6 år, og straff for forsøk på grov menneskehandel ble satt til 2 år. Retten påpeker at selv om utgangspunktet er en gradvis avflating av straffnivå etter hvert som antall fornærmede øker, er sammenhengen mellom overgrepene av betydning. Retten påpeker at alle overgrepene springer ut av tiltaltes ønske om å tilfredsstille egne behov. Dette til tross for at han hadde kunnskap om at de fornærmede i all hovedsak var sårbare jenter, ikke bare på grunn av deres alder, men også på grunn av ulike personlige forhold. På denne bakgrunn mener retten at det i utgangspunktet er grunnlag for en samlet fengselsstraff på 10 år og 10 måneder. Retten gjør imidlertid fradrag for at tiltalte har tilstått alle forholdene som han dømmes for, og viser til at tilståelsene har lettet gjennomføringen av hovedforhandlingen og de fornærmedes situasjon. På denne bakgrunn gjør retten et fradrag i straffen på 2 år.

7 av de 8 jentene i saken ble tilkjent **oppreisningserstatning**, der fornærmede i tiltalen om grov voldtekt av barn under 14 år og forsøkt på grov menneskehandel ble tilkjent 380 000 kroner. De øvrige fornærmede fikk tilkjent oppreisningserstatning på mellom 30 000 og 270 000 kroner. Dommen ble ikke anket.

To rumenske kvinner utnyttet til prostitusjon

Oslo tingrett [TOSL-2021-84158](#), 2021-12-07

(se tabelloversikt nr. 52)

Fire personer fra Romania, to menn (brødre) og to kvinner (brødrenes mor og en tidligere kjæreste av den ene broren) ble dømt til fengsel i hhv. fire år og seks måneder, fire år, tre år og ni måneder, og tre år, for menneskehandel. De utnyttet to unge rumenske kvinner til prostitusjon, ved tvang, vold og misbruk av deres sårbare situasjon. Utnyttelsen av den ene av de fornærmede ble av tingretten vurdert å ha skjedd som ledd i aktivitetene til en organisert kriminell gruppe. Moren ble i tillegg til menneskehandel dømt for hallikvirksomhet og for motarbeiding av rettsvesenet. En femte tiltalt, morens samboer, ble domfelt for hallikvirksomhet overfor en av kvinnene.

Utnyttelsen foregikk i henholdsvis to måneder og en måned, den ene kvinnen ble utnyttet til prostitusjon i en leilighet Oslo i perioden mai–juli 2018 og den andre i en annen leilighet i Oslo i april–mai 2020. De domfelte har oppholdt seg i Norge i ulike perioder fra 2008 og disponerte leilighetene der prostitusjonen foregikk. Prostitusjonen foregikk ved at de domfelte besørget annonsering av de fornærmedes tjenester på Internett, foresto kontakt med kunder, fastsatte priser, stilte leilighet til disposisjon, var i leiligheten når de betjente kunder og/eller mottok utbytte fra prostitusjonen. Ingen av de fornærmede fikk noe av utbyttet fra prostitusjonen, som retten mente var på henholdsvis 60 000 kroner og 50 000 kroner.

Etterforskningen av saken ble iverksatt med bakgrunn i en anmodning fra rumensk politi etter anmeldelse fra den ene kvinnens far. Faren mistenkte at datteren hadde blitt brakt til Norge for å bedrive prostitusjonsvirksomhet mot sin vilje. Han anmeldte forholdet etter at datteren flere måneder etter at hun forlot Romania i januar 2020 hadde klart å komme i kontakt med sin tante i Romania og meldt om tvangssituasjonen i Norge. Under etterforskningen, avdekket politiet utnyttingsforholdet av den andre fornærmede kvinnen, som hadde pågått i 2018.

Retten er ikke i tvil om at begge de fornærmede var i en **sårbar situasjon** da de ankom Norge og ble tvunget til prostitusjonen. Begge de fornærmede kom fra enkle kår i Romania, med få utsikter til trygge økonomiske liv i hjemlandet. De var nettopp fylt 18 år da prostitusjonen startet, den ene var fremdeles mindreårig da hun ble brakt ut av Romania (uten fullmakt fra foreldrene). De ble rekruttert av hver av de to brødrene, som innledet et kjærlighetsforhold til dem i Romania fra de var 16 år. Kontakten ble innledet av hver av brødrene hhv. på en bar og på Facebook. Den ene kvinnen ble også gitt lovnad om jobb i Norge. I hennes tilfelle, var det den tidligere kjæresten av den ene broren som fraktet henne til Norge og som sammen med de to brødrene tvang henne til prostitusjon. Retten viser til at de begge altså ble brakt til landet av en person de trodde de hadde en nær og kjærlig relasjon til, med lovnad om et bedre liv. I forbindelse med reisen, ble begge fratatt ID-kort og muligheten til å kommunisere med familie og venner. Ingen av de fornærmede kunne snakke engelsk eller norsk, og de hadde i Norge liten mulighet til å kommunisere med omverdenen. De fikk ikke penger, var fortsatt fratatt sine ID-kort og hadde ikke mulighet til å ta seg rundt i Oslo på egen hånd.

Begge de fornærmede ble videre utsatt for **vold og trusler**, både i forkant av at de ble pålagt å prostituere seg og under utnyttingen til prostitusjon. Begge kvinnene ble isolert under oppholdet, satt under oppsyn stort sett kontinuerlig og dessuten overvåket mens prostitusjonen pågikk. Begge ble utsatt for vold i form av slag og spark, og trusler om dette. Volden var gjentakende og direkte relatert til at de ble pålagt å prostituere seg. Volden og truslene om vold pågikk under hele oppholdet i Norge og ble benyttet som sanksjonsmiddel dersom de fornærmede ikke gjorde som de ble fortalt. I forbindelse med at den ene fornærmede ga uttrykk for at hun hadde kjærlige følelser for den ene broren etter pågripelsen, påpeker retten at det synes klart at disse følelsene skyldes den psykologiske bindingen som kjennetegner saker

om vold i nære relasjoner. Retten er ikke i tvil om at det etablerte volds- og trusselregimet gjorde at de fornærmede ikke hadde andre reelle valgmuligheter enn å prostituere seg mot sin vilje.

Tingretten var enig med påtalemyndigheten i at forholdet ikke anses som grovt. Retten har i den forbindelse sett hen til det økonomiske utbyttet, omfanget av vold, trusler og tvang som ble benyttet, at virksomheten ble pågått over en kortere periode, og at de begge var fylt 18 år før prostitusjonsvirksomheten startet.

Begge de fornærmede ble tilkjent 170 000 kroner i oppreisningserstatning. Videre idømte retten inndragning av utbyttet fra prostitusjonsvirksomheten. I det ene tilfellet ble alle de fem tiltalte dømt til å betale inndragning av 12 000 kroner hver (utbytte på 60 000 kroner). I det andre tilfellet ble to av de tiltalte dømt til å betale inndragning av 25 000 kroner hver (utbytte på 50 000 kroner).

Tingretten var ikke enig med påtalemyndigheten om samtlige påstander i tiltalen. Tiltalen om menneskehandel gjaldt fem personers utnyttelse til prostitusjon av de to rumenske kvinnene, ved tvang, vold og misbruk av deres sårbare situasjon, jf. straffeloven § 257 første ledd, der utnyttelsen skjedde som ledd i aktivitetene til en organisert kriminell gruppe, jf. straffeloven § 79 bokstav c.

Tingretten frifant den ene tiltalte (morens samboer) for menneskehandel, men han ble dømt til fengsel i 120 dager for hallikvirksomhet overfor den ene kvinnen, jf. straffeloven 315 første ledd bokstav a. Moren ble også frifunnet for menneskehandel overfor denne kvinnen, men ble i likhet med sin samboer dømt for hallikvirksomhet overfor henne. Tingretten var usikker på om disse to tiltalte hadde oppfattet kvinnens sårbare situasjon, herunder om de var klar over at hun ble utsatt for vold, trusler og ble tvunget til å prostituere seg mot sin vilje. Retten utelukket ikke deres forklaring om at de oppfattet at kvinnen prostituerte seg frivillig og mente derfor det ikke var bevist ut over enhver rimelig tvil at de har overtrådt straffeloven § 257 første ledd forsettlig. Det var imidlertid ikke tvilsomt at de forsettlig hadde "fremmet" prostitusjonen i hennes tilfelle ved å stille sin ledige leilighet til disposisjon for prostitusjonsvirksomheten og motta deler av utbyttet. Retten viser videre til at det er usikkert hva de to visste om trussels- og tvangsregimet som de andre tiltalte utsatte kvinnen for og legger til grunn at de ikke har vært kjent med den organiserte virksomheten som de andre tiltalte deltok i. Det var derfor ikke bevist at de hadde overtrådt straffeloven § 79 c forsettlig.

Tingretten vurderte at den samme kvinnen var utnyttet i menneskehandel av de tre øvrige tiltalte (de to brødrene og tidligere kjæreste av den ene broren) som ledd i aktivitetene til en organisert kriminell gruppe. Menneskehandelen var godt organisert. Reisen til Norge var nøye planlagt på forhånd, alle de tre hadde uttenkte roller ved virksomheten, og var innforstått med volds- og trusselregimet som den ene sønnen etablerte og som også var planlagt på forhånd. Retten viser videre til at den fornærmede ble kontinuerlig passet på i to måneder, at handlingene var motivert av profitt, og at hovedformålet med reisen, oppholdet og virksomheten i Norge utvilsomt var å bedrive menneskehandelen av den fornærmede. Alle de tre tiltalte var kjent med hvordan virksomheten var organisert, og de ulike rollene. Deltakelsen var utvilsomt forsettlig.

Utnyttelsen av den andre fornærmede ble ikke vurdert som organisert kriminalitet. I dette tilfellet ble to av tre tiltalte domfelt (den ene broren og hans mor), og vilkåret om tre eller flere gjerningspersoner i straffeloven § 79 bokstav c var følgelig ikke oppfylt. Moren ble dømt for medvirkning til menneskehandelen i dette tilfellet. Moren ble i dette tilfellet også dømt for motarbeiding av rettsvesenet, jf. straffeloven § 157 første ledd, i tråd med påtalemyndigheten påstand. Etter pågripelsen av sønnen, tok hun kontakt med fornærmede og utsatte henne for et massivt press for å trekke anmeldelsen og endre sin forklaring. Fornærmede ble også

presset til å kontakte foreldrene med samme formål, og faren ble tilbudt penger for å trekke anmeldelsen. Retten er etter dette ikke i tvil om at den tiltalte moren hadde utvist en "rettsstridig atferd" som var "egnet til å påvirke" fornærmede og hennes familie til å endre sin forklaring og trekke anmeldelsen. Den fornærmede endret også sin forklaring på sentrale punkter underveis i etterforskningen, men på grunnlag av det omfattende bevismaterialet som ble framlagt for retten, ble det vurdert at hennes forklaring under hovedforhandlingen samlet sett var troverdig.

Dommen er anket av de fire som ble domfelt for menneskehandel. De trakk imidlertid ankene sine kort tid forut for ankeforhandlingen som var berammet i september 2022, og dommen er dermed rettskraftig.

Fire filippinske kvinner utnyttet til seksuelle formål

Kristiansand tingrett [19-129221MED-KISA/O1](#), 2019-11-12
(se tabelloversikt nr. 50)

En norsk mann ble dømt til fengsel i tre år for menneskehandel samt flere seksuallovbrudd. Tiltalen om menneskehandel gjaldt utnyttelse av fire filippinske kvinner til seksuelle formål, ved misbruk av deres økonomiske sårbarhet og avhengighet av ham. Han overførte penger til kvinnene og familiene deres, hvorpå han så forlangt at de skulle ha seksuell omgang med ham og/eller utføre seksuelle handlinger med ham når han måtte ønske det (under opphold på Filippinene), samt sende ham seksualiserte bilder og video av seg selv. Kvinnene var alle i en sårbar situasjon idet de og deres familie var avhengig av pengene han overførte til dem fra Norge til mat, medisiner og andre nødvendige utgifter.

Etterforskningen av saken ble iverksatt med bakgrunn i tips knyttet til finansielle transaksjoner over landegrensene. De fornærmede har ikke forklart seg for politiet eller i retten. Ved bevisvurderingen har retten lagt vekt på tiltaltes egen forklaring, fremlagte bilder, utskrift av chattelogger, samt vitneforklaringer i retten fra politiet. Ettersom de fornærmede ikke ble avhørt som vitner i saken, ble det ikke reist krav om erstatning.

Anke til Agder lagmannsrett ble nektet fremmet ved beslutning i sak nr. 19-189283AST-ALAG, 2020-01-13. Lagmannsretten finner klart at anken ikke vil føre frem og drøfter nærmere forhold både ved skyldspørsmålet og straffeutmålingen.

To menn (fra Afghanistan og Somalia) utnyttet til seksuelle formål

Nord-Troms tingrett [TNHER-2018-194021-2](#), 2019-07-03
(se tabelloversikt nr. 49)

En norsk mann ble dømt til fengsel i fem år for menneskehandel, samt for å ha skaffet seg seksuell omgang ved misbruk av stilling, avhengighetsforhold eller tillitsforhold og ved å utnytte noens psykiske utviklingshemming. Tiltalen om menneskehandel gjaldt utnyttelse av to av de tre fornærmede i saken til seksuelle formål, ved misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig adferd. Tiltalte hadde en sentral posisjon i samfunnet.

I perioden fra sommeren 2011 til november 2017 utnyttet han den ene fornærmedes posisjon som særlig sårbar og ressurssvak ung, enslig asylsøker til egne seksuelle formål. Han forledet ham blant annet til å tro at han hadde makt og myndighet til å både gi og frata ham oppholdstillatelse og/eller statsborgerskap, slik at fornærmede fryktet konsekvensene av å avslutte eller fortelle om den seksuelle omgangen til andre. Utnyttelsen til seksuelle formål ble påbegynt allerede mens fornærmede var 17 år.

I perioden sommeren 2014 til september 2014 utnyttet han den andre fornærmedes sårbarhet som enslig og ressurssvak asylsøker uten varig oppholdstillatelse til seksuell

omgang. Tiltalte forledet ham til å tro at han gjennom sin posisjon kunne skaffe ham bolig, samt til å få varig opphold i Norge.

Retten uttaler at tiltalte har utnyttet og forledet ressursvake personer i en sårbar situasjon, til seksuell omgang ved å få de til å tro at han blant annet hadde makt og myndighet til å påvirke deres rett til opphold i Norge. Det forelå et markant overmaktsforhold mellom de tiltalte og de fornærmede, og det var ikke noe i forholdet mellom dem som kan forklare den seksuelle omgangen uavhengig av overmaktsforholdet og forledelsen fra tiltaltes side. Retten drøfter nærmere de tilfeller der menneskehandelsbestemmelsen kan anvendes overfor den som selv har utnyttet fornærmede. I saken er det den tiltalte som både har misbrukt en sårbar situasjon hos de fornærmede og mottatt de seksuelle ytelsene, og utnyttelsen er sterkt preget av å selv skaffe seg seksuell tilfredstillelse. Etter rettens syn må det sentrale for vurderingen være om tiltalte ved en "misbruk av sårbar situasjon" hos fornærmede har "forledet" vedkommende til seksuelle ytelser. Om disse "ytelser" går til gjerningsmannen selv eller andre, må være av underordnet betydning.

De tre fornærmede ble tilkjent oppreisningserstatning på hhv. 250 000, 150 000 og 120 000 kroner. En av de fornærmede ble i tillegg tilkjent menerstatning på 223 000 kroner.

Dommen ble anket til Hålogaland lagmannsrett, men deler av anken ble nektet fremmet i beslutning av 27.9.2019 i sak nr. 19-131505AST-HALO, opprettholdt av Høyesterett, jf. [HR-2019-2111-U](#), 2019-11-15, slik at domfellelsen for menneskehandel ble rettskraftig. Domfelte trakk anken 24.1.2020, slik at dommen i sin helhet ble rettskraftig.

Ugandisk kvinne utnyttet til prostitusjon og andre seksuelle formål

Nord-Troms tingrett [TNHER-2019-15504](#), 2019-06-26
(se tabelloversikt nr. 48)

En norsk mann ble dømt til fengsel i ett år og seks måneder for å ha utnyttet sin samboer til prostitusjon og andre seksuelle ytelser. I tiden november 2013 til november 2015 i Tromsø, utnyttet han en ugandisk kvinne til prostitusjon og/eller til å tilby seksuelle tjenester til ukjente menn, ved misbruk av hennes sårbarhet. Etter å ha forespeilet kvinnen en forbedret økonomisk og emosjonelt tryggere tilværelse for seg selv og hennes familie i Uganda, forledet han henne til å bosette seg sammen med ham i Tromsø. Tiltalte opprettet en nettpprofil med kvinnens identitet som hun ikke hadde tilgang til, hvorefter han ga seg ut for å være kvinnen. Han etablerte kontakt med ulike menn og påla henne å ha seksuell omgang med disse delvis mot vederlag. Kontrollen bestod videre i å nekte henne økonomisk stønad til seg selv og til deres felles sønn, samt til broren i Uganda. Videre fremsatte han trusler om at han skulle ta fra henne foreldreansvaret for barnet og skapte usikkerhet omkring hennes oppholdstillatelse i Norge. Han nektet henne også mat og helse-/tannhelsehjelp, og tillot henne ikke å forlate leiligheten. Tiltalte ble også funnet skyldig i å oppbevare overgrepssbilder av barn. Kvinnen ble tilkjent 200 000 kroner i oppreisningserstatning.

Anke til Hålogaland lagmannsrett ble nektet fremmet ved beslutning i sak nr. 19-171148AST-HALO. Anke til Høyesterett over lagmannsrettens beslutning ble forkastet, [HR-2020-569-U](#), 2020-03-16.

Norsk kvinne utnyttet til prostitusjon og andre seksuelle formål

Øst-Finnmark tingrett [TOSFI-2017-125886](#), 2017-12-14

(se tabelloversikt nr. 45)

En norsk mann ble dømt til fengsel i tre år og ti måneder for menneskehandel, mishandling i nære relasjoner og en rekke andre lovbrudd. Fra høsten 2010 til januar 2012 utnyttet han sin samboers sårbare situasjon til prostitusjon og andre seksuelle formål ved å forlange at hun skulle ha seksuell omgang eller samleie med seg og andre. Kvinnen var i en vanskelig livssituasjon. Hun var arbeidsledig, rusavhengig (avhengig av amfetamin), hørselshemmet og uten fast bolig. Narkotikaen ble i hovedsak finansiert ved at tiltalte ordnet med sexpartnere som ga amfetamin i motytelse for sex med kvinnen. Salg av sex finansierte i hovedsak også tiltaltes amfetaminforbruk. Retten ser det slik at tiltalte hadde manøvrert seg inn i en situasjon der han grovt kunne utnytte fornærmede for å skaffe seg amfetamin som han var sterkt avhengig av. Tiltalte kontrollerte livet hennes, overvåket henne og utøvet vold og trusler. Hun fryktet å bli slått dersom hun ikke var med på tiltaltes opplegg. Kvinnen befant seg i en tilstand hvor hun var ruset på amfetamin og hadde grunnet sin livssituasjon ingen reell mulighet til å motstå eller avverge de seksuelle handlingene. Kvinnen ble tilkjent 250 000 kroner i oppreisningserstatning. Dommen er rettskraftig, se beslutning fra Hålogaland lagmannsrett – LH- 2018-19513, 2018-02-16.

Rumensk mindreårig jente utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett, [TBERG-2017-39928](#), 2017-06-30

(se tabelloversikt 43)

En rumensk mann ble dømt til fengsel i to år og fem måneder for forsøk på grov menneskehandel, jf. straffeloven § 258, jf. § 257 annet ledd bokstav a. Mannen hadde transportert en 16 år gammel rumensk jente fra Tyskland til Bergen, sannsynlig for at hun skulle selge seksuelle tjenester. Fornærmede var mindreårig og uten omsorgspersoner i Norge. Mannen ble i tillegg dømt for å ha fremmet prostitusjon ved å ha transportert to voksne kvinner fra Tyskland til Norge hvor de skulle selge seksuelle tjenester, jf. straffeloven § 315 første ledd bokstav a.

Saken sprang ut av en omfattende etterforskning, i regi av Hordaland politidistrikt, mot en rumensk familie bosatt i Bergen, og miljøet rundt denne. Tiltalte ble pågrepet av politiet bare få dager etter ankomst Norge.

Retten fant det bevist at de to voksne kvinnene reiste til Norge for å drive prostitusjon eller ble tatt til landet av denne grunn. Retten fant det imidlertid ikke hevet over enhver rimelig tvil at den mindreårige ble bragt til Bergen for at hun skulle prostituere seg. Tvilen om hva den mindreårige skulle i Bergen, gjorde at tiltalte ikke ble dømt for en fullbyrdet overtredelse av straffeloven § 257 andre ledd, men som forsøk på slik overtredelse. Retten viser generelt til at dersom gjerningsmannen i et tilfelle hvor kvinnen reelt ikke skal prostitueres, har til forsett å legge til rette for prostitusjon, og ellers handler på en ramme som omfattes av andre ledd, må forholdet bedømmes som en forsøksforbrytelse.

Retten legger til grunn at det ikke var tiltalte som bestemte hva som skulle skje med den mindreårige. Bevisene tilsier at tiltalte ikke har hatt noe kontaktnett i Norge, at han ikke har hatt noe med det å rekruttere den mindreårige til prostitusjon eller med å etablere kontakt

med henne. Retten legger således til grunn at tiltaltes primærrolle har vært det å kjøre bilen sin med passasjerer til Norge.

Retten fant det bevist at den mindreårige var i et etablert forhold med en eldre mann, som ble kalt "onkel" og i papirene det rumenske ordet for "gudfar" (av retten oversatt

til "fadder" i en norsk kontekst). I begrepet ligger et uttrykk for respekt, og gjerne et underordningsforhold. Retten vurderer at det var en åpenbar risiko for at han, eller andre i samråd med ham, ville bringe den mindreårige til Bergen for at hun skulle prostituere seg. Retten legger til grunn at de aller fleste eldre menn som er blitt kjent med yngre jenter, i en slik situasjon som den mindreårige i denne saken ble kjent med sin "onkel", på et passende tidspunkt, vil få jenta til å prostituere seg. Det at hun reiste i en bil til Bergen, sammen med to menn, som antagelig ikke var kjente for henne, og hvor to voksne kvinner ble transportert til prostitusjon, trekker i samme retning. Retten legger imidlertid til grunn det faktum at det ikke var konkrete tegn i Bergen på at den mindreårige skulle settes inn i prostitusjonsmarkedet.

Retten uttaler følgende om det såkalte "loverboys-fenomenet": "Romania er ett av flere land hvor et system med "ungpikeforførere"/"loverboys" er velkjent. I noe ulike varianter innleder en voksen mann et forhold til en ungjente. Jenten kommer typisk fra veldige fattige kår, er gjerne droppet ut av skolen, og omgivelsene er gjerne alkoholiserter. Samtidig ser jenten på nettet hvilket liv hun kunne ha hatt. Hun smigres av oppmerksomheten, forelsker seg i den eldre mannen, som har penger og bil. Hun vet gjerne at mannen har kone og barn fra før, men blir fortalt at han vil forlate konen, skille seg fra henne og lignende. I begynnelsen er alt solskinn. Etter en tid, varierende, får mannen jenten til å bidra til underholdet, ved at hun må prostituere seg. Derved er hun bragt inn i en vond sirkel."

Retten fant det ikke tvilsomt at tiltalte var klar over hvor gammel den mindreårige var, eller at han trodde at den mindreårige mest sannsynlig skulle i prostitusjon, da han samtykket i å ta henne med som passasjer fra Tyskland. Det vises til at systemet med ungpikforfører er alminnelig kjent, og til alle uklarhetene om hva og hvor hun skulle i Norge. Retten finner at risikoen for at den mindreårige skulle utnyttas til prostitusjon var en klar sannsynlighetsovervekt, selv om dette ikke var hevet over enhver rimelig tvil.

Retten slutter at tiltalte har handlet med sannsynlighetsforsett, jf. straffeloven § 22 bokstav b. Retten uttaler at forholdet er grovt, særlig på grunn av den mindreåriges alder.

To kroatiske mindreårige jenter utnyttet til tvangstjenester (tyveri)

Oslo tingrett [TOSLO-2016-195538](#), 2017-04-20

(se tabelloversikt nr. 44)

Oslo tingrett dømte en kvinne og mann fra Kroatia (mor og sønn) for utnyttelse av to mindreårige jenter fra Kroatia (datter/søster og svigerdatter/kjæreste) til tyverier. Ved utnyttelse av jentenes sårbare situasjon, forledet de to tiltalte de mindreårige jentene til å reise fra Belgia til Sverige og Norge for å begå tyverier fra personer på offentlig sted. Utnyttelsen skjedde i Stockholm og Oslo i oktober 2015. De tiltalte betalte og besørget fly- og togbilletter og hotellovernattinger. Jentene ble utstyrt med mobil og en av dem med falsk identitet, og de ble sendt ut i gatene og på offentlige transportmidler for å stjele. De fikk ikke beholde utbyttet fra tyveriene selv. Begge sto i et avhengighetsforhold til de tiltalte, kunne ikke språket og hadde ikke penger til hjemreise eller til å betale for oppholdet. Begge var tidligere utsatt for alvorlige krenkelser fra familiemedlemmer. Ut fra jentenes sårbare situasjon og unge alder, fant retten at overtredelsen var å anse som grov, jf. straffeloven 2005 § 258. Dommen drøfter særlig tvangselementet i vilkåret "arbeid eller tjenester" der de fornærmede er mindreårige. Straffen ble satt til fengsel i to år og fire måneder for kvinnen, og ett år og ti måneder for mannen.

Rumensk mindreårig jente utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett [TBERG-2017-17544](#), 2017-03-31

(se tabelloversikt nr. 42)

I Bergen tingrett ble en mann fra Romania dømt til fengsel i to år og åtte måneder for utnyttelse av en mindreårig jente fra Romania til prostitusjon. Tiltalte bidro til å transportere henne til Norge og organisere hennes opphold her, slik at han på egne eller andres vegne helt eller delvis tok pengene hun tjente på prostitusjon i Bergen i oktober 2015. Fornærmede var i en sårbar situasjon fordi hun kom fra fattige kår i Romania og tidligere hadde vært offer for menneskehandel i hjemlandet. Hun var en av fem fornærmede i en straffesak i Romania, der en rumensk mann i 2015 ble dømt til fengsel i over 16 år for menneskehandel med mindreårige. Fornærmede kunne ikke språket her og var uten omsorgspersoner, egne midler eller bolig. Handlingen ble av retten ansett som grov idet fornærmede var i en sårbar situasjon og var under 18 år. Fornærmede hadde ikke fremsatt erstatningskrav.

Ektefelle utnyttet til prostitusjon – unntatt off. gjengivelse

Bergen tingrett 16-142972MED-BERG/O3, 2017-03-10

Dom ligger ikke på Lovdata.

(se tabelloversikt nr. 41).

En norsk mann ble dømt i Bergen tingrett for utnyttelse av sin kone. Hun ble truet til prostitusjon ved vold og trusler, og ved misbruk av hennes sårbare situasjon. Dommen er i sin helhet unntatt offentlighet gjengivelse, jf. domstoloven g 130 første ledd.

Syv filippinske mindreårige jenter og gutter utnyttet til seksuelle formål (direktestrømming)

Bergen tingrett [TBERG-2016-61974](#), 2016-12-07

(se tabelloversikt nr. 40)

I juli 2016 ble det reist tiltale etter straffeloven 1902 § 224 mot en norsk mann. Menneskehandel var ett av seks tiltalepunkter. Tiltalte hadde via internett instruert filippinske barn til å utføre seksuelle handlinger med seg selv og til å ha seksuell omgang med andre barn, og beordret at overgrepene ble filmet. Både mellommennene og barna var avhengige av pengene fra ham. De seksuelle overgrepene av de filippinske barna, både jenter og gutter, ble direktestrømmet på nettet gjennom webkameraer. Han brukte også filmene for å få kontakt med norske mindreårige jenter, slik at de også har blitt brukt, og han ble i den forbindelse tiltalt også for flere seksuallovbrudd. Tiltalen omhandlet medvirkning til menneskehandel, idet han var kjøper av tjenesten men også var den som forårsaket at barna ble seksuelt utnyttet. Ved misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig adferd, medvirket han slik til utnyttelse av flere personer til seksuelle formål. Handlingen ble vurdert som grov menneskehandel, idet alle de fornærmede var under 18 år. Statsadvokat ved Det nasjonale statsadvokatembetet fremhever at saken er et eksempel på utvikling av rettspraksis og fenomenforståelse: "Vi har ikke i norsk rettspraksis hatt en tilsvarende tiltalebeslutning som denne, [...] hvor den som bestiller barn til seksuell utnyttelse blir tiltalt for medvirkning til menneskehandel." Bergen tingrett (TBERG-2016-61974, 7.12.2016) fant at forholdet ble rammet av menneskehandelsbestemmelsen, og han ble dømt blant annet for grov menneskehandel med fengselsstraff i åtte år.

Albansk kvinne utnyttet til prostitusjonOslo tingrett [TOSLO-2016-3024](#), 2016-03-09

(se tabelloversikt nr. 38)

En albansk statsborger ble domfelt for menneskehandel og legemsfornærmelse under særdeles skjerpene omstendigheter med fengselsstraff i tre år og fem måneder. Fornærmede, en albansk kvinne, var i en kjærestereelasjon med tiltalte og reiste med ham fra Hellas til Norge. Her ble hun utnyttet til prostitusjon i perioden 2012–2015, ved misbruk av hennes sårbare situasjon, vold og trusler. Han forlangte at hun skulle prostituere seg og gi fra seg det hun tjente til han, bestemte hvor og når hun skulle prostituere seg, fastsatte prisene for de seksuelle tjenestene, utsatte henne for vold ved gjentatte anledninger, og truet henne. Hun hadde ingen tilknytning til Norge eller kunnskap om det norske hjelpeapparatet, hun snakket ikke norsk, og hadde ikke egne penger.

Hun søkte tilflukt fra tiltalte ved hjelp av en sikkerhetsvakt i januar 2015 og fikk slik kontakt med politiet. Fornærmede ble tilkjent oppreisningserstatning, men ikke erstatning for tapte prostitusjonspenger.

Rumenske mindreårige (gutt og jente) utnyttet til tvangstjenesterLarvik tingrett [TLARV-2013-149986](#), 2013-09-25

(se tabelloversikt nr. 26)

En 34 år gammel far ble dømt til ett års fengsel for overtredelse av bestemmelsen om menneskehandel i straffeloven (grov menneskehandel). Han hadde tatt med to av barna sine til Norge for å tigge for familien. Barna fremsto med handikap de ikke hadde og samlet inn penger til en organisasjon som ikke eksisterte. I tidsrommet 1. juni–9. juli 2013 i Larvik og andre steder i Sør-Norge, utnyttet eller forledet han sin datter (født 1998) og sin sønn (født 1996), til å tigge penger og/eller begå bedrageri. Barna var presset til tiggingen og/eller tvangsarbeidet og kunne ikke frivillig komme ut av det, på grunn av blant annet avhengigheten til sin far, deres lave alder, språkkunnskaper, mangel på kjennskap til hjelpeapparat og mangel på penger til mat og/eller hjemreise.

Rumensk kvinne utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett 13-205885ENE-BBYR/O4, 2013-12-17

Dom ligger ikke på Lovdata.

(se tabelloversikt nr. 30)

En rumensk mann ble dømt til fengsel i to år for å ha utnyttet en rumensk kvinne til prostitusjon. Fra november/ desember 2012 til mars 2013, i Tyskland og Norge (Bergen), utnyttet han kvinnens sårbare situasjon, ved å organisere reisen fra Romania, følge henne, skaffe rom i en leilighet i Bergen, der de bodde sammen, og å motta store deler av prostitusjonsinntektene.

Kvinnen kom fra fattige kår i Romania, hadde ingen jobb eller inntekt, hadde store psykiske problemer (vært innlagt på psykiatrisk sykehus og prøvd å ta sitt liv), og hadde mistet omsorgen for flere barn fordi hun ikke var i stand til å ta seg av dem økonomisk. Hun hadde vokst opp med en mor som var psykisk syk og var blitt utsatt for mishandling og seksuelle overgrep fra sin stefar. Siktede kjente fornærmede fra Romania og var kjent med hennes sårbare situasjon. Hun hadde søkt hjelp hos siktede og hans familie i vanskelige perioder. I Norge var hun uten returbillett, snakket ikke norsk, hadde ikke annet sted å bo eller kunnskap om det norske hjelpeapparatet. I skjerpene retning la retten vekt på at siktede for egen vinning kynisk utnyttet en ressurs svak kvinne som var i en sårbar og vanskelig situasjon. Siktede var også selv i en vanskelig økonomisk situasjon og utnyttet fornærmede til prostitusjon for å få midler til å

dekke eget boliglån. Han mottok ca. halvparten av inntektene fra fornærmedes prostitusjon. Han hadde ikke brukt vold eller trusler overfor fornærmede. Retten vurderer at den utnyttelsen som siktede har utsatt fornærmede for må anses å ha vært svært belastende for henne. I Norge hadde hun blitt funnet av politiet ved flere anledninger i forsøk på å ta livet sitt, og hun fødte også et barn i Norge som hun ble fratatt omsorgen for ved fødselen (far til barnet skal ha vært en kunde). Siktete erklærte seg straffskyldig i henhold til siktelsen og tilståelsen ga noe redusert straff. Kvinnen ble tilkjent kr. 200 000 kroner i oppreisningserstatning.

Fire rumenske mindreårige jenter utnyttet til tvangstjenester og tigging

Bergen tingrett [TBERG-2011-194827](#), 2012-07-05
(se tabelloversikt nr. 24)

Seks personer (tre menn og tre kvinner) fra Romania ble dømt for å ha utnyttet fire mindreårige jenter fra Romania til tvangstjenester og tigging. De tiltalte og de fornærmede er alle romfolk fra området Vâlcea i Romania. De er knyttet til hverandre gjennom slektskap og ekteskap inngått etter romfolkets tradisjon. En av de tiltalte var de fornærmedes mor. I perioden fra våren 2008 til oktober 2010 ble jentene i ulike tidsrom og ulike steder i Sverige og Norge utnyttet til å stjele fra butikker, selge falske gullvarer og tigge penger. De domfelte besørget transport, overnatting, falske identifikasjonspapirer, falske gullvarer og skjørt med lommer som ble benyttet i forbindelse med tyveriene. Retten viser til at de domfelte presset dem til handlingene idet barna ikke hadde kommet frivillig inn i arbeids- eller tjenesteforholdet, og/eller ikke kunne komme frivillig ut av det, på grunn av vold eller trusler, avhengighet til de voksne, lav alder, analfabetisme, mangelfull skolegang og språkkunnskaper, og mangel på penger til mat, returbillett, sted å bo og kjennskap til hjelpeapparatet. En av de mindreårige hadde også selv et barn (født i 2010). De fornærmede var under 18 år da forholdene fant sted, og samtlige tiltalte ble dømt for grov menneskehandel. Domfellelsen gjelder i tillegg medvirkning til voldtekt, medvirkning til samleie med barn under 14 år, seksuell omgang med barn under 16 år, trusler/press til å inngå ekteskap mot vederlag, heleri/hvitvasking, samt brudd på vegtrafikkloven og utlendingsloven.

Ved straffutmålingen ble det pekt på at det var gitt signaler om at straffen i saker om menneskehandel burde økes, men at den aktuelle saken var spesiell da det gjaldt utnyttelse av egen familie. Retten slo fast at saken ikke kun gjaldt kynisk utnyttelse i profittøyemed, og fant at de tiltaltes oppfatning av situasjonen måtte få betydning for straffutmålingen. Kidnapping av jenter i forbindelse med ekteskap etter romfolkets tradisjon forfølges ikke av rumensk påtalemyndighet, noe som ble tillagt en viss betydning i formildende retning. De tiltalte ble frifunnet for enkelte tiltaleposter, men samtlige ble idømt straffer av fengsel fra 1 år og 6 måneder til 3 år og 6 måneder, samt til å betale oppreisning til de fornærmede. Høyesterett behandlet anke over kjennelse om fortsatt fengsling i menneskehandelssaken, [HR-2011-1453-U](#), 2011-07-22. Ankeutvalget sluttet seg til lagmannsrettens tolkning av straffeloven § 224 og bevisskravet som var lagt til grunn. Retten vurderte faren for oversoning, siktelsens alvor, unndragelsesfaren, bevisenes styrke, varetektsfengslingens lengde, personlige forhold og kom til at videre fengsling ikke utgjorde et uforholdsmessig inngrep.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Oslo tingrett 11-129361MED-OTIR/07, 2011-11-23
Dom ligger ikke på Lovdata.
(se tabelloversikt nr. 21)

En mann fra Nigeria ble dømt til fengsel i ti måneder for medvirkning til menneskehandel, som tillegg til straff idømt ved Bergen tingrett av 26.5.2010 (TBERG-2010-65318, se nedenfor). I perioden 2004–2005 deltok han i organiseringen av et arrangert ekteskap (proforma) for å gi

en nigeriansk kvinne grunnlag for opphold, for fortsatt utnyttelse til prostitusjon. Kvinnen var i en sårbar situasjon etter at hun i 2003 ble forledet til å reise til Europa for skolegang og arbeid. Ved ankomst til Norge i 2004 ble hun vist på gaten i Oslo for å arbeide som prostituert. Hun turte ikke å motsette seg dette etter trusler om at familien hennes i Nigeria skulle drepes dersom reisekostnadene angitt til 42 000 dollar ikke ble betalt. Tiltalte medvirket til fortsatt utnyttelse av henne ved å samarbeide med bakmann om organiseringen av ekteskapet. Han utnyttet også selv kvinnen ved å kreve betaling for organiseringen. Kvinnen ble tilkjent erstatning med 48 000 kroner og oppreisning med 80 000 kroner.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett 10-126549MED-BBYR/O4, 2010-12-10

Dom ligger ikke på Lovdata.

(se tabelloversikt nr. 18)

En norsk mann og en nigeriansk kvinne ble begge dømt til fengsel i ett år og fire måneder for menneskehandel. De besørget at hun i juni 2009 ble fraktet fra Spania til Bergen, utstyrte henne med pass og oppholdstillatelse utstedt til en annen person og instruerte henne om å forklare seg uriktig om innreisens formål. De tiltalte skulle utnytte eller forlede kvinnen til å drive prostitusjon i Bergen og/eller Oslo. Kvinnen var i en sårbar situasjon, hun levde som tigger i Nigeria og ble i januar 2009 forledet av andre til å reise til Spania for å få arbeid mot betaling. I Spania fikk hun ikke arbeid, hadde gjeld og hun måtte skaffe seg inntekt ved prostitusjon. Ved ankomst til Norge var hun blant annet uten returbillett, hadde ikke sted å bo eller penger til livsopphold. Ved sin medvirkning bidro begge de tiltalte til å legge forholdene til rette for at kvinnen skulle kunne utnyttes til prostitusjon i Norge.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett [TBERG-2010-65318](#), 2010-05-26

(se tabelloversikt nr. 19)

En mann fra Nigeria ble dømt til fengsel i to år for menneskehandel. Han besørget transport av en nigeriansk kvinne fra Spania til Bergen i november 2009, hvor hun skulle utnyttes til prostitusjon. Forut for reisen medvirket han til å skaffe henne falsk pass og flybillett og instruerte henne om å forklare seg uriktig om reisens formål ved innreise. Han fulgte henne på reisen som ledsager. Kvinnen var i en sårbar situasjon etter at hun i mars/april 2009 ble forledet av andre til å reise til Spania for å få arbeid mot å betale 55 000 euro. I Spania fikk hun ikke arbeid, hadde gjeld og ble utnyttet til prostitusjon. Ved ankomst i Bergen, hadde hun verken returbillett, noe sted og bo eller penger til livsopphold. I straffutmålingen ble det i skjerpene retning lagt vekt på at tiltalte hadde foretatt en kynisk og profittmotivert utnyttelse av fornærmedes sårbarhet og fattigdom. Kvinnen ble tilkjent 50 000 kroner i oppreisningserstatning.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett 09-130521MED-BBYR/O2, 2009-11-05

Dom ligger ikke på Lovdata.

(se tabelloversikt nr. 11)

Mann fra Nigeria ble dømt til fengsel i ett år og seks måneder for menneskehandel. Han transporterte en nigeriansk kvinne fra Italia til Bergen etter å ha skaffet henne falskt pass og flybillett og ved å følge henne på reisen. Formålet var at hun skulle prostituere seg i Bergen. Kvinnen befant seg i en sårbar situasjon, etter at hun som tigger i Nigeria var blitt forledet til å reise til Italia ca. 14 dager tidligere for å arbeide der mot at hun betalte 50 000 euro. Under oppholdet i

Italia ble hun forsøkt tvunget til prostitusjon og da hun motsatte seg det, ble hun slått og holdt innesperret i en leilighet. Kvinnen ble tilkjent 30 000 kroner i oppreisningserstatning.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett 10-018150MED-BBYR/03, 2010-05-05

Dom ligger ikke på Lovdata.

(se tabelloversikt nr. 16)

En mann fra Nigeria ble dømt til fengsel i ett år og åtte måneder for menneskehandel. Han besørget at en nigeriansk kvinne reiste med fly fra Spania til Bergen for at han selv og/eller andre skulle utnytte eller forlede henne til å drive prostitusjon i Bergen og/eller Oslo. Mannen skaffet henne flybillett og uriktige identitetsdokumenter, fulgte henne på reisen og instruerte henne om å forklare seg uriktig om innreisens formål. Kvinnen var i en sårbar situasjon, hun levde som tigger i Nigeria og ble forledet av andre til å reise til Spania for å få arbeid mot å betale 50 000 euro. I Spania fikk hun ikke arbeid, hadde gjeld og hun måtte skaffe seg inntekt ved prostitusjon. Ved ankomst til Norge var hun blant annet uten returbillett, hadde ikke sted og bo eller penger til livsopphold. Kvinnen ble tilkjent 50 000 kroner i oppreisningserstatning.

To britiske menn utnyttet til tvangsarbeid

Jæren tingrett [TJARE-2008-69332](#), 2008-07-04

(se tabelloversikt nr. 7)

En mann fra Storbritannia ble dømt til fengsel i ett år og seks måneder for å ha utnyttet flere personer til tvangsarbeid. Sammen med sin bror rekrutterte han forut for 20. august 2007 flere personer i England som var i en sårbar situasjon. De var hjemløse, svakt fungerende, og uten arbeid og nevneverdig inntekt. Den tiltalte utstyrte noen av dem med falskt pass og utnyttet de fornærmede ved bruk av meget strengt regime, vold og trusler til å utføre arbeid i form av asfalt- og steinlegging på flere steder i Norge og Sverige, herunder Stavanger og Sandnes-området.

Mennene hadde ingen reell og akseptabel mulighet til å avslutte arbeidsforholdet. Arbeidet var svært dårlig betalt, hvor personene som ble utnyttet fikk mindre i lønn enn opprinnelig avtalt, måtte bo under kummerlige forhold, hadde til tider svært lange arbeidsdager, og ble stadig kontrollert og fortalt/gitt inntrykk av at dersom de ikke utførte arbeidet eller reiste/stakk av ville de bli hentet tilbake, slått eller drept. Kun to av mennene forklarte seg for retten som fornærmede. De to fornærmede fikk 10 000 kroner hver i oppreisningserstatning.

Seks litauiske kvinner utnyttet til prostitusjon

Oslo tingrett 07-090824MED-OTIR/05, 2008-01-08

Dom ligger ikke på Lovdata.

(se tabelloversikt nr. 9)

Tre menn fra Litauen ble dømt til hhv. tvungent psykisk helsevern, fengsel i fire år og fengsel i to år og seks måneder for voldtekter, vold, ran og forsøk på menneskehandel av flere kvinner i prostitusjon. Forsøk på menneskehandel gjaldt seks kvinner fra Litauen. Den ene domfelte mannen begjærte gjenåpning og anførte at han ikke hadde fått en rettferdig rettergang.

Begjæringen ble forkastet, se avgjørelse fra Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker GK-2009-134 2010-05-21.

Fem rumenske kvinner utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett [TBERG-2007-110891](#), 2008-01-14
(se tabelloversikt nr. 6)

Fire rumenske statsborgere (tre menn og en kvinne) ble dømt til fengsel fra ett år og seks måneder til to år og seks måneder for menneskehandel ved utnyttelse av fem kvinner fra Romania til prostitusjon. To av kvinnene ble tilkjent oppreisningserstatning på hhv. 100 000 og 200 000 kroner.

To thailandske kvinner utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett [TBERG-2007-105604](#), 2007-10-18
Dom ligger ikke på Lovdata
(se tabelloversikt nr. 5)

En kvinne fra Thailand og en kvinne fra Sverige ble dømt til fengsel i hhv. to år og til ett år og seks måneder for menneskehandel. De utnyttet to thailandske kvinner til prostitusjon i leiligheter i ulike byer i Norge. De var forespeilet gode inntektsmuligheter som massører. Kvinnene var begge i sårbare situasjoner, sosialt og økonomisk. Den ene kvinnen ble tilkjent 150 000 kroner i oppreisningserstatning.

Albansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Trondheim tingrett [TTRON-2006-135487](#), 2006-11-21
(se tabelloversikt nr. 3)

En mann fra Albania ble frifunnet for overtredelse av straffeloven § 224 første ledd som direkte deltaker i menneskehandel, men dømt etter medvirkningsbestemmelsen i straffebestemmelsen. Han ble dømt til fengsel i 2,5 år og til å betale 2 260 000 kroner i erstatning og oppreisning til ett av ofrene. En albansk mann ble frifunnet for menneskehandel og ble i stedet dømt til seks måneders betinget fengsel for hallikvirksomhet. En norsk mann ble dømt til seks måneders fengsel for hallikvirksomhet, hvorav fem måneder betinget. To andre nordmenn ble begge dømt til 120 dagers fengsel, hvorav 90 dager betinget, for hallikvirksomhet.

Nigeriansk kvinne utnyttet til prostitusjon

Bergen tingrett [TBERG-2006-122732](#), 2006-10-31
(se tabelloversikt nr. 4)

En norsk mann ble dømt til fengsel i tre år og åtte måneder for flere lovbrudd mot en kvinne fra Nigeria med oppholdstillatelse i Italia. Kvinnen oppholdt seg i Norge og Bergen i tre måneder om gangen for å tjene til livets opphold ved prostitusjon. Tiltalte ble dømt for grovt ran, voldtekt, frihetsberøvelse og forsøk på å utnytte kvinnen til prostitusjon ved fremsettelse av trusler (pistol), med sikte på å ta inntektene hennes. Kvinnen ble tilkjent 100 000 kroner i oppreisningserstatning. Etter anke fra påtalemyndigheten, behandlet Gulating lagmannsrett spørsmålet om straffutmåling, [LG-2006-162099](#). Mannen ble i lagmannsretten idømt forvaring i seks år, med en minstetid på fire år, ettersom det forelå en kvalifisert og reell fare for nye, alvorlige straffbare forhold.

Notater

2.6 Frifinnelsesdommer

● Frifinnelsesdommer – Høyesterett

Tiltale om utnyttelse av filippinske barn til seksuelle formål (direktestrømming)
[HR-2020-2136-A](#), 2020-11-05

I **Bergen tingrett** ([TBERG-2018-51923](#), 2019-02-20) ble en norsk mann dømt til fengsel i 16 år for medvirkning til en rekke seksuelle overgrep mot barn under 14 år og under 16 år. Gjennom internettkontakt og webkamera i tidsrommet våren 2011 til oktober 2016, fikk han andre personer på Filippinene til å begå overgrep mot betaling eller lovnader om betaling. Tiltalte ble også domfelt for medvirkning til incest, samt blant annet besittelse av film og bilder som viser barn fremstilt på en seksualisert måte. Han ble også domfelt for seksualisert chat som omhandlet barn. Tiltale ble imidlertid **frikjent for medvirkning til grov menneskehandel**. Slik tingretten ser det, har han ikke ved sine handlinger bidratt til å organisere eller legge til rette for slik utnyttelse. Han har heller ikke lagt til rette for andre seksualovergrep eller organisert noe i den forbindelse. Kjernen i hans straffbare handlinger er instruks om og betaling for enkeltstående seksuelle overgrep, noen ganger mot de samme, men svært ofte også forskjellige fornærmede. **Gulathing lagmannsrett** ([LG-2019-43211](#), 2020-02-18) sluttet seg til tingrettens begrunnelse (se post XII). I lagmannsretten ble straffen for nettovergrepene skjerpet til 19 års forvaring med en minstetid på 10 år. Frifinnelsen for menneskehandel ble anket av påtalemyndigheten til Høyesterett.

Ved dom i **Høyesterett** av 5.11.2020 opprettholder Høyesteretts flertall på fire dommere frifinnelsen for medvirkning til grov menneskehandel under henvisning til lovens forarbeider og tidligere rettspraksis (se punkt 13–42). Én dommer kom til at tiltaltes handlinger også ble rammet av straffebudet mot menneskehandel (se punkt 134–157). Dommen, med delvis dissens (4–1), avklarer at medvirkning til slike seksuelle overgrep som i saken her bare rammes som menneskehandel dersom tiltalte også har en rolle som kan karakteriseres som bakmann, typisk ved å bidra til at fornærmede blir offer for menneskehandel. Videre gir dommen retningslinjer for reaksjonsfastsettelsen ved denne type seksuallovbrudd.

En samlet Høyesterett la til grunn at seksuallovbruddene var så omfattende og alvorlige at straffen måtte settes til 21 år. Under tvil kom retten til at det ikke var grunnlag for forvaringsstraff.

I dommens drøftinger knyttet til menneskehandel viser førstvoterende dommer til at lovens forarbeider, og senere rettspraksis som følger opp forarbeidene, snevrer inn anvendelsesområdet på en slik måte at tiltaltes forhold faller utenfor (se punkt 19). Dommeren skriver: "Oppsummert oppfatter jeg forarbeidene slik at det er bakmenn som er ment rammet. Utnyttelse i forbindelse med egen seksuell tilfredsstillelse er ikke tenkt omfattet, med mindre vedkommende også har en form for bakmannsrolle" (se punkt 27).

Dommeren presiserer at kjernen i avgrensningen av straffebudets rekkevidde, basert på forarbeider og rettspraksis, er at det er bakmannsrollen – eventuelt i kombinasjon med eget misbruk – som er ment rammet. Omfanget og karakteren av lovbruddene gjør da – for lovforståelsen – ingen forskjell (se punkt 38).

Dommeren skriver videre: "Det kan nok anføres gode grunner for å ramme slike handlinger som A har gjort seg skyldig i som menneskehandel. Blant annet ville dette få frem en graverende side ved hans handlinger som ikke dekkes av domfellelsen for seksuallovbruddene. Men ved tolking av et straffebuds rekkevidde vil reelle hensyn – hvordan loven bør være – regulært spille en helt underordnet rolle dersom det fører til et ugunstig resultat for tiltalte. Noen betydning for lovforståelsen i saken her har dette etter

min oppfatning ikke" (se punkt 41). Dommeren oppsummerer tolkingen av bestemmelsen om menneskehandel slik: "Medvirkning til slike seksuelle overgrep som i saken her, rammes bare av straffeloven § 257 første ledd bokstav a dersom siktede også har en rolle som kan karakteriseres som bakmann, typisk ved å bidra til at fornærmede blir offer for menneskehandel" (se punkt 42).

Den dissenterende dommeren mener derimot at tiltalte skal dømmes for medvirkning og forsøk på medvirkning til grov menneskehandel: "Straffelovens bestemmelse om menneskehandel rammer både den som «utnytter» en person til nærmere bestemte formål, jf. § 257 første ledd, og bakmennene som «legger forholdene til rette ... ved å anskaffe, transportere eller motta» en person til slik utnyttelse, jf. andre ledd bokstav a. Etter mitt syn står utnyttelsesalternativet i første ledd på egne ben. Jeg er ikke enig med førstvoterende i at straffebudet bare er ment å ramme «bakmannsrollen – eventuelt i kombinasjon med eget misbruk», og følgelig heller ikke i at medvirkning bare rammes «dersom siktede også har en rolle som kan karakteriseres som bakmann»" (se punkt 136).

Dommeren presiserer videre at denne saken gjelder medvirkning til omsorgspersoners menneskehandel, og at det er ingen holdepunkter for at lovgiver mente å begrense det alminnelige medvirkningsbegrepet da straffeloven § 224 om menneskehandel ble vedtatt i 2003. Det ble tvert imot inntatt en generell medvirkningsbestemmelse i andre ledd bokstav b som rammer den som "på annen måte medvirker til utnyttelsen eller forledelsen" (se punkt 146).

Videre fremheves det at denne saken gjelder kjøp av grove seksuelle overgrep mot barn som selges til et ubestemt antall overgripere på pedofile nettsteder: "Sett fra omsorgspersonenes ståsted står vi ikke overfor omsetning «av enkeltstående seksuelle tjenester». Det dreier seg tvert imot om utnyttelse gjennom gjentatte seksuelle overgrep mot hvert enkelt barn i selvstendige fortsatte forbrytelser" (se punkt 150).

Dommeren konkluderer med at forholdet i denne saken omfattes av medvirkning til menneskehandel også med følgende begrunnelse: "Kjøperen av seksuelle overgrep mot barn medvirker til hovedmannens fortsatte menneskehandel ved å oppmuntre til utnyttelsen av barnet gjennom avtaler om betaling kombinert med forutgående og samtidige instruksjoner om hva overgrepene skal bestå i. Forutsatt at også det subjektive straffbarhetsvilkåret er oppfylt, mener jeg dette rammes som psykisk medvirkning hva enten mottakeren kjøper overgrep mot barnet ved én eller ved flere anledninger" (se punkt 152).

De tre andre dommerne er i hovedsak og i resultatet enige med førstvoterende dommer.

Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#).

Tiltale om utnyttelse av 11 barn (7 jenter og 4 gutter) fra Romania, Filippinene, Madagaskar og andre steder til seksuelle formål (direktestrømming)

[HR-2020-2137-A](#), 2020-11-05

En norsk mann ble i Bergen tingrett ([TBERG-2019-31526-2](#), 2019-08-16) dømt til fengsel i 16 år for medvirkning til en rekke grove seksuelle overgrep mot barn samt forsøk på dette. Gjennom internettkontakt og webkamera i tidsrommet 2010 til februar 2017, instruerte han andre personer i Romania, på Filippinene og på Madagaskar til å begå overgrepene mot betaling. Tiltalebeslutningen gjelder 11 barn, alle under 14 år med unntak for ett av dem som var under 16 år. Overgrepene ble direktestrømmet til tiltalte. Tiltalte ble også domfelt for medvirkning til incest, samt blant annet besittelse av tekst og bilder som seksualiserer eller viser overgrep mot barn. **Tingretten frifant under tvil tiltalte for medvirkning til**

grov menneskehandel. Bergen tingrett viste blant annet til Høyesteretts avgjørelse i HR-2011-1645-A (frifinnelse for menneskehandel) hvor det ble lagt til grunn at det primært er tilbydersiden som rammes av straffebudet, og ikke den som er kjøper eller mottaker av enkeltstående handlinger og tjenester. Tingretten mente tiltalte ikke hadde medvirket til at barna var kommet i en posisjon hvor de ble utsatt for overgrep, og at det faller utenfor bestemmelsen at tiltalte bidro til at de blir værende i en situasjon med overgrep. Frifinnelsen for menneskehandel ble anket av påtalemyndigheten.

Gulathing lagmannsrett ([LG-2019-134901-2](#), 2020-02-17) mente forholdet falt under straffebestemmelsen om **grov menneskehandel**. Retten viser til at tiltaltes medvirkningshandling i saken har hatt et så stort omfang, og at hele tiltaltes virksomhet må ses under ett. Tiltalte har over et langt tidsrom tallrikt og systematisk søkt etter barn som kan seksuelt misbrukes gjennom nettovergrep. Han var klar over at de fornærmedes omsorgspersoner systematisk utnyttet eller forledet barna for å skaffe inntekter til familiens underhold. Tiltalte har for øvrig utelukkende henvendt seg til personer som levde under fattigslige kår, og lagmannsretten legger til grunn at årsaken til dette var at han der fant det laveste prisnivået for de tjenester han søkte, og fordi oppdagelsesrisikoen der var lavest. I form av instruksjoner og betaling har han straffbart medvirket til at barnet forble i posisjonen som offer for seksuell utnyttelse, og retten mener dette ligger vel innenfor lovens ordlyd og formålet med forbudet mot menneskehandel. I lagmannsretten ble **straffen skjerpet** til forvaring med en lengstetid på 16 år og en minstetid på 11 år. Retten viser til at de fornærmede var helt ned i 10 måneder gammel, og flere av de fornærmede var for øvrig under 10 år. To av de fornærmede ble hver tilkjent 250 000 kroner i oppreisning.

Ved dom 5.11.2020 konkluderte **Høyesterett**, som behandlet saken sammen med HR-2020-2136-A (se ovenfor), med at tiltalte ikke kunne dømmes for medvirkning til menneskehandel, jf. straffeloven § 257. Høyesterett presiserer at det ikke er faktisk grunnlag for å si at tiltalte har medvirket til at ofrene har blitt rekruttert og viser i sin helhet til drøftingene gjort i HR-2020-2136-A, avsnitt 20-42.

Sammendrag av dommen er oversatt, se [engelsk versjon](#).

Tiltale om utnyttelse av ukrainske mindreårige jenter til seksuelle formål [HR-2011-1645-A - Rt-2011-1127](#), 2011-09-01

Saken gjaldt tolkning av begrepet "utnytter" i straffeloven § 224 første ledd om menneskehandel og reiste særlig spørsmål om straffebudet bare rammes tilbydersiden i menneskehandelen, eller om også personer på mottakersiden kan rammes. En mann hadde i Ukraina betalt penger til et fotostudio og foresatte til fire jenter i alderen 11 til 16 år for å ta "barnepornografiske bilder" av jentene til eget bruk (rettens begrepsbruk, i dag brukes hovedsakelig begrepet "overgrepssbilder"). Høyesterett fant det ut fra lovens forarbeider klart at den som mottar enkeltstående tjenester av seksuell karakter fra et offer for menneskehandel, ikke rammes av straffebestemmelsen. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2010-69233 - Borgarting lagmannsrett [LB-2010-116526](#).

● **Frifinnelsesdommer – Lagmannsretten**

Tiltale om utnyttelse av to norske mindreårige jenter til prostitusjon Gulathing lagmannsrett, [LG-2021-172339](#), 2022-05-18

Merk: Frifinnelsen er begrunnet i tvil om domfeltes strafferettslige tilregnelighet som følge av en alvorlig psykoselidelse, og lagmannsretten tok således ikke stilling til anken om

lovanvendelse og straffutmåling. Vi har derfor gitt sammendrag av tingrettens vurdering av disse spørsmålene.

En norsk mann ble i Hordaland tingrett dømt til fengsel i fem år for menneskehandel til prostitusjon og forsøk på prostitusjon av to norske mindreårige jenter ([THOD-2021-110652](#), 2021-11-05). Han ble også dømt for hallikvirksomhet, ran, mottak og videresending av overgrepssbilder av barn under 18 år, vold og trusler og grov narkotikaovertrødelse.

Mannen ble dømt for menneskehandel for å ha vervet en jente til prostitusjon som var 15 år på gjerningstiden, jf. straffeloven § 257 første ledd. Han annonserte og formidlet hennes tjenester på Snapchat hvorav det også ble gjennomført ett sexkjøp med en av kundene. Domfelte ble også dømt for forsøk på menneskehandel for å ha vervet en annen jente til prostitusjon som var 17 år på gjerningstiden, jf. straffeloven § 257 første ledd, jf. straffeloven § 16. Han annonserte og formidlet også hennes tjenester på Snapchat, hvorav det ble formidlet ett sexkjøp som ikke ble gjennomført fordi bookingen av hotellrom ikke gikk i orden.

Det sentrale spørsmålet for overtrødelse av bestemmelsen om menneskehandel var om tiltalte hadde utnyttet de fornærmede til prostitusjon. Tingretten la til grunn at tiltalte hadde oppnådd en økonomisk fordel ved sin handlemåte. Slik retten så det, er det momentet alene tilstrekkelig til å kunne konstatere at tiltalte har utnyttet de fornærmede til prostitusjon. I tillegg la retten vekt på at de fornærmede var omkring hhv. 15 år og 10 måneder og 17 og 4 måneder på gjerningstiden, mens tiltalte var 24 år. Aldersforskjellen i seg selv har etter rettens vurdering skapt et misforhold mellom de tiltalte og de fornærmede. Tiltalte hadde også gitt uttrykk for at han disponerte store ressurser i form av biler og folk som kunne tre støttende til når det var behov for det. Slik retten ser det, forsterket dette misforholdet mellom tiltalte og de fornærmede.

Tingretten vurderte det videre som irrelevant at fornærmede opptrådte "frivillig" da hun prostituerte seg. Retten konstaterer at et barn ikke har samtykkekompetanse på dette området. Det er nødvendig at en person har samtykkekompetanse for at vedkommende skal kunne sies å opptre frivillig.

Tiltalte erkjente straffeskyld for forholdene knyttet til hallikvirksomhet for å ha forsøkt å fremme prostitusjon, jf. straffeloven § 315 første ledd og straffeloven § 16. Grunnlaget var at han forsøkte å rekruttere minst åtte kvinner som prostituerte, hvorav fire var under 18 år. Han mottok bilder av disse som han publiserte på Snapchat, der det fremgikk at de solgte seksuelle tjenester. Han formidlet sex-kjøpskunder til kvinnene, men det ble ikke gjennomført i det vesentligste fordi kvinnene ombestemte seg. Han ble også dømt for fremstilling av seksuelle overgrep mot barn eller fremstilling som seksualiserer barn ved å ha mottatt og videreformidlet bilder av de fornærmede mindreårige jentene på Snapchat, jf. straffeloven § 311 første ledd og annet ledd.

For straffutmålingen ser tingretten hen til Høyesteretts dom i sak der en albansk mindreårig jente var utnyttet til prostitusjon (HR-2010-982-A – Rt-2010-733, 2010-06-09). Retten legger til grunn at fornærmede i saken som Høyesterett behandlet var langt mer sårbar, med svært begrensede muligheter for å komme bort fra situasjonen hun var brakt inn i, enn fornærmede i nærværende sak. Retten finner imidlertid det klart straffeskjerpende at den ene fornærmede i tingrettens sak kun var 15 år og 10 måneder på gjerningstiden. Retten kommer frem til at straffenivået for forholdene som gjaldt menneskehandel, forsøk på fremme av andres prostitusjon og mottak og videreformidling av overgrepssbilder av barn under 18 år samlet kan settes til fengsel i omkring 3 år og 10 måneder. Samlet straff medregnet tiltaltes volds- og narkotikalovbrudd ble satt til fengsel i 6 år og 4 måneder. Retten vurderte imidlertid at tiltalte skal innrømmes fradrag i straffen for i stor grad å ha erkjent de faktiske forholdene i tiltalebeslutningen, også i forhold til seksuallovbruddene. Retten legger til grunn

at det, som vanlig i slike saker, er en lettelse for de fornærmede at de ikke har blitt motsagt av tiltalte. Straffen ble etter dette fastsatt til fengsel i 5 år, en lavere straff enn aktors påstand om fengsel i seks år og seks måneder.

De to fornærmede ble tilkjent oppreisning som ble fastsatt til hhv. 150 000 kroner og 50 000 kroner. Tingretten påpeker at tiltalte har handlet forsettlig i forhold til begge de fornærmede. Retten legger til grunn at ingen av de fornærmede, som begge tok kontakt med tiltalte med sikte på å bli en del av hans eskortetjeneste, har gitt uttrykk for at de har opplevd seg krenket. Ettersom begge de fornærmede var mindreårige på gjerningstiden, legger retten ikke vekt på dette forholdet. Omfanget av eventuelle skadevirkninger er ikke kjent for retten. I denne saken, som normalt i saker av denne karakter, er det, slik retten vurderer det, fare for senvirkninger av overgrepet og forsøket på overgrep. Retten vurderer at overgrepene mot de fornærmede har visse likhetstrekk til voldtekt, hvor normalnivået for voldtekt av personer under 18 år er 175 000 kroner.

Påtalemyndigheten anket dommen til **Gulating lagmannsrett**. Anken gjaldt lovanvendelsen og straffutmålingen. Anken ble henvist ved lagmannsrettens beslutning 8.12.2021.

Etter at anken ble fremmet, avga imidlertid de rettspsykiatriske sakkyndige i saken en tilleggserklæring. Påtalemyndigheten innga deretter, 26.4.2022, ny anke i saken til gunst for domfelte, jf. straffeprosessloven § 390. Påtalemyndigheten la ned påstand om frifinnelse etter at de psykiatriske sakkyndige fant at tiltalte hadde schizofreni, og at han hadde utviklet en alvorlig psykoselidelse over tid. Det var dermed tvil om hans subjektive skyld.

Lagmannsretten oppfattet anken over skyldspørsmålet til gunst for domfelte, og at påtalemyndigheten samtidig trakk anken over lovanvendelsen og straffutmålingen.

Lagmannsretten mente anken over skyldspørsmålet til gunst for domfelte kunne avgjøres uten ankeforhandling. Lagmannsretten kom frem til at det var tvil om tiltaltes subjektive skyld, og han ble derfor frifunnet for samtlige forhold. De sivile kravene som ble avgjort ved tingrettens dom ble ikke anket, slik at kravet om oppreisningserstatning til de to fornærmede ble stående.

Tiltale om utnyttelse av colombiansk kvinne til tvangsarbeid

Hålogaland lagmannsrett [LH-2020-49755](#), 2020-12-09

En norsk mann ble ved Øst-Finnmark tingrett ([TOSFI-2019-133103](#), 2020-02-13) dømt til fengsel i fem år og åtte måneder for menneskehandel til tvangsarbeid samt seksuallovbrudd. Tiltalen om menneskehandel gjaldt utnyttelse av kvinnen til tvangsarbeid. I perioden august–september 2019 arbeidet kvinnen daglig i omkring 12 timer uten arbeidskontrakt og lønn på hans restaurant, samt utførte blant annet husarbeid hos ham. Hun behersket ikke språket, var ubemidlet, uten noe nettverk, uten kunnskap om norske forhold, og var avhengig av ham for bolig og mat. Han ble også dømt for seksuallovbrudd mot kvinnen (voldtekt). Fornærmede ble tilkjent 175 000 kroner i oppreisningserstatning og 25 000 kroner i erstatning for tapte lønnsinntekter.

I **lagmannsretten** ble tiltalte frifunnet for menneskehandel, jf. straffeloven § 257, og for voldtekt, jf. § 292, jf. § 291. Lagmannsretten fastsatte ikke lit til fornærmedes forklaring om arbeidsforholdene og de seksuelle overgrepene. De arbeidsforholdene som ble lagt til grunn, ble vurdert til å ikke rammes av straffeloven om menneskehandel til tvangsarbeid. Tiltalte ble også frifunnet for kravet om oppreisning, men dømt til å betale erstatning for manglende lønnsutbetalinger. Videre gjaldt saken straffutmåling for overtredelse av straffeloven § 361 om dokumentforfalskning, som var rettskraftig avgjort ved tingrettens dom.

Retten viser til at tiltalte og fornærmede har forklart seg svært forskjellig om forholdene i saken. Hva gjelder frifinnelsen for menneskehandel, legger retten til grunn at fornærmede har arbeidet på tiltaltes restaurant og gjort husarbeid i hjemmet, men i et mindre omfang enn det hun forklarer og uten fysisk tvang av noe slag. Lagmannsretten fester ikke lit til fornærmedes forklaring om at hun ble tvunget til å jobbe lange dager både i huset og i restauranten. De viser til at hennes forklaring om arbeidsinnsatsen i hjemmet og på restauranten fremstår som overdrevet og lite troverdig.

Lagmannsretten finner i lovanvendelsen at det i saken er flere relevante momenter for tvangsarbeid, med referanse til Høyesterett vurdering i den såkalte Gartnerisaken (HR-2017-1124-A). Men retten presiserer at tilstedeværelse av momenter ikke i seg selv er tilstrekkelig til at forholdet rammes av straffebudet. Det må foretas en konkret helhetsvurdering av fornærmedes forhold.

Ved vurderingen av om fornærmede har vært utsatt for tvangsarbeid, må det etter lagmannsrettens syn tas utgangspunkt i bakgrunnen for at fornærmede kom til Norge.

Retten viser til at hun primært kom for å ha et forhold til tiltalte, og at de møtte hverandre på et datingnettsted. Retten viser videre til at kontakten mellom partene var av svært seksuell karakter, at hun hadde en forventning om å ha et forhold, og at tiltalte og fornærmede skulle finne ut av om de passet sammen. Retten beskriver videre at fornærmede kommer fra fattige kår i Colombia, men at det ikke er uvanlig at norske menn finner seg – gjerne en mye yngre – partner fra land med adskillig lavere levestandard enn i Norge. Retten viser til at fornærmede således kom helt frivillig til Norge med håp om et bedre liv.

Videre bemerker lagmannsretten at hun fikk bevege seg fritt, og at hun hadde full tilgang til internett via mobil og PC slik at hun kunne kontakte venner og bekjente. Lagmannsretten legger videre vekt på at arbeidet ikke var spesielt krevende fysisk, at arbeidet fulgte normale arbeidstider, og at hun heller ikke jobbet lenge – kun noen uker.

Lagmannsretten bemerker at det fremstår som klart kritikkverdig og med preg av utnyttelse av tiltalte at han avtalte lav lønn, og at hun arbeidet på restauranten uten arbeidstillatelse. Dette skjedde imidlertid helt frivillig, og på et tidspunkt ba fornærmede om mer arbeid, slik at hun kunne tjene penger for å reise bort. Hun ble forledet ved at hun ble lovet mer arbeid enn hun faktisk fikk utføre. Lagmannsretten bemerker at dette kan være straffbart etter andre straffebestemmelser, men at forholdet i denne saken ikke er tilstrekkelig til at tiltalte skal dømmes for overtredelse av straffeloven § 257. Lagmannsretten konstaterer at fornærmede hadde et lønnskrav, og at hun uten betaling ikke ville komme seg bort fra oppholdsstedet. Hun var således i en presset og vanskelig situasjon, men ikke låst i en slik grad at forholdet rammes av bestemmelsen om tvangsarbeid. Etter en samlet helhetsvurdering finner lagmannsretten dermed at forholdet ikke rammes av straffeloven § 257 første ledd bokstav b.

Av de sivile krav, ble tiltalte i lagmannsretten frifunnet for krav om oppreisning. Lagmannsretten fant derimot grunnlag for å oppstille et personlig ansvar for tiltalte for det utestående lønnskravet. Tiltalte ble dømt til å betale 26 553 kroner til fornærmede. Dommen ble ikke anket.

Tiltale om grov utnyttelse av fire indiske menn til tvangsarbeid

Gulatings lagmannsrett [LG-2019-26808](#), 2019-12-11

En indisk mann og en indisk kvinne (ektefeller) ble dømt til fengsel i hhv. to år og to måneder, og ett år og seks måneder for grov menneskehandel og andre straffbare forhold, se Stavanger tingrett [TSTAV-2018-72212](#), 2019-01-15. Tingretten mente de tiltalte utnyttet fire indiske kokker til tvangsarbeid i ekteparets restaurant.

De fornærmede jobbet sammenhengende som kokk ved restauranten 6–7 dager i uken i inntil 10–12 timer daglig, til en lønn som lå langt under norsk tariff lønn. To av kokkene arbeidet ved restauranten i en periode på ett-ått år, og to i en periode på 3 uker–1,5 mnd. De mottok/skulle motta ca. 5000–8000 kroner pr. måned i lønn, utbetalt i India. Det var etablert et fiktivt lønns- og kontraktssystem overfor arbeiderne og norske myndigheter, og fiktive lønns slipper viste lønnsutbetalinger som ikke hadde funnet sted. Arbeidet til alle de fem fornærmede ble utført under kritikkverdige fysiske arbeidsforhold, herunder lav takhøyde, dårlige lysforhold og mangelfull ventilasjon.

En enstemmig lagmannsrett kom til at de tiltalte måtte frifinnes for å ha utnyttet to av kokkene som hadde jobbet kortest tid i restauranten. Retten mener de ikke hadde vært utsatt for noen innlåsnings effekt, ei heller tvang eller press.

Det forelå imidlertid dissens ved vurderingen som gjaldt to av de fornærmede som hadde jobbet lengst. Et bestemmende mindretall (to fagdommere og en meddommer) mente de tiltalte måtte frifinnes for menneskehandel også når det gjaldt disse to kokkene. Mindretallet mente de fornærmede ikke befant seg i en "sårbar situasjon" som tvang dem eller presset dem til å bli stående i arbeidsforholdet ved restauranten. Etter mindretallets syn hadde saksforholdet "klare likhetstrekk med tilfeller av sosial dumping som kan knyttes til arbeidsinnvandring eller kortvarige arbeidskontrakter hvor utenlandske arbeidstakere får vesentlig dårligere lønns- og arbeidsvilkår enn norske arbeidstakere." Mindretallet kom til at "det ikke er ført bevis for en slik grad av utnyttelse av en sårbar situasjon som loven krever, verken i India eller i Norge, at de fornærmede ikke hadde annet realistisk valg enn å arbeide ved restauranten." Mindretallet vurderte således at begge de fornærmede hadde "en reell valgadgang med hensyn til å komme seg ut av arbeidsforholdet", og at "alternativene fremstod verken objektivt eller subjektivt som uforholdsmessig byrdefulle å velge."

Lagmannsrettens flertall sluttet seg til tingrettens vurderinger som la til grunn at de tiltalte hadde begått lovbrudd om dokumentforfalskning og diverse brudd på arbeidsmiljøloven og utlendingsloven. De ble dømt til fengsel i hhv. 120 og 60 dager.

Selv om det indiske paret ble frifunnet for menneskehandel ved tvangsarbeid, ble de dømt de til å betale til sammen 800.000 kroner i erstatning til de to kokkene som var ansatt i restauranten lengst. De ble også dømt til å betale til sammen 45.000 kroner i oppreisning til disse to. Dommen ble ikke anket.

Tiltale om grov utnyttelse av norsk mann til tvangsarbeid

Hålogaland lagmannsrett [LH-2018-126659](#), 2018-12-18

Saken gjaldt tiltale for en lang rekke overtredelser av næringslovgivningen i forbindelse med tiltaltes drift av ulike selskaper innenfor bygge- og konsulentbransjen. Han var i en dom fra 2014 for tilsvarende forhold fradømt retten til å drive næringsvirksomhet for en periode på tre år. På bakgrunn av at tiltalte hadde fått en sårbar person med rus- og psykiatriproblemer til å påta seg verv i selskapene, var han også tiltalt for grov menneskehandel, subsidiært grovt bedrageri. Det var bare for dette tiltalepunktet at skyldspørsmålet sto til behandling for lagmannsretten. Resultatet ble at han på dette punkt ble dømt for grovt bedrageri.

Etter lagmannsrettens vurdering hadde ikke fornærmede vært utsatt for tvangsarbeid som kunne gi grunnlag for domfellelse for menneskehandel. Lagmannsretten viser til HR-2017-1124-A (Gartneri-saken) avsnitt 25, der Høyesterett skriver hva som skal regnes som tvangsarbeid. På denne bakgrunn mener lagmannsretten at det ikke er riktig å si at fornærmede ble utsatt for tvangsarbeid i lovens forstand. Retten viser til at fornærmede lenge ønsket å fortsette i de rollene han hadde fått i de aktuelle selskapene. Etter hvert ble

situasjonen mer ubehagelig for ham, slik at han vurderte å trekke seg ut, men det kan ikke legges til grunn at det var uforholdsmessig byrdefullt for ham å gjøre det. Retten vektlegger også at da fornærmede ville trekke seg ut av selskapene, var hans situasjon slik at han fikk hjelp til å gjøre det. Lagmannsretten tilføyer at fornærmedes psykiske helse og rusmisbruk ikke i seg selv i en sak som dette gir grunnlag for å si at han ble utsatt for tvangsarbeid. Samlet straff for svært omfattende overtredelser av næringslovgivningen ble fastsatt til fengsel i 4 år. Tiltalte ble også idømt næringsforbud for alltid og inndragning av utbytte med 4 millioner kroner. Saksgang: Nord-Troms tingrett TNHER-2018-14188. Anke til Høyesterett ikke tillatt fremmet, HR-2019-454-U.

Tiltale om utnyttelse av vietnamesiske menn og kvinner (sesongarbeidere) til tvangsarbeid

Borgarting lagmannsrett [LB-2016-154917](#), 2017-06-30

En norsk mann ble i Eiker, Modum og Sigdal tingrett ([TEMSE-2015-105939](#), 2016-3-15) dømt til fengsel i fem år for å ha utnyttet en rekke ansatte til tvangsarbeid. Han fungerte som mellommann mellom vietnamesiske sesongarbeidere og norske gårdseiere. Retten fant at forholdet kvalifiserte til grov menneskehandel. I ankebehandlingen i Borgarting lagmannsrett ble han frifunnet for tvangsarbeid, men dømt for medvirkning til skatteunndragelse og grov selvvask. Dommen er en jurykjennelse og frifinnelsen for menneskehandel er derfor ikke nærmere begrunnet. Dommen ble ikke anket.

Tiltale om utnyttelse av filippinske kvinner (au pairer) til tvangsarbeid

Borgarting lagmannsrett [LB-2014-9300-1](#), 2014-12-08

I sak om tiltale for overtredelse av straffeloven § 224 første ledd bokstav b (tvangsarbeid) fant lagmannsretten etter en konkret vurdering at au pairene hadde mulighet til frivillig å komme seg ut av arbeidsforholdet. De tiltalte ble frifunnet. Ved tingrettens dom var de tiltalte rettskraftig dømt for overtredelse av utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav a. Straffen ble fastsatt til betinget fengsel i 21 dager for den ene tiltalte og betinget fengsel i 24 dager samt en bot på 10 000 kroner for den andre tiltalte. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2013-63097

Tiltale om utnyttelse av nigeriansk kvinne til prostitusjon

Borgarting lagmannsrett [LB-2013-100192](#), 2013-09-16

Nigeriansk kvinne ble frifunnet for tiltale om menneskehandel. Det var ikke ført bevis for at fornærmede var et offer for menneskehandel, at tiltalte var kjent med en eventuell menneskehandel, eller at hun hadde vært "mottaker" av fornærmede eller medvirket på annen måte. Kvinnen ble også frifunnet for tiltalen om heleri/ hvitvasking. Den prostituertes betaling av egne inntekter fra prostitusjon til den som fremmet prostitusjonen kunne ikke rammes av straffebestemmelsen om heleri/hvitvasking, og bevissituasjonen i saken var for uklar. Det forelå ingen forklaringer fra de medprostituerte. Det ble ikke funnet bevist at fornærmede i saken var "i en sårbar situasjon". Saksgang: Oslo tingrett [TOSLO-2012-63420](#). Anke til Høyesterett over saksbehandling tillatt fremmet, deretter forkastet, se dom [HR-2014-471-A](#).

Saken er del av det såkalte Benin-komplekset: Den første dommen i saken (Oslo tingrett 10- 018699MEDOTIR/ 032010, 2010-10-22 – dom ligger ikke på Lovdata) ble opphevet av lagmannsretten. Den nigerianske kvinnen ble her dømt til fengsel i ni måneder for menneskehandel. Tingretten viser til at hun tok imot og utnyttet en nigeriansk kvinne til prostitusjon i en leilighet i Oslo, der det bodde flere prostituerte fra før. Den fornærmede

kvinnen hadde tidligere vært prostituert i Spania for å betale gjeld til bakmenn (for transport fra Nigeria til Spania to år tidligere). Før avreise fra Nigeria hadde den fornærmede gjennomgått et voodoo-rituale, med forpliktelse til å betale gjelden. Hun ble utstyrt med flybillett og falske identitetspapirer for å reise videre til Norge, tatt imot i Oslo og instruert om å prostituere seg ute for å betale for opphold i leiligheten og til bakmenn. Dommen ble ikke forkynt for tiltalte før august 2011, og etter anke opphevet lagmannsretten dommen. Saken ble behandlet på nytt i tingretten, der tiltalte ble dømt til fengsel i to år og tre måneder for menneskehandel.

Tiltale om utnyttelse av norsk kvinne til seksuelle handlinger

Borgarting lagmannsrett [LB-2011-157920](#), 2012-11-02

Oslo statsadvokatembeter tok 21.9.2010 ut tiltale om menneskehandel og flere seksuallovbrudd. En politibetjent på et lensmannskontor oppsøkte i 2002 en 15 år gammel jente på en datingside på internett og innledet et seksuelt forhold. Jenta var i en sårbar situasjon, hun hadde psykiske problemer og manglende støtte og problemer hjemme. Tiltalen om menneskehandel gjaldt et forhold fra 2009, der han påtok seg å bistå jenta med å få orden på hennes økonomi og lånte henne penger som ble avtalt tilbakeført ved at han via webkamera overvar jenta ha seksuell omgang med sin kjæreste og mottok andre seksualiserte bilder og lydfiler som han lagret på sin pc. Tiltalen gjaldt også flere andre forhold, blant annet besittelse av overgrepsmateriale mot barn.

Han ble frikjent for menneskehandel i tingretten (Moss tingrett TMOSS-2010-153306), men ble dømt til fengsel i to år for andre seksualforbrytelser. Han tapte også retten til å inneha stilling i politiet i fremtiden. Anken til lagmannsretten gjaldt blant annet frifinnelsen for menneskehandel. Lagmannsretten kan ikke se at tiltalte satte henne i en situasjon hvor hun ikke hadde noe reelt og akseptabelt valg, selv om man tar hensyn til at hun hadde psykiske problemer. Retten kan heller ikke se at tiltalte hadde grunn til å tro at fornærmede følte at hun ikke hadde noe reelt handlingsalternativ. Lagmannsretten vurderte således at tiltalte ikke misbrakte fornærmedes sårbare situasjon til å få overført lyd og bilder av henne i seksuelle situasjoner. Lagmannsretten drøfter saksforholdet nærmere opp mot rettspraksis knyttet til tilbyder- og mottakersiden i menneskehandelen. Saksgang: Anke til Høyesterett over straffekravet ikke tillatt fremmet, HR-2013-194-U.

Tiltale om utnyttelse av bulgarsk kvinne til prostitusjon

Borgarting lagmannsrett [LB-2008-121543-2](#), 2009-01-21

En tyrkisk mann ble i Oslo tingrett ([TOSLO-2007-189373](#)) dømt til fengsel i to år og syv måneder for menneskehandel, hallikvirksomhet, og trusler. Tingretten viser til at han i september 2006 i Bulgaria misbrakte kvinnens sårbare situasjon ved at han tilbød henne å låne penger til en abort mot at hun og søsteren skulle reise til Norge for å jobbe som prostituerte. Han besørget deretter transport fra Bulgaria til Norge, samt mottak og innlosjering i Oslo. Han førte kontroll med hennes bevegelser og prostitusjon og mottok utbyttet fra hennes prostitusjon. Kvinnen ble tilkjent 150 000 kroner i oppreisningserstatning. I lagmannsretten ble han frifunnet for menneskehandel, men domfelt for hallikvirksomhet. Retten drøfter nærmere hallikbestemmelsen og straffenivå i slike saker, samt forståelsen av straffeloven § 60 a om organisert kriminalitet. Tiltalte ble også frifunnet for krav om oppreisning. Lagmannsretten opprettholder straffen på to år og syv måneder. Dommen omfatter også flere andre tiltalte personer for hallikvirksomhet og andre forhold.

● Frifinnelsesdommer – Tingretten

Tiltale om utnyttelse av rumensk mindreårig jente til prostitusjon

Hedmarken tingrett [THEDM-2020-52736](#), 2020-12-03

En kvinne og to menn fra Romania ble i Hedmarken tingrett frifunnet for tiltale om å ha medvirket til å utnytte og/eller forlede en mindreårig rumensk jente til prostitusjon i Norge. Fornærmede var voksen under rettsforhandlingene, men mindreårig i tiltaleperioden (16 år). To av de tre tiltalte (en mann og en kvinne) ble dømt henholdsvis til fengsel i ett år og fengsel i fire måneder for å ha fremmet andres prostitusjon, jf. straffeloven § 315 første ledd bokstav a. Den tredje tiltalte (en mann) ble frifunnet for kravet om straff.

Fornærmede vokste opp under svært fattigslige kår i Romania. Hun har beskrevet en utrygg oppvekst med alkohol, vold og psykiske problemer, samt traumatiske seksuelle opplevelser i ungdomsårene. Hun begynte som 15-åring å prostituere seg for å skaffe mat og klær til familien. Den ene mannlige tiltalte vokste opp i samme nabolag som fornærmede, men de hadde først kontakt i 2016 via Facebook, og senere i 2018 da tiltalte kontaktet fornærmede via en nettside der hun tilbød salg av seksuelle tjenester. De innledet etter hvert et forhold og reiste til Norge i mai 2018, etter at fornærmedes mor ga samtykke til at jenta kunne reise til utlandet under mannens omsorg. De ble mottatt og innlosjert av den kvinnelige tiltalte, som jobbet som prostituert i Norge.

Retten mener etter bevisførselen at fornærmede ikke har blitt forledet til prostitusjon slik det er uttrykt i forarbeidene. Fornærmede både visste og ønsket å reise til Norge for å prostituere seg. Kjernespoørsmålet for retten er dermed om hun i lovens forstand har blitt utnyttet, herunder om noen av de tiltalte har brukt fornærmede til å oppnå en fordel for seg selv.

Retten presiserer at det har fremkommet opplysninger som kan trekke i retning av at de to hovedtiltalte skulle ha utbytte av fornærmedes prostitusjonsvirksomhet. Retten finner det imidlertid ikke bevist utover rimelig tvil at de hadde en plan om å oppnå en økonomisk fordel av fornærmedes prostitusjonsvirksomhet. Retten fant heller ikke at de tiltalte har brukt fornærmede til å oppnå annen form for fordel.

Etter en samlet vurdering finner tingretten således at det ikke er tilstrekkelig bevis for at de tiltalte handlet med forsett om utnyttelse, altså at de tiltalte skulle oppnå en fordel for seg selv og dermed hadde utnyttet fornærmede til prostitusjon.

Frifinnelsen for menneskehandel ble anket av påtalemyndigheten til Eidsivating lagmannsrett. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet og lovanvendelsen for post I (grov menneskehandel), og bevisbedømmelsen under straffespørsmålet for post II (hallikvirksomhet) og straffutmålingen. Ved lagmannsrettens beslutning av 2021-01-11 ble anken henvist til ankeforhandling. Anken ble imidlertid trukket 2021-11-05 som følge av at lagmannsretten i Bucuresti avsto påtalemyndighetens begjæring om midlertidig overlevering av en av de tiltalte som sonet en dom i Romania. Den tiltaltes forklaring ble vurdert som svært sentral og saken mot de to andre tiltalte ikke tilstrekkelig opplyst uten hans forklaring. Dommen i Hedmarken tingrett er således rettskraftig.

Tiltale om utnyttelse av norsk kvinne til seksuelle formål

Stavanger tingrett [TSTAV-2019-175998](#), 2020-02-21

En norsk mann ble dømt til fengsel i to år og ti måneder for seksualforbrytelser, men frifunnet for menneskehandel. Tiltalen for menneskehandel gjaldt at tiltalte ved misbruk av kvinnens sårbare situasjon eller annen utilbørlig atferd, utnyttet eller forledet kvinnen

til seksuelle ytelser. Tiltalte manipulerte henne til å tro at de var kjærester. Kvinnen var i en sårbar situasjon fordi hun er lettere psykisk utviklingshemmet og i et undermaktsforhold til tiltalte. Flertallet i tingretten mente fornærmede hadde reelle handlingsalternativer og kunne avslutte forholdet til tiltalte.

Frifinnelsen for menneskehandel ble anket av påtalemyndigheten. I beslutning fra Gulating lagmannsrett ble anken nektet fremmet ([LG-2020-40723](#), 2020-04-28). Frifinnelsen for menneskehandel i tingretten ble følgelig rettskraftig avgjort, mens domfellelsen for seksualforbrytelser ble ankebehandlet i lagmannsretten.

Domfellelsen for seksualforbrytelser gjaldt ved seksuell omgang å ha utnyttet fornærmedes psykiske utviklingshemming (misbruk av overmaktsforhold og lignende), seksuell omgang med barn under 16 år og besittelse av fremstillinger som seksualiserer barn. I kjennelse fra Høyesterett ([HR-2020-1459-U](#), 2020-07-10) ble lagmannsrettens beslutning om å nekte anke fra siktede hva gjaldt spørsmålet om han forsettlig hadde gjort seg skyldig i seksuell utnyttelse av fornærmede opphevet. I Gulating lagmannsrett ([LG-2020-104338](#), 2021-03-09) ble tingrettens dom opprettholdt og straffen skjerpet til tre år og to måneders fengsel. Kvinnen ble tilkjent 150 000 kroner i oppreisningserstatning.

Tiltale om utnyttelse av nigeriansk kvinne til prostitusjon

Oslo tingrett [TOSLO-2016-163191](#), 2017-03-10

En kvinne og en mann fra Nigeria ble frifunnet for tiltale om menneskehandel til prostitusjon av en ung kvinne. Retten mente det var ikke ført bevis for at de ved noen av de nevnte virkemidlene i straffebestemmelsen hadde hatt befatning med hennes prostitusjon, eller at de hadde mottatt noe utbytte fra denne. Det ble også frifinnelse for subsidiær tiltale om hallikvirksomhet. Dommen ble ikke anket.

Tiltale om utnyttelse av tre menn (fra Bangladesh og Sri Lanka) til tvangsarbeid

Bergen tingrett [TBERG-2015-164820-3](#), 2016-06-07

En mann fra Sri Lanka var tiltalt for å ha utnyttet tre menn innen renhold. Den tiltalte var eier av en renholdsbedrift. En rekke ansatte var hentet inn fra utlandet og jobbet svært lange arbeidsdager under kummerlige forhold. To av de fornærmede (fra hhv. Bangladesh og Sri Lanka) hadde endelig avslag på søknad om asyl. Den tredje var tiltaltes bror fra Sri Lanka, han hadde bosettingstillatelse i Norge og stod i et avhengighetsforhold til tiltalte på grunn av nedsatt funksjonsevne. Retten mente det var tvilsomt om forholdet kunne regnes som noen særlig sårbar situasjon. De fornærmede kom frivillig til Norge for å arbeide her og var ikke kontrollert av arbeidsgiver utenom arbeidstiden. Retten fant heller ikke at det forelå tvangsarbeid. Tiltalte ble frifunnet for menneskehandel, men ble dømt til tre år og to måneders fengsel for økonomisk kriminalitet og arbeidsmarkeds kriminalitet. Erstatningskrav fra de fornærmede ble ikke tatt til følge da kravene ble ansett reproberte. De skulle ikke hatt gyldig arbeidstillatelse, og kunne ikke lovlig tjene penger i Norge. Dommen ble ikke anket.

Notater

2.7 Annen relevant rettspraksis – utilbørlig utnyttelse etter utlendingsloven § 108

Vi har kun tatt med to eksempler knyttet til utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav b om formidling av arbeid eller bolig for en utlending, når forholdet innebærer en utilbørlig utnyttelse av utlendingens situasjon.

Høyesterett [HR-2015-2225-A - Rt-2015-1217](#), 2015-11-05

Utilbørlig utnyttelse etter utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav b

Straffen for overtredelse av utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav b ble fastsatt til fengsel i ni måneder for hver av to tiltalte. De hadde mot økonomisk vederlag bistått sykepleiere fra Filippinene med forskjellige tjenester, herunder å skaffe dem arbeid ved Oslo universitetssykehus og til utferdigelse av dokumenter. Fremleie av boliger til sykepleierne ble ikke ansett for å rammes av forbudet mot formidling av bolig. Som følge av vederlagenes størrelse sett i sammenheng med den økonomiske ufrihet og usikkerhet arrangementet innebar for sykepleierne, var lovens vilkår om utilbørlig utnyttelse tilfredsstilt. Inndragningsbeløp overfor de to tiltalte ble begrenset til utbytte som oversteg det vederlag som kunne kreves uten å bli rammet av straffebudet. Helseforetaket hvor tre av sykepleierne var ansatt som følge av de tiltaltes mellomkomst, ble ansett for å ha handlet grovt uaktsomt, og ilagt foretaksstraff på en million kroner. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO- 2012-206402 – Borgarting lagmannsrett [LB-2014-4137](#).

Nedre Romerike tingrett [TNERO-2010-164058](#), 2011-04-29

Bruk av ulovlig arbeidskraft etter utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav a

Frifinnelse for utilbørlig utnyttelse etter utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav b

En mann ble dømt til fengsel i åtte måneder for forsettlig bruk av arbeidskraften til fem ulovlige arbeidere over en periode på om lag ti måneder, for forsettlig bruk av en ulovlig arbeider ved ett enkelttilfelle og for grov uaktsom bruk av en ulovlig arbeider ved enkelttilfeller i en tidsperiode på ca. en måned, jf. utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav a. I tillegg ble det utmålt straff for medvirkning til at fire av arbeiderne oppholdt seg ulovlig i landet i en periode på ca. ti måneder, jf. utlendingsloven § 108 annet ledd bokstav a. Tiltalte ble også dømt til å tåle inndragning med 668.800 kroner. Tiltalte ble frifunnet for overtredelse av utlendingsloven § 108 tredje ledd bokstav b. Retten viste til at bestemmelsen etter ordlyden straffer formidlingen av bolig eller arbeid. Den som selv leier ut eller har en utlending ulovlig i arbeid kan ikke straffes etter bestemmelsen. Idet tiltalte hadde hatt personene i arbeid i egne butikker og latt dem ha opphold i leiligheter/rom han selv disponerte, hadde han ikke overtrådt de objektive vilkårene i straffebudet.

Notater

Utlendingssaker

Høyesterett [HR-2016-1051-A](#), 2016-05-18

En somalisk kvinne som hadde fått asyl i Ungarn, reiste videre til Norge og søkte asyl her. Søknaden ble avslått uten realitetsbehandling etter utlendingsloven § 32 første ledd bokstav a. Høyesterett viste til at presumsjonen om at det første ankomstlandet ville oppfylle sine forpliktelser etter EMK og Dublin-regelverket kunne motbevises. Norske domstoler må derfor behandle substansen i en anførsel om brudd på EMK artikkel 3 ved retur til et annet Dublin-land så bredt og grundig som nødvendig for å ta stilling til om anførselen fører frem. I den konkrete saken, hvor det var anført for lagmannsretten at hun ikke ville få nødvendig helsehjelp og bistand i Ungarn, tilfredsstilte lagmannsrettens begrunnelse de krav til bredde og dybde som EMK stiller for å kunne konkludere med at retur til Ungarn ikke ville bryte EMK artikkel 3. Anken over lagmannsrettens frifinnende dom ble forkastet. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2014-52937 – Borgarting lagmannsrett [LB-2014-180734](#).

Borgarting lagmannsrett [LB-2015-82734](#), 2016-04-18

En rumensk kvinne som hadde vært utsatt for menneskehandel, fikk avslag på søknad om asyl. I motsetning til tingretten, kom lagmannsretten til at Utlendingsnemndas vedtak var gyldig. Også vedtaket om å nekte opphold på humanitært grunnlag etter utlendingsloven § 38, jf. utlendingsforskriften § 8-4 annet ledd, var gyldig. Kvinnen ble fritatt for kostnadsansvaret, idet saken på et punkt først ble bevismessig avklart for lagmannsretten. Saksgang: Oslo tingrett TOSLO-2014-153441. Anke til Høyesterett over dom ikke tillatt fremmet, HR-2016-1382-U. Anke til Høyesterett over kjennelse hevet, HR-2016-1383-U.

Borgarting lagmannsrett [LB-2013-161414](#), 2014-07-10

Asylsøkeren gjorde gjeldende at hun som tidligere prostituert risikerte forfølgelse fra sin bakmann ved retur til Nigeria. Lagmannsretten fant etter en konkret vurdering at det ikke forelå en velbegrunnet frykt for forfølgelse, jf. utlendingsloven 28 første ledd bokstav a. Det forelå heller ingen velbegrunnet frykt for at datteren på fire år ville bli kjønnslemlestet ved retur.

Oslo tingrett [TOSLO-2017-153411](#), 2018-04-03

Saken gjaldt gyldigheten av UNEs vedtak om ikke å omgjøre et vedtak om avslag på oppholdstillatelse i medhold av utlendingsloven § 38, jf. utlendingsforskriften § 8-4 annet ledd. Hovedproblemstillingen for retten var om saksøker, på grunn av sine politiforklaringer knyttet til menneskehandel, befant seg i en like vanskelig situasjon som en utlending som har avgitt forklaringer i en rettssak hvor det er tatt ut tiltale. Retten svarte benektende på dette spørsmålet. Staten ble etter dette frifunnet.

Uttalelse fra Sivilombudsmannen [SOM-2011-3068](#), 2013-01-08

Uttalelsen gjelder plikten til å avklare om klageren var offer for menneskehandel. Saken gjelder Utlendingsnemndas avgjørelse om å avslå søknaden om beskyttelse (asyl) i Norge, og om ikke å innvilge oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Den reiser særlig spørsmål om plikten til å avklare om klageren, som var enslig mindreårig da han ankom Norge, var utsatt for menneskehandel. Da saken ble avgjort av nemnda, var klagerens mulige status som offer for menneskehandel ikke tilstrekkelig utredet. Utlendingsmyndighetene burde i det minste ha undersøkt hvordan hans politianmeldelse var blitt håndtert.

Notater

Dommer fra Den europeiske menneskerettsdomstolen

Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD) behandler klager fra enkeltpersoner og avgjør om staten har krenket deres rettigheter etter Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK). Se norsk oversettelse av konvensjonen på Lovdata [her](#).

Se også EMDs plattform for kunnskapsdeling (ECHR-KS) [her](#), og Europarådets nettside om rettspraksis fra EMD om menneskehandel [her](#). Avgjørelser fra EMD er av stor betydning for norsk rettsanvendelse. EMD-avgjørelser mot Norge er direkte bindende. Domstolen har foreløpig ikke behandlet saker mot Norge som gjelder menneskehandel.

KOM har kun omtalt dommer som gjelder menneskehandel under **EMK artikkel 4** om forbud mot slaveri og tvangsarbeid. Du finner lenke til EMDs HUDOC database under sammendragene, der saken kan søkes opp. Der Lovdata har skrevet sammenfatning av avgjørelsene, oppgis lenken til det norske sammendraget på Lovdata Pro.

4.1 Krenkelse av EMK artikkel 4 om slaveri og tvangsarbeid

EMD har funnet krenkelse av EMK artikkel 4 om forbud mot slaveri og tvangsarbeid i flere saker, blant annet:

- Case of I.C. v. the Republic of Moldova, 2025-02-27
- Case of F.M. and Others v. Russia, 2024-12-10
- Case of B.B. v. Slovakia, 2024-10-24
- Case of T.V. v. Spain, 2024-10-10
- Case of Krachunova v. Bulgaria, 2023-11-28
- Case of Zoletic and Others v. Azerbaijan, 2021-10-07
- Case of V.C.L. and A.N. v. the United Kingdom, 2021-02-16
- Case of T.I. and Others v. Greece, 2019-07-18
- Case of S.M. v. Croatia, 2018-07-19, og dom i storkammer 2020-06-25
- Case of Chowdury and others v. Greece, 2017-03-30
- Case of L.E. v. Greece, 2016-01-21
- Case of C.N. v. United Kingdom, 2013-02-13
- Case of C.N. and V. v. France, 2013-01-11
- Case of Rantsev v. Cyprus and Russia, 2010-01-07
- Case of Siliadin c. France, 2005-07-26

EMD uttaler at det ikke er nødvendig å spesifisere om menneskehandel i lys av dagens forhold, rangerer under bestemmelsens første ledd (forbud mot slaveri eller trelldom) eller andre ledd (forbud mot tvangsarbeid eller påtvunget arbeid). Domstolen viser til at menneskehandel, slik begrepet er definert i Palermo-protokollen artikkel 3 og Europarådskonvensjonen artikkel 4, i seg selv faller innenfor rammen av EMK artikkel 4 om forbud mot slaveri og tvangsarbeid.

EMD behandler særlig i disse dommene statenes **positive forpliktelser** etter artikkel 4, herunder praktisk og effektiv beskyttelse av ofre eller antatte ofres rettigheter, og prosessuelle forpliktelser til å etterforske potensielle tilfeller av menneskehandel.

Nedenfor er sammendrag av de 11 nyeste dommene, samt av Rantsev-dommen fra 2010, der EMD første gang drøfter artikkel 4 i lys av internasjonale konvensjoner om menneskehandel. Vi har også inkludert en relevant dom der EMD konkluderte med at det ikke forelå krenkelse av artikkel 4 om slaveri.

Case of I.C. v. the Republic of Moldova, Application no. 36436/22, 2025-02-27

Saken gjelder:

En moldovsk kvinne med intellektuell funksjonsnedsettelse anførte at hun hadde blitt tvunget til å arbeide uten lønn og utsatt for seksuelle overgrep etter at hun ble flyttet fra offentlig omsorg til en gård.

Klageren ble forlatt ved fødselen og har ingen kjente slektninger. Hun hadde vært under statlig omsorg i 24 år, frem til et par i 2013 tok henne med til sin gård. Paret kontaktet den nevropsykiatriske institusjonen der hun bodde og forklarte at hun ville være en passende "brud" for en av deres ansatte. Hun var blitt fratatt rettslig handleevne i 2011, og flyttingen skjedde som del av en "deinstitusjonaliseringsprosedyre". Kvinnen rømte etter fem år, og med hjelp fra en ideell organisasjon anmeldte hun paret som eide gården til politiet, både for manglende betaling for arbeidet hun utførte der og for at mannen i paret hadde voldtatt og seksuelt misbrukt henne.

Den påfølgende rettsprosessen førte til at paret ble frikjent. Domstolene mente det ikke fantes bevis for at klageren hadde blitt truet eller tvunget til å arbeide. De mente hun hadde oppholdt seg på gården lovlig og kunne dra når hun ønsket. Eventuelle tvister om lønn ble ansett som et sivilt spørsmål. De fant heller ikke bevis for at klageren hadde blitt seksuelt misbrukt. Domstolene viste blant annet at de ikke trodde hun hadde hatt seksuell omgang med mannen, fordi han ikke hadde en seksuelt overførbart sykdom, mens hun hadde det.

For EMD anførte klageren at hun var blitt overført fra statlig omsorg og plassert hos en familie, der hun ble tvunget til å arbeide uten betaling. Hun anførte videre at etterforskningen av hennes påstander om arbeidsutnyttelse, voldtekt og seksuelle overgrep hadde vært ineffektiv, og at en grundig etterforskning var blitt hindret på grunn av stigma mot kvinner med intellektuell funksjonsnedsettelse.

Hovedpunkter fra dommen:

EMD mener klageren hadde fremmet en troverdig påstand, støttet av opplysninger om ("prima facie evidence of") menneskehandel og/eller slaveri. Hennes funksjonsnedsettelse, kjønn og institusjonalisering gjorde henne særlig sårbar. Myndighetene unnlot å vurdere risikoen da paret ba om en kvinne til arbeid og som "brud", og hun ble ikke fulgt opp av sosialtjenesten. Paret som drev gården hadde valgt henne ut ("rekruttert") på institusjonen som husmor ("housewife") for en annen ansatt, og de hadde brukt subtile former for tvang for å få henne til å utføre ulike oppgaver i bytte mot mat og husly. Etterforskningen var mangelfull og tok ikke hensyn til hennes sårbarhet.

Domstolen bemerket at Moldova hadde lover som forbød menneskehandel, slaveri og tvangsarbeid, og som kriminaliserte seksuell vold. Selv om straffelovgivningen var tilstrekkelig, hadde det juridiske og administrative rammeverket for å flytte personer med intellektuell funksjonsnedsettelse som var fratatt rettslig handleevne fra statlig omsorg betydelige mangler, særlig på grunn av fravær av støttetjenester og tilstrekkelig tilsyn. I klagerens tilfelle hadde dette ført til at myndighetene unnlot å iverksette tiltak for å beskytte henne og/eller tilstrekkelig etterforske hennes påstander, både når det gjaldt arbeidsutnyttelsen og voldtekten.

Det ble særlig påpekt at ingen risikovurdering ble gjennomført da paret kontaktet institusjonen med en eksplisitt forespørsel om en kvinne til arbeid på gården og/eller som husmor eller brud for en ansatt. En slik forespørsel burde ha vært et klart varsel for myndighetene. Det fantes heller ingen bevis for at klageren senere ble fulgt opp og støttet av sosialtjenesten, bortsett fra ett enkelt besøk fra en sosialarbeider og sporadiske møter i den lokale landsbyen. Denne situasjonen førte til ytterligere isolasjon for klageren. Domstolen mente myndighetene under slike omstendigheter måtte ha vært klar over at klageren var i reell eller umiddelbar fare for å bli utsatt for menneskehandel eller utnyttelse, men de unnlot å iverksette beskyttelsestiltak, i strid med artikkel 4 i EMK om forbud mot slaveri og tvangsarbeid.

EMD fant videre at påtalemyndighetens håndtering av saken var preget av flere alvorlige mangler, særlig en unnlattelse av å følge opp åpenbare etterforskningsspor. De gjorde ingen forsøk på å undersøke institusjonens rolle i å legge til rette for klagerens plassering. De tok heller ikke opp sosialtjenestens svikt i å følge opp hennes situasjon etterpå. Domstolen påpeker videre at de ikke hadde tatt hensyn til hennes sårbarhet, inkludert å finne ut om hun hadde fått oppnevnt en verge eller hatt tilgang til et støttenettverk eller fellesskapstjenester under oppholdet på gården. Dermed ble det ikke tatt hensyn til det tvangspregede miljøet hun befant seg i og det faktum at hennes intellektuelle funksjonsnedsettelse reduserte hennes evne til å vurdere valgene hun hadde. Domstolen påpeker at det heller ikke ser ut til at etterforskningen vurderte de alternative lovbruddene slaveri ("servitude") eller tvangsarbeid, som var spesifikke lovbrudd, adskilt fra

menneskehandel og utnyttelse. Domstolen mente, uten å ta stilling til de tiltaltes skyld, at myndighetene hadde sviktet i å gi en tilstrekkelig prosessuell respons på den troverdige påstanden og prima facie-bevisene for at klageren hadde vært utsatt for behandling i strid med artikkel 4 i konvensjonen.

Domstolen fastslår at heller ikke straffelovens bestemmelser om voldtekt og seksuelle overgrep hadde blitt anvendt i praksis gjennom effektiv etterforskning og påtale, slik som kreves etter artikkel 3 (forbud mot umenneskelig eller nedverdiggende behandling) og artikkel 8 (rett til respekt for privat- og familieliv).

Domstolen fastslår også at myndighetene klart hadde hatt en diskriminerende holdning overfor klageren som kvinne med intellektuell funksjonsnedsettelse. Myndighetene hadde særlig ikke tatt tilstrekkelig hensyn til hennes sårbarhet, på grunn av kjønn, funksjonsnedsettelse og institusjonalisering, når de tolket hennes opplevelse av det hun hadde vært utsatt for. De hadde dermed unnlatt å gi de nødvendige prosessuelle tilpasningene ("reasonable accommodation") som kunne ha gitt henne mulighet til å oppnå rettferdighet. Det hadde således vært brudd på artikkel 14 (forbud mot diskriminering), sammen med artiklene 3, 4 og 8.

EMD fastslår følgelig enstemmig brudd på artikkel 3, 4, 8 og 14 i konvensjonen. Moldova ble videre dømt til å betale oppreisning til kvinnen på 35 000 euro.

Dommen ble avsagt enstemmig av Domstolens 5. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of F.M. and Others v. Russia, Application nos. 71671/16 and 40190, 2024-12-10

Saken gjelder:

Tre kasakhiske og to usbekiske statsborgere, alle kvinner, anførte å ha blitt utsatt for menneskehandel for arbeidsutnyttelse i butikker eid av russiske statsborgere i Moskva. De skal ha blitt utsatt for menneskehandel i perioden mellom 2002 og 2016, og oppholdene varte fra flere måneder til ti år. En av dem var mindreårig da hun kom til Russland, hun var foreldreløs og kom sammen med søsteren sin.

Ved ankomst til Russland ble ID-dokumentene deres tatt fra dem. De arbeidet ekstremt lange dager, angivelig fra kl. 06 til kl. 02, uten fridager. Arbeidet var tungt, inkludert bæring av tunge lass. De fikk ingen arbeidskontrakter, deres status som utenlandske migrantarbeidere ble ikke regulert, og lovede lønninger ble ikke utbetalt. Når de krevde lønn, skal de ha blitt slått eller lovet at lønnen ble spart opp og ville bli utbetalt samlet ved arbeidsforholdets slutt.

Klagerne fikk ikke lov til å forlate butikkene, ble tvunget til å sove på gulvet i lagerrommene og fikk kun bedrevet mat. De ble tvunget til å drikke alkohol. De fikk ikke snakke med hverandre og ble holdt under konstant overvåkning av en medarbeider og via videokameraer. Kontroll ble opprettholdt gjennom vold. De fikk ikke lov til å snakke med kunder. Kontakt med familiene var forbudt, bortsett fra sjeldne samtaler på høyttaler under streng overvåkning.

Noen av klagerne rapporterte at fingrene deres ble brukket, håret revet ut, at de ble slått og sparket, og slått i hodet og over hele kroppen med tunge gjenstander eller med et grillspyd. Arbeidere ble også tvunget til å slå hverandre foran eierne. Den fysiske og psykiske belastningen var enorm.

Klagerne ble voldtatt av mannlige medarbeidere etter ordre fra butikkeierne. En av kvinnene ble gravid og tvunget av eierne til å ta abort til tross for at leger frarådet det. Hun ble fortalt

at hun måtte betale kostnaden for inngrepet ved å arbeide. En annen måtte føde i butikken da hun ble gravid. En tredje kvinne fødte to barn i fangenskap. En fjerde kvinne fødte et barn unnfanget ved voldtekt etter at hun kom tilbake til Kasakhstan. Ifølge klagerne tok butikkeierne barna fra kvinnene, registrerte noen som sine egne, mens andre forsvant.

Flere av opplysningene ble bekreftet av andre personer som angivelig hadde vært holdt i trelldom i butikkene, samt av ikke-statlige organisasjoner og av medieoppslag om påstått utnyttelse og overgrep mot kvinnelige migrantarbeidere i de samme butikkene gjennom mange år.

Ifølge klagerne var kontakten med myndighetene problematisk. En av kvinnene uttalte at hun fryktet politiet like mye som butikkeierne. Under hele perioden med tvangsarbeid i Moskva var klager til politiet forgjeves, da politiet tok butikkeiernes side og returnerte personene som hadde klart å rømme til butikkene. Det forekom trusler om deportasjon. Butikkeierne skal ha betalt regelmessige bestiktelser til det lokale politiet.

Til tross for flere rapporter om klagerens situasjon, anmodning om rettslig bistand fra kasakhiske myndigheter og anmeldelser fra klagerne selv med hjelp fra ikke-statlige organisasjoner, gjennomførte russiske myndigheter kun innledende undersøkelser som resulterte i beslutninger om ikke å åpne straffesak. Selv etter en aksjon fra sivilsamfunnsfrivillige i 2012, som førte til frigjøring av en gruppe irregulære migrantarbeidere fra Kasakhstan og Usbekistan (inkludert en av klagerne og fire andre kvinner) fra en av butikkene, og som ble bredt omtalt i media, annullerte myndighetene raskt en første beslutning om å åpne straffesak. Klageren skal ha blitt tatt med til en politistasjon, avhørt i 11 timer og truet med deportasjon. Hun og de andre ble kun løslatt etter mediepress. De skal blitt arrestert på nytt og truet med deportasjon da de møtte etter innkalling hos en etterforsker en uke senere.

For EMD anførte klagerne at de hadde blitt utsatt for menneskehandel og tvangsarbeid og/eller trelldom gjennom tvang og vold, at myndighetene hadde unnlatt å etablere et tilstrekkelig lov- og forvaltningsmessig rammeverk for å straffeforfølge og forebygge menneskehandel samt beskytte ofrene, at de hadde unnlatt å iverksette tiltak for å beskytte klagerne, og at de hadde unnlatt å gjennomføre en effektiv etterforskning av forbrytelsene begått mot dem. Klagerne anførte også at myndighetenes unnlatelser hadde vært et resultat av diskriminering på grunnlag av klagerens kjønn, etnisitet og status som irregulære utenlandske migrantarbeidere.

Hovedpunkter fra dommen:

EMD påpeker innledningsvis at forbudet mot slaveri, trelldom og tvangsarbeid er en av de grunnleggende verdiene i demokratiske samfunn. Menneskehandel, som innebærer å behandle mennesker som varer som kan kjøpes og selges og settes til tvangsarbeid, truer ofrenes verdighet og grunnleggende friheter.

Domstolen viser til at det fra 2010, da de russiske myndighetene først ble informert om situasjonen til klagerne, forelå det troverdig mistanke og opplysninger om at ("prima facie evidence of") klagerne hadde vært ofre for menneskehandel. Dette innebærer en plikt for myndighetene til å handle.

Domstolen fastslår at det russiske lovverket hadde vært utilstrekkelig, særlig fordi straffeloven ikke effektivt kriminaliserte menneskehandel, tvangsarbeid og slaveri, samt manglet beskyttelse for ofre for menneskehandel. Videre fastslår domstolen at myndighetene hadde unnlatt å iverksette tiltak for å beskytte klagerne. Myndighetene hadde videre unnlatt å oppfylle plikten til å gjennomføre en effektiv etterforskning. Samlet sett fant domstolen at det hadde vært et brudd på artikkel 4 i EMK om forbud mot slaveri og tvangsarbeid.

Statens passivitet i forhold til sine forpliktelser etter artikkel 4 innebar en gjentakende aksept av menneskehandel, arbeidsutnyttelse og kjønnsbasert vold, og reflekterte en diskriminerende holdning overfor klagerne som kvinner med utenlandsk opprinnelse og irregulær oppholdsstatus. Dette hadde skapt et klima som la til rette for menneskehandel og utnyttelse av klagerne. Det foreslår derfor et brudd på artikkel 14 (forbud mot diskriminering), sett i sammenheng med artikkel 4. Domstolen bemerker at en generell politikk som har uforholdsmessig skadelige virkninger for en bestemt gruppe, kan anses som diskriminering, selv om det ikke foreligger diskriminerende hensikt.

Domstolen fastslår følgelig enstemmig brudd på artikkel 4 og 14 i konvensjonen. Russland ble videre dømt til å betale som erstatning for ikke-økonomisk skade til på 52 000 euro til tre av kvinnene og 78 000 euro til to av kvinnene.

Dommen ble avsagt enstemmig av Domstolens 3. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of B.B. v. Slovakia, Application no. 48587/21, 2024-10-24

Saken gjelder:

En slovakisk kvinne av rom-opprinnelse anførte å ha blitt tatt med Storbritannia i 2010 og utsatt for menneskehandel til prostitusjon i minst ett år. Slovakiske myndigheter etterforsket saken, men tiltalte gjerningspersonen for hallikvirksomhet i stedet for menneskehandel. Kvinnen mente at denne klassifiseringen var utilstrekkelig og ikke oppfylte myndighetenes plikt til å gjennomføre en effektiv etterforskning av troverdige påstander om menneskehandel.

Kvinnen hadde vokste opp i statlig omsorg i Slovakia og senere bodd hos en rom-familie som tok alle hennes oppsparte midler og tvang henne til å arbeide som hushjelp. De arrangerte også et ekteskap med sin sønn, som hun fikk et barn med. På grunn av manglende evne til å forsørge barnet, ble det plassert i statlig omsorg. Etter hvert ble kvinnen hjemløs og uten midler til livsopphold, og familien introduserte henne for en mann som tok henne med til Storbritannia for å arbeide som prostituert. Hun reiste frivillig med ham og arbeidet der i minst ett år, hvor hun måtte gi alle inntektene til mannen. Hun anførte at mannen betalte familien i hjemlandet for å overta henne, at hun måtte ta seg av hans husholdning, og at hun ble gitt narkotika. Etter at mannen forlot Storbritannia, ble hun værende der frivillig og kom i kontakt med politiet. Hun fikk senere hjelp av Frelsesarmeen og returnerte til Slovakia i april 2012, gjennom et program for støtte og beskyttelse av ofre for menneskehandel. Ved hjemkomsten ble hun tatt hånd om av Caritas Slovakia, en organisasjon med kontrakt med Innenriksdepartementet for å bistå ofre for menneskehandel. Hun var en del av støtteprogrammet frem til mars 2013, da Innenriksdepartementet besluttet å fjerne henne fra programmet etter at mannen ble siktet for hallikvirksomhet, ikke menneskehandel.

Som del av straffesaken ble det i januar 2013 foretatt en psykologisk vurdering av kvinnen som indikerte at hun hadde nedsatt intellektuell kapasitet, og at hun led av psykisk sykdom med hallusinasjoner og tegn på paranoia. Hun hadde fått behandling for schizofreni, med flere sykehusinnleggelser mellom 2012 og 2023. Det ble antatt at opplevelsene i Storbritannia kunne ha utløst tilstanden, sammen med mulig narkotikabruk, og at mannen hadde utnyttet hennes avhengighet av ham i et fremmed miljø. I 2013 ble hun innvilget sosiale ytelser for personer ute av stand til å arbeide.

Slovakiske myndigheter etterforsket og dømte mannen for hallikvirksomhet. Som følge av dette ble hun nektet status som offer for denne menneskehandel i Slovakia, noe som fratok kvinnen fordelen av støtte- og beskyttelsesprogrammer for ofre for menneskehandel og utelukket henne fra lovgivningen om statlig kompensasjon for ofre. I klagen til EMD viste kvinnen til at slovakiske

myndighetene var kjent med at hun tidligere hadde blitt anerkjent av britiske myndigheter som mulig offer for menneskehandel, og at de hadde tilgang til informasjon samlet inn av britiske myndigheter for dette formålet. Hun viste også til at hun i avhør med slovakisk politi hadde fortalt at hun følte seg tvunget til å akseptere mannens tilbud om å arbeide som prostituert i Storbritannia, da hun ikke hadde noe annet alternativ enn å bli hjemløs.

Kvinnen viste videre til at slovakiske myndigheter la avgjørende vekt på at hun var klar over at hun skulle jobbe som prostituert, og at hun gjorde dette frivillig. Hun viste imidlertid til EMDs dom i saken *Krachunova mot Bulgaria*, hvor det ble fastslått at dette ikke er avgjørende. Det som virkelig betyr noe er hennes sårbare posisjon og mangelen på reelle eller rimelige alternativer på det aktuelle tidspunktet.

Hovedpunkter fra dommen:

EMD konkluderte med at det forelå et brudd på de prosessuelle forpliktelsene etter artikkel 4 i EMK om forbud mot slaveri og tvangsarbeid. Domstolen påpekte at de slovakiske myndighetenes etterforskning var mangelfull, da de begrenset seg til å undersøke forhold knyttet til hallikvirksomhet, uten å vurdere de bredere aspektene av menneskehandel. Dette til tross for at de foreliggende fakta ga grunnlag for en troverdig mistanke om menneskehandel. Avgjørelsen understreker statenes plikt til å gjennomføre grundige og effektive etterforskninger når det foreligger troverdige påstander om menneskehandel.

EMD viser til tidligere rettspraksis og redegjør først for generelle prinsipper knyttet til de prosessuelle forpliktelsene etter artikkel 4, se punkt 77–82:

Artikkel 4 pålegger medlemsstatene positive forpliktelser, inkludert en prosessuell plikt til å etterforske situasjoner med potensiell menneskehandel. Dette gjelder når det foreligger en troverdig mistanke om at en persons rettigheter etter artikkel 4 er blitt krenket. Myndighetenes plikt er i praksis å anvende de relevante strafferettslige mekanismene for å forby og straffe adferd i strid med bestemmelsen. Det innebærer krav om en effektiv etterforskning av påstander om menneskehandel – å starte og gjennomføre en etterforskning som kan føre til fastsettelse av fakta og identifisering og, hvis aktuelt, straffeforfølgelse av de ansvarlige.

Myndighetene må handle på eget initiativ når saken er blitt kjent for dem. Domstolen presiserer at de ikke kan overlate ansvaret til offeret for å gjennomføre etterforskningsprosedyrer. Etterforskningen må videre være uavhengig av de som er involvert i hendelsene. Krav om hurtighet og rimelig fremdrift er underforstått i alle saker, men der det er mulig å fjerne offeret fra den skadelige situasjonen, må etterforskningen gjennomføres som en hastesak. Offeret eller deres nærmeste må involveres i prosedyren i den grad det er nødvendig for å ivareta deres legitime interesser.

Den prosessuelle plikten er en forpliktelse til innsats, ikke til resultater. Det finnes ingen absolutt rett til å oppnå straffeforfølgelse eller domfellelse av en bestemt person såfremt det ikke foreligger uaktsom svikt i myndighetenes forsøk på å holde gjerningspersoner ansvarlige. En etterforskning som ender uten konkrete eller med begrensede resultater, er ikke nødvendigvis en indikasjon på mangler. Videre må ikke den prosessuelle plikten tolkes på en måte som pålegger myndighetene en umulig eller uforholdsmessig byrde. Likevel må myndighetene ta alle rimelige skritt de kan for å samle bevis og klargjøre omstendighetene i saken. Domstolen fremhever at etterforskningens konklusjoner må være basert på grundig, objektiv og upartisk analyse av alle relevante elementer. Å unnlate å følge en åpenbar etterforskningslinje svekker i betydelig grad etterforskningens evne til å fastsette sakens omstendigheter og identiteten til de ansvarlige.

Domstolens funn av eventuelle mangler i de relevante prosessene og beslutningstakingen må

utgjøre betydelige svakheter for å reise spørsmål under artikkel 4, nemlig de som kan undergrave etterforskningens evne til å fastsette omstendighetene i saken eller identiteten til de ansvarlige.

EMD anvender deretter de generelle prinsippene på saken, se punkt 83–103:

I lys av kvinnens anførsler og hennes situasjon, mener domstolen det i utgangspunktet forelå klare opplysninger om ("prima facie evidence of") elementene i menneskehandelsdefinisjonen – handling, midler og formål. Myndighetene må særlig ha vært klar over hennes unge alder og hennes bakgrunn fra vanskelige sosiale og økonomiske forhold. Sammen med de andre omstendighetene i saken, mener domstolen det ikke burde være tvil om at det forelå en troverdig mistanke om at kvinnen hadde vært utsatt for menneskehandel, og dermed en plikt til å sikre en effektiv etterforskning.

Strafferammen for hallikvirksomhet gir mildere straff enn for menneskehandel, og EMD refererer blant annet til GRETAs evalueringer av Slovakia som påpeker at hallikbestemmelsen noen ganger blir brukt i stedet for menneskehandel dersom bevis eller andre elementer mangler. Domstolen ser det som nødvendig å undersøke hvordan de nasjonale myndighetene håndterte muligheten for at handlingen derimot kunne utgjøre menneskehandel.

EMD viser til at forholdet kunne ha utgjort menneskehandel dersom kvinnen på det aktuelle tidspunktet objektivt sett var i en sårbar posisjon, og dersom mannen som tok henne med til Storbritannia subjektivt sett visste dette og hadde til hensikt å utnytte det. Dette kunne ha blitt fastslått ved å innhente vitneforklaringer fra kvinnens ektemann, svigermor og svigerinne, herunder om transaksjonen med mannen som tok henne med til Storbritannia. Domstolen understreker at det å gi eller motta betalinger eller fordeler for å oppnå samtykke fra en person som har kontroll over en annen person anses som et middel for menneskehandel. Imidlertid ble det ikke innhentet vitneforklaringer fra kvinnens slektninger. Myndighetene hadde vist til at personene ikke kunne nås fordi de oppholdt seg i Storbritannia på ukjent adresse. Domstolen bemerker at etterforskningen pågikk i mange år, uten indikasjoner på at politiet gjorde nye forsøk på å finne dem. Etterforskningen gir slik inntrykk av at myndighetene bevisst avstod fra å undersøke forholdet og begrenset undersøkelsene for å fastsette relevante fakta for vurderingen av hallikvirksomhet. EMD påpeker at det under slike omstendigheter fremstår som paradoksalt å argumentere for at de fastsatte fakta tilsvarer overtredelsen av hallikvirksomhet.

Myndighetene kan følgelig ikke sies å ha foretatt alle rimelige skritt for å samle bevis og klargjøre sakens omstendigheter, herunder vist en forståelse for de mange subtile måtene en person kan falle under kontroll til en annen, og som kunne belyst den sanne naturen av søkerens forhold til den anførte menneskehandleren. Etter domstolens vurdering, ble unnlatelsen av å følge en åpenbar etterforskningslinje forverret av saksbehandlings lange varighet.

EMD konkluderer med at de nasjonale rettsprosessene knyttet til den troverdige mistanken om brudd på søkerens rettigheter etter artikkel 4 ikke oppfylte kravene til den positive forpliktelsen om å gjennomføre en effektiv etterforskning av saken. Slovakia ble videre dømt til å betale oppreisning til kvinnen på 26 000 euro.

Dommen ble avsagt enstemmig av Domstolens 1. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of T.V. v. Spain, Application no. 22512/21, 2024–10–10

Saken gjelder:

En nigeriansk kvinne anførte at hun var blitt utnyttet i menneskehandel til prostitusjon i Spania i perioden 2003 til 2007. Hun var 14 år da hun i 2003 ble tatt med fra Nigeria til Spania. Hun klarte

å rømme fra bakpersonene og anmeldte forholdet i 2011. Hun hevdet at spanske myndigheters etterforskning av saken hadde vært utilstrekkelig.

En kvinnelig bekjent av familien hadde kontaktet faren hennes om et jobbtillbud i Spania, i bytte mot 70 000 euro som skulle betales tilbake fra lønnen hun skulle få. Hun ble ikke fortalt hva arbeidet skulle bestå i. Foreldrene til kvinnen gjennomførte et "voodoo"-rituale, som fikk henne til å love å ikke rapportere kvinnen til spansk politi, ellers ville "voodoo drepe henne". Faren til kvinnen ordnet med falsk pass for en myndig person, og i Spania ble hun møtt av kvinnen. Hun ble tatt med til et hus i nærheten av Sevilla, der kvinnen bodde sammen med en mannlig spansk statsborger. Jenta ble voldtatt av mannen og mishandlet og truet av begge. Hun ble tvunget til å jobbe som prostituert på ulike klubber, blant annet i en klubb der også kvinnen tidligere hadde jobbet som prostituert. Paret truet og overvåket henne konstant, og kvinnen tok alle pengene hun tjente. Hun var under kvinnens kontroll frem til 2007, da hun klarte å rømme. Hun fortsatte å jobbe som prostituert i Spania, men fikk fra 2010 bistand (bo- og helsetilbud) fra en ideell organisasjon og anmeldte forholdet til spansk politi i juni 2011. Hun fryktet reaksjoner for å ha brutt "voodoo"-lovnadene og fortalte at faren i Nigeria ble truet av kvinnens familie for ubetalt gjeld.

Straffesaken ble midlertidig henlagt av spanske myndigheter på grunn av bevisets stilling, sist i 2017 og ved rettskraftig avgjørelse i 2020. Det ble vist til at kvinnens anførsler, spesielt hva gjaldt hennes alder på tidspunktet hun ankom Spania, ble vurdert som inkonsekvente. Det ble foretatt en aldersundersøkelse i 2015, som indikerte at hun kunne ha vært seks år i 2003. Diskrepansen gjorde at spanske myndigheter stilte spørsmål ved troverdigheten av anførslene om menneskehandel.

Hovedpunkter fra dommen:

Domstolen fant at myndighetene ikke hadde oppfylt sin plikt til å etterforske påstandene om menneskehandel på en tilstrekkelig grundig og effektiv måte, noe som utgjør et brudd på konvensjonen. Den prosessuelle forpliktelsen etter artikkel 4 innebærer at statene må gjennomføre effektive etterforskninger når det foreligger troverdige påstander om slike alvorlige krenkelser.

EMD mener klageren hadde fremsatt en rimelig påstand ut fra bevisituasjonen, støttet av opplysninger om ("prima facie evidence of") at hun hadde vært utsatt for menneskehandel, se punkt 94.

Domstolen viser til at myndighetene umiddelbart iverksatte en formell etterforskning etter anmeldelsen, som ga grunnlag for en troverdig mistanke om at klageren var offer for menneskehandel. De ga henne status som beskyttet vitne og utstedte en oppholdstillatelse basert på samarbeid med myndighetene i en mulig menneskehandelssak.

Domstolen finner imidlertid at etterforskningen hadde betydelige mangler, se punkt 95–117. Domstolen viser til at det var forsinkelser i etterforskningen. Det ble ikke iverksatt noen tiltak i løpet av de to første årene av etterforskningen, som indikerer en mangel på umiddelbar respons fra myndighetenes side. Videre viser domstolen til at myndighetene hadde unnlatt å følge åpenbare spor, selv om klageren hadde gitt en detaljert beskrivelse av hendelsene i sin anmeldelse. Etterforskerne unngikk således å forfølge klare etterforskningslinjer som kunne ha avdekket ytterligere bevis eller ledet til en raskere løsning av saken. Sist viser domstolen til at beslutningene om å midlertidig henlegge saken ble ansett som overfladisk og utilstrekkelig begrunnet, noe som reflekterer en utilstrekkelig vurdering av sakens alvor. Domstolen viser blant annet til vekten som ble tillagt aldersundersøkelsen, uten at myndighetene hadde vurdert annen tilgjengelig informasjon som kunne belyse hennes faktiske alder. Beslutningene var ikke basert på en grundig og objektiv analyse av alle relevante elementer, men snarere på uforklarte antakelser.

EMD viser i sin redegjørelse blant annet til tredjepartsintervensjon i saken fra Europarådets

ekspertorgan GRETA (Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings), se punkt 88. GRETA understreket at etterforskninger av mistenkt menneskehandel må være proaktive, med bruk av spesielle etterforskningsteknikker og økonomiske undersøkelser for å samle bevis. Hvis etterforskningen utelukkende baseres på offerets vitneforklaring, legges en urimelig stor byrde på offeret, som ofte er sårbart og muligens traumatisert. Dette påvirker effektiviteten av etterforskningen negativt. På grunn av fysisk og psykisk traume, kan ofre for menneskehandel endre sine forklaringer over tid. GRETA understreket at aldersvurderingsprosedyrer ikke skal brukes for å så tvil om en persons påstand om å være offer for menneskehandel.

Domstolen konkluderer med at de påpekte manglene viser en klar tilsidesettelse av plikten til å etterforske alvorlige anklager om menneskehandel, en forbrytelse med ødeleggende konsekvenser for ofrene ("the domestic authorities displayed blatant disregard for the obligation to investigate serious allegations of human trafficking, an offence with devastating consequences for its victims"). Domstolen konkluderer deretter med at Spania hadde krenket sin prosessuelle forpliktelse under artikkel 4 om forbudet mot slaveri og tvangsarbeid, se punkt 118–119. Spania ble videre dømt til å betale oppreisning til kvinnen på 15 000 euro.

Dommen ble avsagt enstemmig av Domstolens 5. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of Krachunova v. Bulgaria, Application no. 18269/18, 2023–11–28

Saken gjelder:

En bulgarsk kvinne var blitt utnyttet til prostitusjon av en bulgarsk mann. Mannen ble dømt for menneskehandel i bulgarsk rett. Han ble også dømt til å betale kvinnen oppreisningserstatning (ikke-økonomisk skade). De nasjonale domstolene hadde imidlertid avvist kvinnens krav om erstatning fra gjerningspersonen for tapte prostitusjonsinntekter, med begrunnelse at slik erstatning ville være i strid med "god moral". Det ble vist til at pengene var inntjent på en ulovlig og umoralsk måte ("obtained through lewd acts" [...] "obtained in an immoral manner that is prohibited by the law"), se punkt 32. Avvisningen av erstatningskravet, og således den manglende rettslige muligheten til å søke erstatning, ble klaget inn for EMD i lys av artikkel 4 om forbud mot slaveri og tvangsarbeid og artikkel 13 om retten til et effektivt rettsmiddel.

Hovedpunkter fra dommen:

Innledningsvis fastslår EMD at klageren var et offer for menneskehandel etter artikkel 4 i konvensjonen, slik situasjonen også ble vurdert etter bulgarsk rett. Domstolen viser herunder til at menneskehandel i moderne tid ofte utføres ved subtile metoder, som bedrag, psykisk press og misbruk av sårbarhet, og at det må foretas helhetlige vurderinger av situasjonen (se punkt 148–154).

Domstolens prinsipale vurdering gjelder om statene har en positiv forpliktelse til å gi ofre for menneskehandel mulighet til å kreve erstatning fra sine menneskehandlere for tapt arbeidsfortjeneste. Domstolen viser i sin redegjørelse til tredjepartsintervensjon i saken fra Europarådets ekspertorgan GRETA (Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings). GRETA påpeker at å nekte ofre for seksuell utnyttning rett til erstatning for tapt fortjeneste er i strid med formålet bak de internasjonale konvensjonene på feltet (se punkt 142–144). EMD viser også til rettspraksis i andre land, herunder Norge (se bl.a. punkt 104).

EMD viser til at artikkel 4 fastsetter en rekke positive forpliktelser for statene, både om regelverk, beskyttelse og etterforskning, og henviser her til tidligere rettspraksis fra EMD (se punkt 158–160). Det er i gjeldende sak imidlertid første gang EMD vurderer statenes positive forpliktelse til å gjøre det mulig for ofre for menneskehandel å kreve erstatning fra gjerningspersoner for tapt fortjeneste.

EMD konkluderer med at artikkel 4 fastsetter en positiv forpliktelse til å muliggjøre at ofre kan kreve slik erstatning, jf. også artikkel 15 om erstatning og oppreisning i Europarådets konvensjon mot menneskehandel (se punkt 171–178). Domstolen peker på flere grunner til en slik fortolkning. Beskyttelse av ofre for menneskehandel omfatter deres rehabilitering og reintegrering i samfunnet. En mekanisme for at ofre kan søke erstatning for tapte inntekter tilbakeholdt av gjerningspersoner vil både kunne kompensere for skadeomfang, gi økonomiske midler til å gjenoppbygge eget liv og bidra til å hindre ny utnyttelse. I tillegg vil det kunne bidra til å redusere økonomiske insentiver til å delta i kriminaliteten.

Oppreisning for offeret bør være det overordnede hensynet fra et menneskerettighetsperspektiv, og bør komplettere øvrige tiltak rettet mot gjerningspersoner. Domstolen viser til her en trend innen rettshåndhevelse, der inndragning av økonomisk utbytte fra straffbar handling anvendes til å kompensere ofre. En slik praksis kan blant annet gi ofre et insentiv til å stå frem, og dermed øke sjansene for straffeforfølgning av bakpersoner.

Til slutt drøfter EMD om en slik positiv forpliktelse likevel kan fravikes der inntjeningen skjer gjennom prostitusjon. Domstolen mener den bulgarske straffelovsbestemmelsen om kriminalisering av inntekt som kommer fra prostitusjon er basert på utdaterte sosiale holdninger og politiske betraktninger, uforenlige med et konstitusjonelt rammeverk basert på rettsstatlige prinsipper og menneskerettigheter, se punkt 187. Domstolen vurderer at menneskerettigheter må være hovedkriteriet ved utforming og implementering av regler om prostitusjon og menneskehandel, se punkt 190. Det at inntekten er oppnådd ved utnyttelse til prostitusjon, kan ikke rettferdiggjøre avvisning av erstatningskrav. Begrunnelsen gitt av den bulgarske domstolen om den "umoralske" karakteren til søkerens inntjening kan altså ikke aksepteres som tilstrekkelig for ikke å overholde forpliktelsen, se punkt 192. Domstolen uttaler at den nasjonale domstolen ikke hadde foretatt en riktig avveining mellom offerets rettigheter etter artikkel 4 og samfunnets interesser, se punkt 197.

Den bulgarske domstolens avvisning av erstatningskravet blir dermed ansett som et brudd på den positive forpliktelsen etter artikkel 4, og dermed en krenkelse av artikkelen. Bulgaria ble dømt til å betale oppreisning til kvinnen på 6 000 euro for krenkelsen. Domstolen vurderer at en ny behandling av erstatningskravet på nasjonalt nivå vil bøte på bruddets økonomiske konsekvenser. Dette er første gang EMD har stadfestet at ofre for menneskehandel har rett til å kreve erstatning fra gjerningspersoner for tapt fortjeneste.

Dommen ble avsagt enstemmig av Domstolens 3. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of Zoletic and Others v. Azerbaijan, Application no. 20116/12, 2021-10-07

Saken gjelder:

Klagerne var 33 migrantarbeidere fra Bosnia-Hercegovina som anførte å ha blitt utsatt for menneskehandel og tvangsarbeid i Aserbajdsjan. De var blitt rekruttert som midlertidige bygningsarbeidere på ulike bygningsprosjekter i Baku, i perioder på seks måneder eller mer i 2008–2009.

Arbeiderne ble rekruttert av et firma registrert i Aserbajdsjan. Firmaet arrangerte reisen på grunnlag av turistvisum. Arbeiderne fikk aldri verken arbeidskontrakt eller noen arbeidstillatelse fra aserbajdsjanske myndigheter. Representanter for firmaet fratok arbeidernes pass ved ankomst til Baku. De ble innkvartert i hus bygd om til sovesaler med plass til 12–24 personer per rom. Boforholdene var svært dårlige, uten vann, oppvarming eller sanitære fasiliteter. Arbeiderne ble ikke gitt tilgang til medisinsk hjelp, de fikk dårlig ernæring, måtte leve under svært strenge regler, ble fraktet til og fra jobb, fikk ikke forlate boligen uten tillatelse (forklart med risiko for arrestasjoner

ettersom arbeiderene ikke hadde arbeidstillatelse), og måtte jobbe svært lange skift. Brudd på reglene ble straffet med bøter, slag, husarrest og trusler. Arbeiderne mottok ikke betaling fra mai 2009 og frem til de reiste fra Aserbajdsjan i oktober/november 2010, og de opparbeidet seg gjeld for å dekke nødvendige livsbehov. En rapport publisert av flere frivillige organisasjoner (den såkalte Astra-rapporten, 2009), understøttet opplysningene om arbeidsmigranternes situasjon, flere av organisasjonene hadde også gitt migrantene humanitær hjelp. Klagerne utgjorde kun en liten andel av de totalt 700 migrantarbeiderne fra regionen som skal ha blitt utsatt for rettighetskrenkelser i Aserbajdsjan i perioden 2006–2009 (den såkalte "SerbAz company"-saken, jf. eksempelvis nyhetssak fra International Labour Organization, ILO, 15.4.2010 [her](#)).

Ved retur til Bosnia–Hercegovina, fremmet de 33 migrantarbeiderne et sivil krav til aserbajdsjansk rett mot firmaet, for ubetalt lønn og oppreisning for brudd på deres rettigheter og frihet. Kravet ble avvist, også i ankerunden. Påtalemyndigheten i Bosnia–Hercegovina etterforsket påstandene om tvangsarbeid og menneskehandel og innledet straffesak mot 13 statsborgere fra Bosnia–Hercegovina om organisert kriminalitet og menneskehandel. I den forbindelse ble det anmodet om juridisk bistand fra aserbajdsjanske myndigheter. I klagen til EMD ble det anført at Aserbajdsjan ikke hadde overholdt sin prosessuelle forpliktelse til å undersøke anførselene om menneskehandel og tvangsarbeid, herunder å identifisere impliserte bakpersoner som var aserbajdsjanske borgere.

Hovedpunkter fra dommen:

Domstolen slår fast at migrantarbeiderne var utsatt for menneskehandel til tvangsarbeid og viser herunder til at de tre elementene i definisjonen (handlinger, midler, formål) var oppfylt. Domstolen slår videre fast at aserbajdsjanske myndigheter hadde krenket konvensjonens artikkel 4 annet ledd om at ingen må bli pålagt å utføre tvangsarbeid eller påtvunget arbeid. Domstolen viser til at krenkelsen gjelder brudd på myndighetenes positive forpliktelser, herunder de prosessuelle forpliktelsene til å etterforske potensielle tilfeller av menneskehandel.

Det vises til at myndighetene ikke hadde igangsatt og gjennomført en effektiv etterforskning av anførselene om tvangsarbeid. Domstolen viser herunder til at staten plikter å gjennomføre slik etterforskning av eget tiltak dersom den blir gjort oppmerksom på straffbare forhold. I dette tilfellet var Aserbajdsjan kjent med forholdet både gjennom rettssaken om sivile krav, anmodninger om juridisk bistand fra påtalemyndigheten i Bosnia–Hercegovina og rapporten fra de frivillige organisasjonene (Astra-rapporten). Videre var de kjent med flere internasjonale rapporter om kritikkverdige forhold for arbeidsmigranter i Aserbajdsjan, blant annet i bygningsbransjen (jf. Den europeiske kommisjonen mot rasisme og intoleranse, ECRI), og om tendenser til at myndighetene i Aserbajdsjan anser mulige saker om menneskehandel til tvangsarbeid som sivilrettslige arbeidskonflikter om lønn eller arbeidsforhold (jf. Europarådets ekspertgruppe Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings, GRETA).

Aserbajdsjan ble dømt til å betale oppreisning til hver av arbeiderne på 5000 euro.

Dommen ble avsagt enstemmig av Domstolens 5. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of V.C.L. and A.N. v. the United Kingdom, Applications nos. 77587/12 and 74603/12, 2021–02–16

Saken gjelder:

To mindreårige vietnamesiske gutter (15 og 17 år) ble i 2009 pågrepet og fengslet for narkotikarelaterte lovbrudd. Guttene jobbet som gartnere på to ulike cannabis-fabrikker som ble avdekket ved politiaksjoner. Begge forklarte at de var blitt smuglet til Storbritannia og der hadde møtt noen vietnamesere som satte dem i arbeid i cannabis-fabrikkene uten lønn. Begge

erkjente straffskyld, ble dømt og plassert i fengsel for unge lovbyggere. Storbritannias grensebyrå (United Kingdom Border Agency), som i 2009 var kompetent myndighet til å identifisere ofre for menneskehandel, anerkjente begge guttene som utsatt for menneskehandel. Påtalemyndigheten konkluderte imidlertid med at de ikke var ofre for menneskehandel og besluttet å straffeforfølge dem. Nasjonale høyere rettsinstanser fant at rettsavgjørelsen i de to sakene var berettiget.

Hovedpunkter fra dommen:

Domstolen mente myndighetene ikke hadde foretatt en rettidig eller tilstrekkelig vurdering av om de to guttene var ofre for menneskehandel og følgelig hadde krenket artikkel 4 om forbudet mot slaveri og tvangsarbeid. Viktige bevis av betydning for guttenes forsvar var som følge av manglende utredning heller ikke blitt sikret. Saksbehandlingen hadde dermed ikke vært rettferdig, noe som førte til brudd på artikkel 6.1 om retten til rettferdig rettergang.

Domstolen viser til at krenkelsen gjelder brudd på myndighetenes positive forpliktelser etter både artikkel 4 og 6.1. Myndighetene hadde ikke gjennomført tiltak i tråd med internasjonale standarder for å beskytte mindreårige.

Det er første gang domstolen vurderer straffeforfølgning av antatte ofre for menneskehandel i lys av artikkel 4. Domstolen drøfter også Europarådskonvensjonen artikkel 26 (bestemmelsen om straffritak), se særlig punkt 56–162 i dommen.

Domstolen påpeker for det første at når myndigheter blir gjort kjent med eller burde forstå at det foreligger en begrunnet mistanke om menneskehandel, skal personen henvises til og vurderes av en kvalifisert person. Det vises til at politiet ikke umiddelbart hadde foretatt en vurdering av guttenes status som antatte ofre for menneskehandel, til tross for at guttenes situasjon ved pågrepene tilsa at det burde foreligge en slik bekymring. Verken politiet eller påtalemyndigheten hadde henvist guttene til kompetente myndigheter for vurdering. Det var guttenes advokater og verger som involverte kompetent myndighet (United Kingdom Border Agency) etter pågrepene. Kompetent myndighet konkluderte med at det forelå en begrunnet mistanke om menneskehandel.

Domstolen viser for det andre til at straffeforfølgelse av ofre eller potensielle ofre for menneskehandel ikke nødvendigvis bryter med artikkel 4 i konvensjonen. Avgjørelsen fra kompetent myndighet er heller ikke nødvendigvis bindende for påtalemyndigheten. Domstolen påpeker imidlertid at påtalemyndigheten må ha en tilstrekkelig begrunnelse ("clear reasons") for en annen konklusjon. En slik begrunnelse må gjøres i samsvar med definisjonen av menneskehandel. Påtalemyndigheten straffeforfulgte de to guttene, til tross for vurderingen fra kompetente myndigheter. Domstolen mener påtalemyndigheten i de to sakene ikke hadde lagt frem en tilstrekkelig begrunnelse for uenigheten med kompetent myndighet.

Dommen ble avsagt av Domstolens 4. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of T.I. and Others v. Greece, Application no. 40311/10, 2019–07–18

Saken gjelder:

Tre russiske kvinner anførte å ha blitt tvunget til prostitusjon i Hellas. De fikk utstedt visum av det greske konsulatet i Moskva. Kvinnene anførte at ansatte ved konsulatet hadde mottatt bestillinger fra russiske bakmenn for å utstede reisedokumentene til Hellas, med det formål å utnytte kvinnene seksuelt. Kvinnene anklaget greske myndigheter for ikke å oppfylle forpliktelsene til å kriminalisere og straffeforfølge menneskehandel. De viste også til mangler i etterforskningen og under rettsforhandlingene.

Hovedpunkter fra dommen:

Retten viste til at det juridiske rammeverket for å straffeforfølge og forebygge menneskehandel ikke var effektivt eller tilstrekkelig. Domstolen konkluderte med at staten hadde krenket artikkel 4 om forbudet mot slaveri og tvangsarbeid.

Dommen ble avsagt av Domstolens 1. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of S.M. v. Croatia, Application no. 60561/14, 2018-07-19, og dom i storkammer 2020-06-25**Saken gjelder:**

En kroatisk kvinne anførte at myndighetene i Kroatia manglet tilstrekkelig regelverk for å håndtere saker om menneskehandel. En tidligere politimann skal fysisk og psykisk ha tvunget henne til prostitusjon fra sommeren 2011 til september samme år. I 2013 fant den nasjonale domstolen det bevist at mannen hadde organisert en prostitusjonsring og rekruttert kvinnen, men det ble vurdert at kvinnen frivillig hadde gitt seksuelle tjenester, og at hun ikke var blitt tvunget.

Hovedpunkter fra dommen:

Domstolen stadfester at menneskehandel ved utnyttelse til prostitusjon er omfattet av EMK artikkel 4 om retten til frihet fra slaveri og tvangsarbeid. Domstolen viser videre til statens prosessuelle forpliktelser til å etterforske potensielle tilfeller av menneskehandel. EMD viser til svakheter i politiets etterforskning av saken. Særlig viser domstolen til at politiet ikke hadde intervjuet alle de antatte vitnene, og at de ikke hadde tatt i betraktning internasjonale konvensjonsforpliktelser om at samtykke ikke fritar fra straff i henhold til internasjonale konvensjoner. Politiet hadde heller ikke gjort et seriøst forsøk på å undersøke hennes anførsler om trusler fra den tidligere politimannen og det forhold at hun var økonomisk avhengig av ham. Politiet hadde heller ikke vurdert mulig innvirkning av psykologiske traumer for kvinnens muligheter til klart og konsistent å forklare forholdene rundt utnyttningen og avskar hennes vitneforklaring som utroverdig. Domstolen konkluderte med at staten hadde krenket artikkel 4 om forbudet mot slaveri og tvangsarbeid.

Dommen ble avsagt av Domstolens 1. avdeling. Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs HUDOC database. EMD besluttet 3.12.2018 at saken skal behandles på nytt av EMDs storkammer, som består av 17 dommere. Storkammeret holdt muntlig høring i saken i mai 2019. I dom av 2020-06-25 fant storkammeret enstemmig at det forelå krenkelse av artikkel 4 om forbudet mot slaveri og tvangsarbeid.

EMDs storkammer tydeliggjør rettspraksis hva gjelder menneskehandel ved utnyttelse til prostitusjon, herunder vises til internasjonale konvensjoner som definerer begrepet og statenes forpliktelser samt til saker behandlet av domstolen som gjelder menneskehandel.

Domstolen viser til at situasjonsbildet i denne saken tilsa en plikt for myndighetene til å etterforske og sikre bevis for mulig menneskehandel. Domstolen viser til blant annet at den tidligere politimannen kontaktet kvinnen på Facebook og fikk henne til å tro at han skulle hjelpe henne å finne en jobb. Istedenfor organiserte han salg av seksuelle tjenester fra en leilighet han leide eller ved å kjøre henne til kunder. Med sin bakgrunn som politimann var han i en dominant posisjon og misbrakte kvinnens sårbare situasjon, blant annet hadde hun vært under offentlig omsorg fra hun var ti år gammel. Domstolen viser særlig til mangler i politiets bevisinnhenting og forklaring fra vitner, slik at politiet i hovedsak baserte seg på kvinnens og den tidligere politimannens forklaringer. Videre påpeker domstolen at offerets psykologiske traumer må vurderes i slike saker, sammen med andre grunner til at offeret kan være tilbakeholden med å samarbeide med myndighetene.

Lovdata har skrevet norsk sammendrag av storkammerdommen, se [EMDN-2014-60561-G](#). Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of Chowdury and others v. Greece, Application no. 21884/15, 2017-03-30

Saken gjelder:

Klagerne var 42 migranter fra Bangladesh bosatt i Hellas uten arbeidstillatelse. De ble i perioden mellom oktober 2012 og februar 2013 rekruttert til å jobbe på store jordbærplantasjer i den greske regionen Manolada, hvor størsteparten av arbeidskraften bestod av irregulære migranter fra Pakistan og Bangladesh. De arbeidet under svært vanskelige forhold, og etter en arbeidskonflikt ble de beskyttet av arbeidsgiverne og bevæpnede vakter. 21 av klagerne ble alvorlig skadet. De siktede ble frifunnet i den nasjonale domstolen for anklage om menneskehandel.

Klagerne anførte at staten ikke hadde oppfylt sin positive forpliktelse til å treffe preventive tiltak for å forhindre menneskehandel. Myndighetene hadde unnlatt å kontrollere jordbærplantasjene, selv om de var klar over at migranter arbeidet der under irregulære forhold. Staten hadde også unnlatt å straffe arbeidsgiverne, som etter klagerens vurdering hadde gjort seg skyldige i menneskehandel og tvangsarbeid. I tillegg hadde de skadde arbeiderne ikke blitt underrettet om sine rettigheter på et språk de kunne forstå, og de øvrige arbeiderne hadde heller ikke fått tilstrekkelig informasjon om deres adgang til rettslig forfølgning av saken.

Hovedpunkter fra dommen:

Saken gjaldt spørsmålet om hvorvidt arbeidet på jordbærplantasjene utgjorde tvangsarbeid, og dermed en krenkelse av artikkel 4 annet ledd om at ingen må bli pålagt å utføre tvangsarbeid eller påtvunget arbeid. Saken gjaldt videre statens prosessuelle forpliktelser til å forebygge og etterforske mulige tilfeller av menneskehandel.

EMD påpekte at staten plikter å ha på plass et rettslig og administrativt rammeverk for å forhindre slaveri og tvangsarbeid. Denne plikten var oppfylt i det foreliggende tilfellet.

Domstolen påpekte videre at staten har plikt til å iverksette operasjonelle tiltak for å forhindre tvangsarbeid. Domstolen drøftet betydningen av at situasjonen for irregulære migranter i regionen Manolada allerede var gjort kjent for myndighetene uten å ha resultert i konkrete tiltak, og kom til at dette utgjorde pliktbrudd fra statens side. Domstolen uttalte at i tilfeller der staten har positiv kunnskap om menneskehandel, eller det foreligger en reell og nærliggende fare for menneskehandel, har staten en plikt til å iverksette konkrete beskyttelsestiltak.

Til sist er staten i saker om utnyttelse pliktig til å sikre effektiv rettslig forfølgelse ved å gjennomføre en etterforskning egnet til å identifisere og straffe de ansvarlige. Staten plikter å gjennomføre slik etterforskning av eget tiltak dersom den blir gjort oppmerksom på straffbare forhold. Domstolen fant at den rettslige forfølgelsen verken hadde vært effektiv for klagerne som deltok i den nasjonale domstolens behandling av saken, eller for klagerne som ikke deltok.

EMD viste blant annet til at den nasjonale domstolen hadde gitt begrepet tvangsarbeid et for snevert anvendelsesområde, da den innfortolket krav om at ofrene ikke kunne være i stand til å bevege seg fritt eller beskytte seg selv. EMD understreket at bånd på bevegelsesfriheten ikke er et vilkår for tvangsarbeid eller menneskehandel, og at den nasjonale domstolens frifinnelse derfor var basert på feil lovforståelse.

Om begrepet tvangsarbeid uttalte domstolen at beskyttelsen ikke begrenser seg til fysisk eller psykisk tvang, men beror på en konkret helhetsvurdering. I den foreliggende saken fant domstolen at klagerne hadde arbeidet under fysisk ekstreme forhold, uten passende lønn, og at de hadde blitt utsatt for konstant ydmykelse. Klagerne hadde ikke oppholds- eller arbeidstillatelse, og de

stod dermed i fare for å bli arrestert og utvist. Det forhold at de ikke mottok betaling medførte at de verken kunne slutte i arbeidet eller forlate landet.

Domstolen konkluderte med at statens manglende beskyttelse mot menneskehandel og tvangsarbeid utgjorde en krenkelse av artikkel 4 annet ledd (forbud mot tvangsarbeid).

Dommen ble avsagt av Domstolens 1. avdeling. Lovdata har skrevet norsk sammendrag av dommen, se [EMDN-2015-21884](#). Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of L.E. v. Greece, Application no. 71545/12, 2016-01-21

Saken gjelder:

Klageren er en nigeriansk statsborger som kom til Hellas sammen med en mann (K.A.) i juni 2004. Hun hadde blitt lovet jobb på en nattklubb mot å betale K.A. en pengesum og love at hun ikke skulle si noe til politiet. Ved ankomst ble klageren fratatt passet sitt og tvunget inn i prostitusjon.

Klageren søkte asyl i juli 2004, men møtte ikke opp på mottakssenteret hvor hun fikk plass. I august 2005 ble hun arrestert for prostitusjon og ulovlig opphold i landet. Hun ble frikjent, men arrestert på nytt i mars 2006. Klageren ble dømt, men deretter frikjent av ankeinstansen. I november samme år ble hun arrestert for prostitusjon og ble plassert i varetekt i påvente av utvisning fordi hun ikke hadde oppholdstillatelse. Klageren anmeldte K.A. og hans kone D.J. under henvisning til at hun var offer for menneskehandel og var blitt tvunget til prostitusjon. Saken ble henlagt. Klageren anmodet påtalemyndigheten om å vurdere saken på nytt og ønsket å slutte seg til saken som sivil part. I august 2007 ble det anlagt straffesak, og D.J. ble arrestert og varetektsfengslet i mai 2011. Den nasjonale domstolen fant at D.J. ikke var medskyldig, men at også hun hadde blitt utnyttet av K.A. Etter dette ble klagerens oppholdstillatelse fornyet til november 2014.

Klageren anførte krenkelse av artikkel 4 under henvisning til at hun var offer for menneskehandel og ble tvunget til prostitusjon. Videre anførte hun at sakens lange varighet og den manglende adgangen til et effektivt rettsmiddel innebar en krenkelse av artikkel 6(1) og artikkel 13.

Hovedpunkter fra dommen:

Domstolen uttalte at forbudet mot slaveri og tvangsarbeid verner en grunnleggende verdi i demokratiske samfunn, og at bestemmelsen pålegger statene positive forpliktelser til å beskytte ofre som er utsatt for menneskehandel.

Domstolen la til grunn at den gjeldende nasjonale lovgivningen ga klageren effektiv beskyttelse mot menneskehandel. Når det gjaldt de tiltak som ble gjort for å beskytte klageren, uttalte Domstolen at nasjonale myndigheter fikk kunnskap om at klageren var offer for menneskehandel i november 2006. I tiden før denne datoen var det ikke klart at klageren var utsatt for slike forhold, og klageren hadde heller ikke benyttet seg av tilbudet om plass på asylmottak.

Domstolen bemerket at da situasjonen ble kjent for nasjonale myndigheter i november 2006, iverksatte politiet etterforskning, utvisningen av klageren ble innstilt, og klageren fikk oppholdstillatelse. Domstolen fremholdt imidlertid at til tross for at situasjonen var kjent for myndighetene, ble ikke klageren formelt anerkjent som offer for menneskehandel før i august 2007. Klageren måtte selv være pådriver for å få saken opp på nytt etter henleggelse av hennes første anmeldelse, og først da ble det reist tiltale og straffesaken ble satt i gang. Domstolen konstaterte at nasjonale myndigheter ikke hadde oppgitt noen spesiell grunn for forsinkelsen som varte i mer enn fem måneder. Når det gjaldt etterforskningen, påpekte domstolen at den led av flere svakheter, blant annet at politiet ikke utvidet søket etter K.A., og at det gikk mer enn fire år fra straffesaken ble anlagt i august 2007 til høring ble gjennomført. Politiet hadde heller ikke gjort konkrete forsøk på å finne K.A. eller opprettet kontakt med nigerianske myndigheter.

Domstolen fant at statlige myndigheter ikke hadde overholdt de prosessuelle forpliktelsene til å etterforske potensielle tilfeller av menneskehandel etter artikkel 4, og konkluderte med at bestemmelsen var krenket. Domstolen fant videre at varigheten av rettsprosessen var overdreven og ikke tilfredsstilte kravet til rimelig tid i artikkel 6 (1). I tillegg konkluderte domstolen med at det manglet et rettsmiddel klageren kunne benytte seg av for å håndheve retten til rettergang innen rimelig tid, slik at det også forelå krenkelse av artikkel 13.

Dommen ble avsagt av Domstolens 1. avdeling. Lovdata har skrevet norsk sammendrag av dommen, se [EMDN-2012-71545](#). Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Case of Rantsev v. Cyprus and Russia, Application no. 25965/04, 2010-01-07

Saken gjelder:

Klagerens datter døde under uklare forhold etter et fall fra et vindu i en privatbolig i Kypros i mars 2001. Datteren kom til Kypros på et såkalt artistvisum for å arbeide på en kabaret. Etter tre dager forlot hun arbeidet, men hun ble funnet av den daglige lederen av kabareten på et diskotek sent på natten ti dager senere. Han brakte henne til politistasjonen med begrunnelse at hun var i landet ulovlig, og at han ville at politiet skulle pågripe henne for så å utvise henne slik at han kunne få ansatt en ny artist til kabareten. Politiet holdt klagerens datter på politistasjonen i en time. Etter å ha avklart at hun ikke var oppført som ulovlig innvandrers i datasystemet, ba politiet den daglige lederen på kabareten om å hente henne. Den daglige lederen plasserte klagerens datter hjemme hos en mannlig medarbeider på kabareten og hans kone. Et par timer senere ble hun funnet død på gaten nedenfor leiligheten, og det ble funnet et sengeteppe bundet rundt rekkverket på balkongen tilhørende leiligheten.

Distriktsdomstolen kom til at klagerens datter døde under ukjente omstendigheter, som lignet et uhell fordi hun skal ha forsøkt å rømme fra leiligheten hun oppholdt seg i. Det var ingen bevis for at det var skjedd en kriminell handling. Russiske myndigheter viste imidlertid til at deres obduksjonsrapport hadde motstridende funn i forhold til det faktum som var etablert av kypriotiske myndigheter. Russiske myndigheter anmodet om ytterligere etterforskning av omstendighetene rundt dødsfallet. Etter diverse henvendelser mellom russiske og kypriotiske myndigheter frem til 2006, bekreftet kypriotiske myndigheter at saken var avsluttet, og at avgjørelsen var endelig. Klageren fortsatte å anmode om en effektiv etterforskning av datterens død. Den kypriotiske ombudsmannen, Europarådets menneskerettighetskommissær og det amerikanske utenriksdepartementet hadde alle publisert rapporter om utbredelsen av menneskehandel i Kypros og hvordan kabaretindustrien og ordningen med artistvisa tilrettela for menneskehandelen.

Klageren anførte krenkelse av artikkel 2, 3, 4, 5, og 8 under henvisning til at saken ikke hadde blitt tilstrekkelig etterforsket. Videre anførte han at datteren ikke hadde fått tilstrekkelig beskyttelse av politiet mens hun levde, og at kypriotiske myndigheter ikke hadde straffeforfulgt de som var ansvarlig for datterens død. Han anførte også at russiske myndigheter ikke hadde etterforsket den angivelige menneskehandelen som hadde funnet sted, datterens død, og at datteren ikke hadde blitt beskyttet mot menneskehandel. Klageren anførte også krenkelse av artikkel 6 under henvisning til at han ikke hadde hatt adgang til domstolen i Kypros.

Hovedpunkter fra dommen:

Domstolen pekte på at det var lite rettspraksis på tolkning og anvendelse av artikkel 4 om slaveri. Det var særlig avgjørende at Domstolen ennå ikke hadde avgjort om, og eventuelt i hva slags omfang, artikkel 4 påla stater positive forpliktelser til å beskytte potensielle ofre for menneskehandel utenfor straffesakskjeden.

EMD slår fast at menneskehandel, slik begrepet er definert i internasjonale konvensjoner om menneskehandel, er omfattet av EMK artikkel 4 om retten til frihet fra slaveri og tvangsarbeid. I domsavgjørelsen vises det til at menneskehandel i likhet med slaveri baserer seg på utøvelse av

erskap. Mennesker blir behandlet som varer som brukes, selges eller settes til tvangsarbeid, ofte for lite eller ingen betaling, vanligvis i sex-industrien, men også andre steder. Domstolen viser til at dette ofte involverer nær overvåkning av ofrene, begrenser deres frihet og involverer vold og trusler mot ofrene.

Ved å innfortolke menneskehandel i definisjonen av slaveri, understreker domstolen at EMK skal tolkes dynamisk, i lys av dagens forhold. I likhet med artikkel 2 og 3, oppstiller artikkel 4 også en prosessuell forpliktelse til å etterforske tilfeller av mulig menneskehandel. Domstolen konkluderte med at statens manglende beskyttelse mot menneskehandel utgjorde en krenkelse av artikkel 4 annet ledd om at ingen må bli pålagt å utføre tvangsarbeid eller påtvunget arbeid.

Domstolen fant også krenkelse av artikkel 2 (prosessuell del) av Kypros og krenkelse av artikkel 5 av Kypros om retten til frihet og sikkerhet. Vedrørende artikkel 5 viste domstolen til at klagerens datter hadde blitt holdt tilbake på politistasjonen i en time uten å bli informert om grunnlaget for varetekten. Hun ble videre overlevert til den daglige lederen av kabareten. Omstendighetene rundt hennes død pekte på at hun ikke oppholdt seg i leiligheten av egen fri vilje. Totalt utgjorte frihetsberøvelsen i leiligheten rundt to timer, og domstolen konkluderte med at innesperringen var både vilkårlig og ulovlig. Uten politiets aktive deltakelse, kunne ikke frihetsberøvelsen ha funnet sted.

Dommen ble avsagt av Domstolens 1. avdeling. Lovdata har skrevet norsk sammendrag av dommen, se [EMDN-2004- 25965](#). Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Notater

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

4.2 Ikke krenkelse av EMK artikkel 4 om slaveri og tvangsarbeid

Nedenfor er sammendrag av en relevant dom der EMD konkluderte med at det ikke forelå krenkelse av artikkel 4 om slaveri.

Case of J. and Others v. Austria, Application no 58216/12, 2017–01–17

Saken gjelder:

Klagerne var tre kvinner med filippinsk statsborgerskap rekruttert til et bemanningsforetak for au pairer i Manila. Oppdragene som hushjelp eller au pair skulle finne sted i Dubai. I løpet av oppholdet i Dubai hevdet klagerne å ha blitt utsatt for umenneskelig behandling. I 2010 dro klagerne med sine arbeidsgivere til Østerrike, der de fikk hjelp av en filippiner til å forlate hotellet. Omtrent et år senere kontaktet de en ikke-statlig organisasjon som jobbet for ofre for menneskehandel og anmeldte forholdene til østerriksk politi. Hos politiet ble de intervjuet av et byrå for bekjempelse av menneskehandel og byrået konkluderte med at hendelsene var blitt begått utenlands. Straffesakene ble henlagt ettersom handlingene var begått av utlendinger utenfor østerriksk jurisdiksjon og således ikke berørte østerrikske interesser. Klagerne anket avgjørelsen og opplyste om at mishandlingen også hadde skjedd i Østerrike. Anken ble avvist. Deretter anla klagerne sivilt søksmål med krav om ubetalt lønn. Klagerne fikk innvilget søknad om oppholdstillatelse for ofre for menneskehandel.

Hovedpunkter fra dommen:

Saken omhandler spørsmålet om hvorvidt staten har oppfylt sine forpliktelser til å beskytte sine borgere mot umenneskelig eller nedverdiggende behandling i strid med artikkel 3 samt menneskehandel eller tvangsarbeid i strid med artikkel 4.

EMD vurderte om staten hadde oppfylt sine positive forpliktelser om å beskytte kvinnene mot menneskehandel. Domstolen påpekte at denne saken i hovedsak gjaldt to spørsmål: For det første om staten hadde oppfylt sine positive forpliktelser til å identifisere og støtte klagerne som potensielle ofre for menneskehandel, og for det andre om staten hadde oppfylt sine forpliktelser til å etterforske de påståtte kriminelle handlingene.

Domstolen kom for det første til at staten hadde oppfylt sine forpliktelser til å identifisere og støtte klagerne som potensielle ofre for menneskehandel. Da klagerne kontaktet politiet, ble de umiddelbart tatt seriøst og behandlet som ofre for menneskehandel. De ble blant annet intervjuet av trenede politimenn, fikk oppholde seg i Østerrike og ble støttet av en ikke-statlig organisasjon som ga assistanse til ofre for menneskehandel.

For det andre konkluderte Domstolen med at staten hadde oppfylt sin plikt til å etterforske handlingene begått innenfor statens jurisdiksjon. Domstolen bemerket at klagerne ble gitt muligheten til å beskrive i detalj hva som hadde skjedd og hvordan de hadde blitt behandlet av arbeidsgiverne sine. Etterforskningen ble dessuten initiert på det tidligst mulige tidspunktet ettersom klagerne først henvendte seg til politiet ett år etter å ha forlatt arbeidsgiverne sine. I relasjon til de påståtte handlingene i Østerrike, konstaterte Domstolen at statens etterforskning hadde vært tilstrekkelig. Hva gjaldt de påståtte handlingene utenfor Østerrike, kom Domstolen til at artikkel 4 ikke krever at statene sørger for universal jurisdiksjon over menneskehandel begått utenlands. Domstolen fant derfor at det ikke forelå noen plikt for staten til å etterforske klagerne rekruttering i Filippinene og den påståtte utnyttelsen av dem i Dubai. I lys av de foreliggende fakta kom Domstolen til at statens vurdering av å henlegge saken ikke hadde vært urimelig. Det forelå dermed ingen krenkelse av artikkel 4 Forbud mot slaveri og tvangsarbeid (positive forpliktelser). Domstolen fant at det heller ikke forelå krenkelse av artikkel 3 Forbud mot tortur (effektiv etterforskning).

Dommen ble avsagt av Domstolens 4. avdeling. Lovdata har skrevet norsk sammendrag av dommen, se [EMDN-2012-58216](#). Du finner avgjørelsen i sin helhet på EMDs [HUDOC database](#).

Notater

[illegible]

Vedlegg

5.

Tabelloversikt over straffesaker med fellende dom

Tabellen gir en oversikt over straffesaker med fellende dom siden forbudet mot menneskehandel ble innført i 2003 (straffeloven 1902 § 224 og 2005 §§ 257 og 258). Informasjon om fornærmede og domfelte gjelder domsslutning i siste rettsinstans. **Straffesakene som omfatter utnyttelse av mindreårige er markert særskilt i grått.** Oversikten er oppdatert 31. desember 2025.

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans ¹	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn ² , nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
1	2005 Oslo tingrett 2005 Borgarting lagmannsrett LB-2005-58617-1	Oslo	2 kvinner Russland	4 menn Georgia/ Norge/Tyrkia/Litauen	Prostitusjon	Ja
2	2005 Trondheim tingrett 2005 Frostating lagmannsrett 2006 Høyesterett HR-2006-222-A	Sør-Trøndelag	5 kvinner Estland 1 jente Estland	1 mann Estland 1 mann Norge	Prostitusjon	Ja
3	2006 Trondheim tingrett TTRON-2006-135487	Sør-Trøndelag	1 kvinne Albania	1 mann Albania	Prostitusjon	Ja
4	2006 Bergen tingrett TBERG-2006-122732	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 mann Norge	Prostitusjon	Ja
5	2007 Bergen tingrett TBERG-2007-105604	Hordaland	2 kvinner Thailand	1 kvinne Thailand 1 kvinne Sverige	Prostitusjon	Ja
6	2008 Bergen tingrett TBERG-2007-110891	Hordaland	5 kvinner Romania	3 menn Romania 1 kvinne Romania	Prostitusjon	Ja
7	2008 Jæren tingrett ³ TJARE-2008-69332	Rogaland	2 menn Storbritannia	1 mann Storbritannia	Tvangsarbeid	Ja

 Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

 Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

 Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

 Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

¹ Der Høyesterett har avvist anken, men ankeutvalget likevel har drøftet relevante forhold i sin beslutning, er referansen tatt med og satt i kursiv. Dette gjelder i to saker, se tabellnr. 17 og 32.

² Ved spesifisering av kjønn bruker vi jente og gutt om antatte mindreårige (under 18 år), og kvinne og mann om voksne (over 18 år).

³ Første dom for tvangsarbeid.

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn, nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
8	2007 Oslo tingrett ¹ 2008 Borgarting lagmannsrett 2008 Høyesterett HR-2008-1856-A	Kripos	1 gutt Thailand	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
9	2008 Oslo tingrett 07-090824MED-OTIR/05	Oslo	6 kvinner Litauen	2 menn Litauen	Prostitusjon	Ja
10	2008 Oslo tingrett 2009 Borgarting lagmannsrett 2009 Høyesterett HR-2009-1368-A	Oslo	1 kvinne Brasil	1 mann Nigeria	Prostitusjon	Ja
11	2009 Bergen tingrett 09-130521MED-BBYR/02	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 mann Nigeria	Prostitusjon	Ja
12	2008 Bergen tingrett 2009 Gulating lagmannsrett LG-2009-9070-2	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 kvinne Nigeria	Prostitusjon	Ja
13	2009 Bergen tingrett 2009 Gulating lagmannsrett 2010 Høyesterett HR-2010-982-A	Hordaland	1 jente Albania	3 menn Albania	Prostitusjon	Ja
14	2010 Stavanger tingrett 2011 Gulating lagmannsrett LG-2010-111760	Rogaland	2 kvinner Slovakia	1 mann Slovakia	Prostitusjon	Ja

 Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

 Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

 Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

 Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

¹ Første dom for utnyttelse i utlandet.

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn, nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
15	2010 Oslo tingrett 2011 Borgarting lagmannsrett LB-2010-136899	Oslo	2 kvinner Kenya	1 mann Norge ¹	Seksuelle formål	Ja
16	2010 Bergen tingrett 10-018150MED-BBYR/03	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 mann Nigeria	Prostitusjon	Ja
17	2010 Bergen tingrett 2010 Gulating lagmannsrett LG-2010-24938 2010 Høyesterett HR-2010-2083-U	Hordaland	12 gutter Brasil, Norge, Romania, Sri Lanka, Tsjekkia	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
18	2010 Bergen tingrett 10-126549MED-BBYR/4	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 mann Norge 1 kvinne Nigeria	Prostitusjon	Ja
19	2010 Bergen tingrett TBERG-2010-65318	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 mann Nigeria	Prostitusjon	Ja
20	2010 Oslo tingrett 2011 Borgarting lagmannsrett LB-2011-8761	Oslo	1 kvinne Litauen	1 mann Litauen	Prostitusjon	Ja
21	2011 Oslo tingrett 11-129361MED-OTIR/07	Oslo	1 kvinne Nigeria	1 mann Nigeria	Prostitusjon	Ja
22	2011 ² Bergen tingrett 2012 Gulating lagmannsrett 2013 Høyesterett HR-2013-104-A	Hordaland	3 jenter Litauen 1 gutt Litauen	2 menn Litauen	Tvangstjenester (vinnings- kriminalitet)	Ja

☐ Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

☐ Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

☐ Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

☐ Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

¹ Mannen ble dømt for å ha "lånt ut" kvinnene til venner, men ikke dømt for utnyttelsen han selv begikk.

² Første dom for tvangstjenester, utnyttelse til vinningskriminalitet

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn, nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
23	2012 Oslo tingrett 2013 Borgarting lagmannsrett 2013 Høyesterett HR-2013-2115-A	Oslo	2 kvinner Filippinene	1 mann USA	Seksuelle formål	Ja
24	2012 Bergen tingrett TBERG-2011-194827	Hordaland	4 jenter Romania	3 menn Romania 3 kvinner Romania	Tvangstjenester og tigging	Ja
25	2012 Bergen tingrett ¹ 2013 Gulating lagmannsrett LG-2012-173499	Hordaland	1 mann Brasil	1 mann Norge	Prostitusjon og seksuelle formål	Ja
26	2013 Larvik tingrett TLARV-2013-149986	Vestfold	1 jente Romania 1 gutt Romania	1 mann Romania	Tigging	Ja
27	2013 Øvre Romerike tingrett 2014 Eidsivating lagmannsrett LE-2013-190528	Romerike	2 jenter Nederland	1 mann Nederland	Tvangstjenester (smugling)	Ja
28	2013 Stavanger tingrett 2014 Gulating lagmannsrett LG-2014-25124	Rogaland	1 kvinne Filippinene	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
29	2013 Jæren tingrett 2014 Gulating lagmannsrett LG-2013-186438	Rogaland	1 gutt Filippinene	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
30	2013 Bergen tingrett ² 13-205885ENE-BBYR/04	Hordaland	1 kvinne Romania	1 mann Romania	Prostitusjon	Ja

☐ Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

☐ Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

☐ Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

☐ Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

¹ Første dom hvor fornærmede er en voksen mann.

² Første tilståelsesdom for menneskehandel.

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn, nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
31	2014 Sør-Trøndelag tingrett 2014 Frostating lagmannsrett 2015 Høyesterett HR-2015-1355-A	Sør-Trøndelag	1 kvinne Norge	1 mann Norge	Prostitusjon	Ja
32	2014 ¹ Bergen tingrett 2016 Gulating Lagmannsrett LG-2016-87784 2017 Høyesterett HR-2017-228-U	Hordaland	1 kvinne Nigeria	1 mann Nigeria 1 kvinne Nigeria	Prostitusjon	Ja
33	2014 Bergen tingrett 2015 Gulating lagmannsrett LG-2015-65106	Hordaland	1 jente Romania	1 mann Romania	Tvangstjenester og tigging	Ja
34	2014 Drammen tingrett 2015 Borgarting lagmannsrett LB-2014-204146	Søndre Buskerud	1 kvinne Nigeria	1 mann Norge	Prostitusjon	Ja
35	2015 Oslo tingrett ² 2016 Borgarting lagmannsrett LB-2015-64887	Oslo	6 menn Romania 2 kvinner Romania	2 menn Romania	Tvangsarbeid/- tjenester (stjeling, tigging, panting)	Ja
36	2015 Drammen tingrett 2016 Borgarting lagmannsrett 2017 Høyesterett ³ HR-2017-1124-A	Søndre Buskerud	3 menn India	2 menn India	Tvangsarbeid	Ja

 Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

 Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

 Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

 Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

¹ Første dom etter straffelovens §§ 224 og 60 a. § 60 a er ekstra skjerpende og blir omtalt som "mafiaparagrafen". Paragrafen er videreført i revidert form i straffeloven 2005 § 79 bokstav c.

² Domfellelse for syv tilfeller av fullbyrdet menneskehandel og ett forsøk på menneskehandel.

³ Første gang Høyesterett har behandlet en sak om tvangsarbeid.

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn, nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
37	2015 Oslo tingrett 2016 Borgarting Lagmannsrett 2016 Høyesterett HR-2016-2491-A	Oslo	3 kvinner Bulgaria	3 menn Bulgaria 1 kvinne Bulgaria	Prostitusjon	Ja
38	2016 Oslo tingrett TOSLO-2016-3024	Oslo	1 kvinne Albania	1 mann Albania	Prostitusjon	Ja
39	2016 Glåmdal tingrett 2017 Eidsivating lagmannsrett LE-2016-209073	Innlandet	4 kvinner Bulgaria	2 menn Bulgaria 2 kvinner Bulgaria	Prostitusjon	Ja
40	2016 Bergen tingrett ¹ TBERG-2016-61974	Vest	4 jenter Filippinene 3 gutter Filippinene	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
41	2017 Bergen tingrett Unntatt off.	Vest	1 kvinne	1 mann Norge	Prostitusjon	Ja
42	2017 Bergen tingrett TBERG-2017-17544	Vest	1 jente Romania	1 mann Romania	Prostitusjon	Ja
43	2017 Bergen tingrett TBERG-2017-39928	Vest	1 jente Romania	1 mann Romania	Prostitusjon	Ja
44	2017 Oslo tingrett TOSLO-2016-195538	Oslo	2 jenter Kroatia	1 mann Kroatia 1 kvinne Kroatia	Tvangsarbeid/- tjenester (tyverier)	Ja
45	2017 Øst-Finnmark tingrett TOSFI-2017-125886	Finnmark	1 kvinne Norge	1 mann Norge	Prostitusjon	Ja
46	2018 Oslo tingrett 2021 Borgarting lagmannsrett LB-2018-102939-2 jf. LB-2020-22495	Øst	5 menn Pakistan	4 menn Norge 2 kvinner Norge 1 kvinne Sverige	Tvangsarbeid	Ja

☐ Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

☐ Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

☐ Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

☐ Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

¹ Dømt for medvirkning til menneskehandel ved bestilling av barn til seksuell utnyttelse.

	År Instans Saksnr. siste rettsinstans	Politidistrikt / særorgan	Fornærmet (antall, kjønn, nasjonalitet)	Tiltalt (antall, kjønn, nasjonalitet)	Utnyttingsform	Retts- kraftig
47	2018 Stavanger tingrett 2019 Gulating lagmannsrett LG-2018-122568	Sør-Vest	1 kvinne Bulgaria	1 mann Bulgaria	Prostitusjon og seksuelle formål	Ja
48	2019 Nord-Troms tingrett TNHER-2019-15504	Troms	1 kvinne Uganda	1 mann Norge	Prostitusjon og seksuelle formål	Ja
49	2019 Nord-Troms tingrett 18-194021MED-NHER	Troms	1 mann Afghanistan 1 mann Somalia	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
50	2019 Kristiansand tingrett TKISA-2019-129221	Agder	4 kvinner Filippinene	1 mann Norge	Seksuelle formål	Ja
51	2020 Nord-Troms tingrett 2020 Hålogaland lagmannsrett LH-2020-114183	Troms	1 kvinne Thailand	1 kvinne Sverige	Prostitusjon og tvangsarbeid	Ja
52	2021 Oslo tingrett TOSL-2021-84158	Oslo	2 kvinner Romania	2 menn Romania 2 kvinner Romania	Prostitusjon	Ja
53	2024 Oslo tingrett 2025 Borgarting lagmannsrett LB-2024-45307	Oslo	1 mann Norge	1 mann Norge	Tvangstjenester (pirattaxikjøring mv.)	Ja
54	2024 Østre Innlandet tingrett 2025 Eidsivating lagmannsrett LE-2024-60673	Innlandet	1 jente Norge	1 mann Norge	Prostitusjon og seksuelle formål	Ja
55	2024 Trøndelag tingrett TTRO-2024-127230	Trøndelag	1 jente Norge	1 mann Norge	Prostitusjon og seksuelle formål	Ja
56	2024 Sør-Rogaland tingrett TSRO-2025-85698	Vest	1 jente Ukraina	1 mann Polen 1 mann Norge	Prostitusjon	Nei

☐ Straffesaker som omfatter utnyttelse av mindreårige

☐ Utnyttingsform: tvangsarbeid eller tvangstjenester

☐ Utnyttingsform: prostitusjon eller andre seksuelle formål

☐ Utnyttingsform: kombinasjon av seksuell utnyttelse og tvangsarbeid/-tjenester

Tekst og korrektur: KOM

Layout og design: TRY

© Koordineringsenheten mot menneskehandel, desember 2025

Du finner flere publikasjoner
fra KOM på [politiet.no/
menneskehandel](https://politiet.no/menneskehandel).